

2965 Διοίκησι 4, 5, 6, 7, 8 (113-187)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΕΠΑΜ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῶν, Βερεκέτ-χάν ἀρ. 3 καὶ 4
παρὰ τῆ αὐτοκρ. ὁδοῦ Τραπεζῆ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ.

Ἐν Κων/πόλει Λ. 00. 1
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἁλ-
λοδαπῇ φρ. χρυσῶ 30

Ἐκδότης Ε. Κ. Κυριακίδης καὶ Σ΄.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, τῆ 12 Φεβρουαρίου 1887.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Πολιτικὴ ἑβδομάς. — Ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. —
Χρ. Ζωγράφος. — Ἄστυ καὶ Προάστεια. — Ἐπαρχιακὸς φάκελος. —
Ἀλλοδαπή. — Αἵθουσαι καὶ Διάδρομοι. — Ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ. — Το-
πία τοῦ Ἄνω Λιβάνου. — Ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν πινακίδες. — Ἀ-
νάλεκτα — Συμβουλαὶ καθ' ἑβδομάδα — Ὁ κύριος Ὑπουργὸς (μυθι-
στορία Ἰουλίου Κλαρετῆ συνέχεια).

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ.

Ἡ αὐτὴ ἀσάφεια ἐξακολουθεῖ μολονότι αἱ γερ-
μανικαὶ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν ἥδη. Ἰδίως ἡ ἑβδομάς
αὕτη ἠρξάτο μὲ ἐκδηλώσεις ῥωσικῶν συμπαθειῶν
ὑπὲρ τῆς Γαλλίας. Οὕτως ἡ «Πολιτικὴ ἀνταπόκρι-
σις» τῆς Βιέννης ἐδημοσίευσεν ἡμεπίσημον ἐπιστο-
λὴν ἐκ Πετροπόλεως τεκμηριοῦσαν τὰς ὑπὲρ τῆς Γαλ-
λίας συμπαθείας τῶν Ῥώσων, ἣν, λέγεται, ἐν τῇ
ἐπιστολῇ ταύτῃ, ἡ Ῥωσσία δὲν θὰ ἐγκαταλείπη ὅπο-
τε ἡ Γερμανία θὰ ἐκίρυσσε κατ' αὐτῆς τὸν πόλεμον.
Προστίθεται δ' ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὅτι συνετῶς θὰ
ἐπολιτεύετο ἡ Εὐρώπη ἐὰν μὴ ὑπεκίνει δυσχερείας
εἰς τὴν Ῥωσσίαν, διότι τοιοῦτοτρόπως προσεγγίζει
αὐτὴν τῇ Γαλλίᾳ.

Ἐτερα τηλεγραφήματα ἐκ τῆς ῥωσικῆς πρω-
τευούσης ἀνίγγειλον ὅτι σύμπας ὁ τύπος ἐκήρυξεν
ὅτι τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα τίθεται ἐν δευτέρα μοίρᾳ
καὶ ὅτι ἅπασα ἡ ῥωσικὴ προσοχὴ συγκεντροῦται
εἰς τὰ ἐν τῇ Δύσει τελούμενα διότι δὲν προτίθεται ἡ
Ῥωσσία νὰ ἐπιτρέψῃ νέαν γαλλικὴν ἀτυχίαν. Εἶναι
παράδοξος ἡ μεταξὺ Ῥώσων καὶ Ἀγγλῶν ἀντίθεσις·
οὗτοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κηρύττουσιν ὅτι δὲν ἐν-
διαφέρονται εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ζήτημα διότι ἡ
Ἀγγλία εἶναι δύναμις ἀποικιακὴ ἢ ὠκεανικὴ, ἐνῶ
τὸναντίον οἱ Ῥῶσοι ἐνδιαφέρονται διὰ πάντα τὰ
ζητήματα. Ἐνεκα τῆς ἰδιοσυγκρασίας ταύτης προ-
δύλως οἱ ἐν Ῥωσσίᾳ δὲν ἠδύναντο νὰ μένωσιν ἀπα-
θεῖς εἰς τὰς γαλλογερμανικὰς ἀντεγκλήσεις οὐδὲ εἰς
τὴν ἰδέαν τοῦ κ. Βίσμαρκ τοῦ νὰ ἐξαρθῆσιν μέγα ἐξω-
τερικὸν ζήτημα ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν ὅπως ἐκλογῶν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι φυλλάδιόν τι ἐσχάτως ἐν Παρι-
σίοις ἐκδοθὲν ὑπεστήριζεν ὅτι ὁ Τσάρος περικυκλοῦ-
ται ὑπὸ τοῦ γερμανικοῦ κόμματος, οὗ ψυχὴ ἐστὶν ἡ

μεγάλῃ δούκισσα Μαρία Παυλόβνα, ἡ σύζυγος τοῦ
μεγάλου δουκὸς Βλαδιμήρου Ἀλεξάνδροβιτς, ὁπαδοὶ
δὲ ὁ κόμης Πέτρος Σουβαλώφ, ὁ πρίγκηψ Νικόλαος
Δολγουρούκις, ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου τελετάρχου τοῦ
Τσάρου καὶ τῆς εὐνοουμένης Ἀλεξάνδρου τοῦ Β', τῆς
περιφανοῦς κυρίας Ἀλβεδίνης, ἡ σύζυγος τοῦ περι-
φανοῦς ὑπουργοῦ τοῦ ἐπὶ δωδεκαετίαν διευθύνοντος
τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης κόμης Πάχλεν, ὁ
πρίγκηψ Βάρκλεϋ Τόλλε, ὁ γερουσιαστὴς Γρότε καὶ
τινες ἄλλοι. Παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ φυλ-
λαδίου τούτου ἐκφραζομένην γνώμην καθ' ἣν ἡ Α. Μ.
ὁ Τσάρος περιστοιχίζεται ὑπὸ γερμανικοῦ κόμματος,
ἅπασαι αἱ ἐκ τῆς ῥωσικῆς πρωτευούσης τελευταῖαι
εἰδήσεις εἰς τὸ συμπέρασμα καταλήγουσιν ὅτι οἱ ἐν
Ῥωσσίᾳ ζωνῶντες πρὸς τὴν Γαλλίαν διατρέφουσι συμ-
παθείας. Αὐτὸς οὗτος ὁ πολὺς Κάτκωφ ἐδημοσίευσεν
ἐν τῇ «Μοσκόβσκι Βιεδομῶστι» δρυμύτατον ἄρθρον ἐν
τῷ ὁποίῳ ἀπεκάλυπτεν ὅτι ἡ Ῥωσσία δὲν θὰ καταλίπη
τὴν Γαλλίαν μόνην ἐν περιπτώσει πιθανοῦ πολέμου.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁ κ. Κάτκωφ φρονεῖ ὅτι ὁ
πρίγκηψ Βίσμαρκ ἐν περιπτώσει ῥωσικῆς ἐνεργείας
θέλει χρησιμοποιοῦν τὴν Αὐστρίαν καὶ τὸν γενό-
μενον ἀντιρωσικὸν συνασπισμὸν, ἐν ᾧ περιλαμβά-
νεται, ὡς λέγουσιν, ἡ Ἀγγλία, Ἰταλία καὶ Ρουμα-
νία. Πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἐν γένει πο-
κιτικὴ κατάσταση εἶναι ἀνώμαλος, ὅτι ἅπασαι αἱ
δυνάμεις ἐργάζονται ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ προσεχοῦς πολέ-
μου καὶ ὅτι οἱ συνασπισμοὶ ἐτέθησαν ἐν τῇ ἡμερη-
σίᾳ διατάξει εἰς ἀντικατάστασιν τῶν διπλῶν, τρι-
πλῶν ἢ τετραπλῶν συμμαχιῶν πρὸς διατήρησιν καὶ
ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης, ὑπὲρ ἧς ἐκόπτετο μέχρι
πρὸ ὀλίγου ἡ «Βορειογερμανικὴ» ἑφημερίς.

Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον γεγονός τῆς ἑβδομάδος
ταύτης εἶναι αἱ γερμανικαὶ ἐκλογαί. Ἄπαντες γνω-
ρίζουσιν ὁποῖαν σημασίαν ἔδωκεν εἰς ταύτας ὁ κ.
Βίσμαρκ καὶ ὅτι ὁ στρατηγὸς Μόλτκε ἐξήρτησεν ἐκ
τῆς ψήφου τῶν γερμανῶν ἐκλογέων τὸ ζήτημα τῆς
εἰρήνης ἢ τοῦ πολέμου. Λοιπὸν αἱ ἐκλογαὶ ἐτελέσθη-
σαν καὶ ἐγένοντο κατὰ τὰς προσδοκίας τοῦ σιδηροῦ
ἀρχικαγκελλαρίου. Τούλάχιστον ἡ πλειονοψηφία, ὡς
φαίνεται, ἐκ τῶν ἐκλογικῶν ἀποτελεσμάτων θὰ ἐπι-
ψηφίσῃ τὴν ἑπταετίαν, ἣν ἀπῆται ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ.
Ἄλλ' ἔνεκα τούτου ἀποσοβεῖται πᾶς κίνδυνος; Ἐὰν
αἱ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Μόλτκε γινόμεναι δηλώσεις
ἦσαν καθ' ὀλοκληρίαν ἀληθεῖς, τότε, τοῦ πρίγκηπος
Βίσμαρκ νικήσαντος εἰς τὰς ἐκλογὰς, ἡ εἰρήνη δέον

νά θεωρηθῆ ἔξοφθαλισμένη. Δυστυχῶς ὅμως δὲν εὐρισκόμεθα ἔτι εἰς τοιοῦτον εὐάρεστον σημεῖον. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐκλογῶν τοιαῦται ἐγένοντο ἀντεγκλήσεις ἐκατέρωθεν, ὥστε τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα λίαν ἐξηρεθίσθη καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ Ρήνου, ὁ δὲ πρίγκηψ Βίσμαρκ πολὺ δέον νὰ ἐργασθῆ ἵνα κατευνάσῃ τὰ ἐξερισθέντα πνεύματα. Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ ἕτερον ζήτημα, ὁ στρατηγὸς Βουλανζέ. Οἱ μὲν Γάλλοι δὲν εὐρίσκουσι λόγον ἵνα ᾧσι δυσηρεστημένοι κατὰ τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ αὐτῶν, ὁ δὲ πρίγκηψ Βίσμαρκ ἔχει πολλοὺς λόγους νὰ ἦναι δυσηρεστημένος κατ' αὐτοῦ. Τοῦλάχιστον ὁ «Ταχυδρόμος» ἀναφέρει ὅτι ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ ἀποκρινόμενος εἰς ἐπερώτησιν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς εἰρήνης ἢ τοῦ πολέμου εἶπε· «Ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ, ἀλλ' ἀποβλέψατε εἰς τὰς προετοιμασίας τῆς Γαλλίας, εἰς τὴν κατασκευὴν παραπληγμάτων ἐπὶ τῶν συνόρων, εἰς τὴν δημοτικότητα τοῦ στρατηγοῦ Βουλανζέ· ἀκούσατε τὰς φιλοπολέμους κραυγὰς τοῦ πατριωτικοῦ δεσμοῦ καὶ θὰ ἐννοήσῃτε ἐὰν ἔχωμεν φόβον ἢ μὴ πολέμου». Ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι αἱ πληροφορίαι αὗται εἰσὶν ἀκριβεῖς, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ ἔχει πολλὰς αἰτιάσεις καὶ ὅτι ἤρξατο ν' ἀνασκαλεύῃ τὴν ἀποθήκην τῶν αἰτιάσεων τούτων. Ὅπωςδήποτε εἰσερχόμεθα εἰς ὀριστικωτέραν τινὰ φάσιν, αἱ δὲ δηλώσεις τῶν ῥωσικῶν ἐφημερίδων, αἱ παρὰ τὰ ἀφγανικὰ μεθόρια κινήσεις ῥωσικῶν τινῶν στρατευμάτων καὶ ἡ ἐν γένει ἔκρουθος τῶν πραγμάτων κατάστασις, ὅλα ταῦτα ἴκιστα ὑπὲρ τῆς αἰσιοδοξίας συνηγοροῦσιν.

Η ΕΓΚΑΘΙΔΡΥΣΙΣ

ΤΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

Τῆ 12 καὶ 45 λεπτά ὠρίσθη ἡ ἀναχώρησις τῆς ἀμαξοστοιχίας ἣτις ἔφερε Διονύσιον τὸν Ε' εἰς Σιρκετζή.

Πέντε λεπτά πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας ἐν μέσῳ καὶ αὐθις πυκνοῦ πλήθους ἀνευφημούμενος ζωηρῶς ἡ Αὐτοῦ Θ. Παναγιότης Διονύσιος ὁ Ε' ἐπέβη τῆς ἐν σχήματι αἰθούσης συνάμα καὶ ἐξώστου (salon-terrasse) εἰδικῆς ἀμάξης καὶ παρ' Αὐτὴν οἱ Μητροπολίται Ρόδου καὶ Σάμου, ὁ τελετάρχης τῆς Υ. Πύλης ὁ Μ. Λογοθέτης καὶ ὁ ἀρχὼν Καπουκεχαγιᾶς οἵτινες καὶ συνώδευσαν Αὐτὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Αἱ λοιπαὶ ἀμάξαι κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας τῆς καὶ τῶν ἐν Μακροχωρίῳ ὀρθοδόξων.

Τῆ προχθῆς Δευτέρᾳ τὸ Μακροχώριον, Ὁρθόδοξοί τε καὶ Ἀρμένιοι ἐτέλεσαν τὸ καθήκόν των, ῥητὴ δὲ ἐπιθυμία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου δὲν τοῖς ἐπέτρεψε νὰ ἐκδηλώσωσι καὶ χθὲς τὸν βαθύτατον σεβασμὸν των καὶ τὴν ἄκραν των υἱικὴν στοργήν.

Τῆ 12 καὶ 55 ἡ ἀμαξοστοιχία ἔστη ἐν Γεδι-κουλέ ἐνθα ὁ Θ. Ἐπίσκοπος Ἀργυρουπόλεως, τὰ ἐξαπτέρυγα, οἱ ἱερεῖς, οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριά τῶν τε ὀρθοδόξων καὶ ἀρμενικῶν σχολῶν μετὰ δαφνῶν ἀνά χεῖρας καὶ πλήθος ἀμέτρητον λαοῦ ἐνθουσιῶντος ἀνέμενον τὴν διέβασιν τοῦ γεραροῦ Πρωθιερέαρχου τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν κατάλληλον προσφώνησιν τῆς Θεοφιλίας τοῦ ἀπαντῶν ὁ Πατριάρχης νύχαρίστησε πᾶσιν, νύχηθη ὑπὲρ εὐδαιμονίας καὶ μακροημερεύσεως τοῦ τε ὀρθοδόξου πληρώματος καὶ

τῶν ἄλλων συνοίκων ἔθνων τῶν βιούντων ὑπὸ τὴν κραταιὰν αἰγίδα τοῦ φιλολάου Ἀνακτος καὶ ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, ἀνευφημηθείσης ὑπὸ πάντων τῶν παρεστώτων.

Δεκαετὲς κοράσιον προσεφώνησε συγκινητικώτατον ποίημα, ἀδόντων δὲ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἀνεχώρησεν ἡ ἀμαξοστοιχία διελθοῦσα ἀνευ στάσεως πρὸ τῶν σταθμῶν Ὑψωμαθίων καὶ Βλάχκας ἐνθα πολὺς συνωθεῖτο λαὸς ζητωκραυγᾶζων καὶ ζωηρῶς ἀνευφημῶν προισταμένων τοῦ χωρεπισκόπου Ἀγίου Μελετουπόλεως καὶ τοῦ λοιποῦ κλήρου μετὰ τῶν ἐξαπτερύγων, ψαλτῶν, μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Ἐν Κοντοσκαλίῳ πυκνότατον ὡσαύτως πλήθος λαοῦ ἐνθουσιῶδῶς ἀνευφήμει τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

Ὁ ὀρθόδοξος κληρὸς μετὰ τῶν ἐξαπτερύγων, τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, τῶν προκρίτων τῆς συνοικίας ταύτης, ὁ ἀρμένιος ἀδελφὸς κληρὸς προισταμένου τοῦ ἐπισκόπου, φερόντων ἀπάντων τὰ ἱερά ἄμφια καὶ οἱ μαθηταὶ ὁ καθηγητὴς τῆς ὀρθοδόξου κοινότητος ἀπήγγειλε καταλληλότατον προσφώνημα ὁ ἀρμένιος ἐπίσκοπος πλησιάζας καὶ ἀσπασάμενος τὴν χεῖρα τῆς Α. Παναγιότητος ὑπέβαλεν Αὐτῇ τὰς προσήσεις τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἀρμενίων, καὶ ἐπεφορτίσθη νὰ διαβιβάσῃ τὰς εὐχαριστίας τῆς Α. Παναγιότητος καὶ ἐν τῷ σταθμῷ τούτῳ ὁ Πατριάρχης νύχαρίστησε καταλλήλως καὶ ἐζητωκραύγασεν ὑπὲρ τῆς Α. Μεγαλειότητος ἀνευφημούντος ζωηρῶς τοῦ πλήθους.

Ἐν Σιρκετζῆ ἡ ὑποδοχὴ ἦν ἐπιβλητικωτάτη ἀμέτρητον πλήθος λαοῦ ἀνέμενε τηροῦν θρησκευτικὴν σιγὴν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ προσφιλεστάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου του, ὃν ἔρρανον διὰ δαφνῶν.

Ἐπιβᾶσα ἡ Α. Παναγιότης τῆς πρώτης τῶν ἀναμενουσῶν ἀνακτορικῶν ἀμαξῶν καὶ κατ' ἐξαιρετικὴν τιμὴν προηγούμενων καὶ ἐπομένων ἐρίππων χωροφυλάκων διηυθύνθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα μετὰ τῆς συνοδίας του εὐλογῶν τὸ καθ' ἅπαν τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ παρατεταγμένον ἀσκεπὲς εὐσεβέστατον πλήθος.

Ἡ ἐπίσημος συνοδία ἀφίκετο οὕτω εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γιλδιζ τῆ 9η παρὰ 10 τουρκιστί, ἀκριβῶς δὲ τῆ 9η εἰσήγεν αὐτὴν ἡ Α. Ε. ὁ Μουνὴρ πασσᾶς μέγας τελετάρχης καὶ εἰσηγητῆς εἰς αἴθουσαν πολυτελεῆ ἐν ἣ τὸ πρῶτον ἡ Α. Α. Μ. ἐδέχετο ἐπίσημον ξένον.

Χαμίτ ἡ Β'. ὄρθιος πρὸ τραπέζης φέρων πλουσίαν μηλωτὴν καὶ στηρίζων τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ του ζίφους, ἱλαρὸς δὲ καὶ προσμειδιῶν ὑπεδέξατο Διονύσιον τὸν Ε'.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήγγειλεν ἐκ στήθους τὸ ἐξῆς προσφώνημα ἀναγνωσθὲν κατόπιν τουρκιστί ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου.

Μεγαλειότατε,

Ἀξιούμενος τῆς ὑψίστης τιμῆς τοῦ ἐμφανισθῆναι ἐνώπιον τῆς Ὑμετέρας Αὐτοκρατορικῆς Μεγαλειότητος τοῦ τρισεβάστου μοι Ἀνακτος καθυποβάλλω ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Αὐτῆς Θρόνου τὴν ἀνέκφραστον καὶ διάπυρον εὐγνωμοσύνην μου ἐπὶ τῇ ἀναγνωρίσει τοῦ ἐλάχιστου Αὐτῆς ἰκέτου ὡς Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ Γένους καὶ τὴν βαθεῖαν μου εἰς τὸν ἐνδοξον Αὐτῆς Θρόνον ἀφοσίωσιν.

Ἐξαιτούμενος δὲ τὴν ὑψηλὴν Αὐτῆς εὐμένειαν καὶ προστασίαν ὅπως συνωδᾷ τῇ φιλολάῳ Αὐτῆς ἐπιθυμίᾳ δυνηθῶ νὰ διευθύνω ἐπιτυχῶς τὰς ἐμπειπιστευμένας μοι ὑποθέσεις τῶν τε Πατριαρχείων καὶ τῶν πιστῶν Αὐτῇ ῥωμαίων ὑπηκόων δέομαι τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ὅπως χαρίζεται Αὐτῇ ὑγίειαν ἀμετάπτωτον καὶ εὐόδωσιν τῶν ἀγαθῶν Αὐτῆς προθέσεων. Ἀμήν.

Ἀπαντῶσα ἡ Α. Α. Μεγαλειότης εἶπε περίπου τάδε :

«Ἐπληροφορήτην πολλαχόθεν ἢ μᾶλλον γνωρίζω τὴν πρὸς τὸν Θρόνον καὶ τὸ Κράτος πίστιν σου· εὐηρεστήτην ὑπερμέτρως μαθῶν τὴν ἐκλογὴν σου· ἔσο βέβαιος ὅτι ἡ Κυβέρνησις Μου θέλει σὲ συνδράμει καὶ ὑποστηρίζει ἐν τῷ ἔργῳ σου ῥητὴν δ' ἐπιθυμίαν ἐκφράζων ἐντέλλομαι σοι ὅπως, ὡς ἂν τις θεωρήσῃς ἀναγκασίον νὰ ἀποτεινῇσαι πρὸς τὸ Ἀτομόν μου, πρᾶττης τοῦτο ἠλευθέως· ἔχεις πλήρη τὴν ἑλευθερίαν».

Ὁ Πατριάρχης συγκεκριμένως ἐξέφρασε τὴν βαθεῖαν ἐπὶ τσαύτη καὶ τηλικαύτη εὐμενεῖα εὐγνωμοσύνην του, ἡ δὲ Α. Α.

Μεγαλειότης ἐξέφρασε καὶ αὖθις τὴν ὑψηλὴν Της εὐαρέσκειαν δηλώσασα ἐπανειλημμένως ὅτι ἐπιθυμεί νὰ βλέπῃ συνεχῶς τὸν Πατριάρχην καὶ μετὰ ταῦτα ἤρξατο ἀποχωροῦσα κατὰ τὴν τάξιν ἡ Α. Παναγιότης ἐνόσῳ ἀπεχώρει, προὔχωρει καὶ προσήγγιζεν ὁ Σουλτάνος φαιδρός καὶ μειδιῶν ἕως οὗ ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς συνοδίας του ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης ὀδηγηθεὶς εἰς ἑτέραν ἔνθα προσ-
 ἠνέχθησαν τὰ ἀναψυκτικὰ ποτὰ καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ἐπανελ-
 θὼν ὁ Μουνιρ πασσᾶς περιέβαλεν ἐκ μέρους τῆς Α. Μεγαλειότητος τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην διὰ τῆς Μεγάλης ταινίας τοῦ Μετζιτιέ.

Ἀπεχώρησεν ἐκ νέου ὁ Μουνιρ πασσᾶς ἀλλὰ καὶ αὖθις κα-
 τεληθὼν συνδιελέξατο ἐπὶ τέταρτον ὥρας περίπου κατ' ἰδίαν μετὰ τοῦ Μεγάλου Λογοθέτου διαβιβάσαντος τὰ λεχθέντα τῆ Α. Θ. Παναγιότητι ἀπαντησάσῃ. Ὁ εἰσηγητὴς καὶ μέγας τελετάρχης μεταβάς καὶ αὖθις πρὸ τοῦ σεβαστοῦ του κυρίου διεβίβασε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐκ τρίτου ἐπανελθὼν συνδιελέξα-
 το κατ' ἰδίαν μετὰ τοῦ διερμηνεύοντος Μεγάλου Λογοθέτου δια-
 βιβάσαντος καὶ αὖθις τῷ Πατριάρχῃ ταῦτα καὶ μετὰ τοῦτο ἀπε-
 χώρησεν ἡ Α. Παναγιότης τῶν ἀνακτόρων κατευθυνομένη εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν.

Ἡ αὐτὴ τάξις διετηρήθη καὶ κατὰ τὴν κἀθοδον, προστε-
 θέντων μόνον ἀπὸ τοῦ Διπλοκιονίου τοῦ μεγάλου ἀρχιμανδρίτου, προπορευομένου μετὰ τεσσάρων ἄλλων ἀρχιμανδριτῶν, παρὰ τὴν ἀμαξίαν τῆς Α. Θ. Π. βαινόντων, τῶν δύο ἱερέων καὶ τῶν κλη-
 τήρων, ἀπάντων ἐπίππων. Ὅπισθεν τῆς φερούσης τὸν πατριάρ-
 χην ἀμαξίης εἶπετο μεγαλοπρεπῆς ἀραβικὸς ἵππος, φαιοῦ χρώ-
 ματος, φέρων λαμπρὸν χρυσοῦφές βαρύτιμον ἐπίππιον καὶ κρα-
 τούμενος ὑπὸ δύο ἀνακτορικῶν ἱππηλατῶν καὶ προοριζόμενος πρὸς
 χρῆσιν τῆς Α. Θ. Π. ἐὰν Αὕτη τυχὸν ἤθελεν ἐκφράσει τὴν ἐπι-
 θυμίαν αὐτῆς ὅπως ἱππεύσῃ. Οὕτω δὲ διέτρεξαν ἅπασαν τὴν
 μεγάλην λεωφόρον, ἣτις διὰ Δολμαῖ βαχτσέ, Καβχτάς καὶ Τοπ-
 χανέ φέρεται εἰς Γαλατᾶν. Οἱ στρατιῶται τῶν ἀστυνομικῶν σταθ-
 μῶν, δι' ὧν διήρχετο ἡ παράταξις, παρουσίαζον ὅπλα τῆ Α. Θ. Π.,
 συνωθεῖτο δὲ ἐν τοῖς πεζοδρομίοις πολὺ πλῆθος μετὰ σεβασ-
 μοῦ κατὰ τὴν διὰ τῆς γαλατῆς ὑποκλινομένην. Ἰδίως ἀπὸ Τοπχανέ
 εἰς Γαλατᾶν καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς γεφύρας μέχρι Σιρκετζῆ τὸ πλῆθος
 ἐγένετο ἀπειρον συνωστίζομενον ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν, ἐπὶ τῶν πα-
 ραθύρων, ἐν τῇ ὁδῷ, ἣτις ἦν κατὰ μέτρον κόσμου ἐπευφημοῦντος
 καὶ χαιρετίζοντος ἐν συγκινήσει τὸν νέον τῆς ὀρθοδοξίας πρωθιε-
 ράρχην. Ἦτο παλίοροια ἀνθρωπίνων σωμάτων κυκλοῦσα καὶ
 περιστέλλουσα δι' ἀδιασπᾶστον ἀλύσει τὴν πομπὴν ἅπασαν,
 ἦτο σωρεία πάσης τάξεως ἀνθρώπων, ὁμοδόξων τὸ πλεῖστον,
 μετ' ἐλπίδων ἀτενιζόντων πρὸς τὴν γλυκεῖαν καὶ συμπαθεῖ τῷ
 πατριάρχῃ μορφῇ, τὴν ἐπευλογοῦσαν αὐτοὺς γηθούσων, καὶ
 ἀπεκδεχομένην εὐέλπι μέλλον, εἰρήνευσιν τῶν διαταραχθεῖσων
 συνειδήσεων καὶ ἀποκατάστασιν τῆς λαμπρᾶς τῆς Ἐκκλησίας
 περιωπῆς. Καὶ ἦτο ὑπερτάτης συγκινήσεως τὸ θέαμα λαοῦ συν-
 ωστιζομένου καὶ ἐπευφημοῦντος πρωθιεράρχην λαοφιλεῖ καὶ λαο-
 πόθητον ἀνερχόμενον εὐτόλμως τὰ βῆθρα τοῦ θρόνου, εἰς ὃν ἀνε-
 βίβασεν αὐτὸν ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς κλήρου καὶ λαοῦ πρὸς
 ἐπιβράβειυσιν φαινήσας σταδιοδρομίας, νυχθημερῶν μελετῶν, πο-
 λυμήθων ἀγώνων, σταθερᾶς, εἰλικρινοῦς, ἀξιοπρεποῦς πολιτείας,
 ἀγαθὰ τῷ ἔθνει ἀπεργασαμένης ἐν χαλεπαῖς περιπτώσεσιν.
 Πρωθιεράρχην τοιοῦτου παρελθόντος καὶ τοιαῦτα ἐν τῷ μέλ-
 λοντι προοιωνιζόμενον δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ ἐπευφημῇ, γεραίρῃ
 καὶ σέβῃ σύσσωμος ἡ ὀρθοδοξία, νοερῶς ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων ἐ-
 παρχιῶν τὴν πομπὴν τῆς ἀναβάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν ἱερὸν θρόνον
 παρακολουθοῦσα. Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ὁποῦθεν διήρχετο ἔ-
 κρουον, οἱ ἱερεῖς ἀπετέλουν στίχους προσκλινομένοι καὶ ἀποδεχό-
 μενοι τὰς εὐλογίας τοῦ νέου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Καὶ τοιαύ-
 τη ὑπῆρξε μέχρι Σιρκετζῆ ἢ πομπῆ, ἣτις ἐνταῦθα προσέλαβε
 μείζονα μεγαλοπρέπειαν τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀνέμενον ἐν-
 ταῦθα οἱ ἀρχιερεῖς, τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου, ἀρχιμανδρι-
 ται, ἱερεῖς, κλητῆρες καὶ δημαρχιακοὶ ὑπάλληλοι. Δυναμέ-
 θαν ν' ἀναγράψωμεν τὴν ἐντεῦθεν ἐπικρατήσασαν διάταξιν, κα-
 θότι αὕτη ἐτηρήθη μέχρι Φαναρίου. Προηγούντο ὅλων οἱ ἐξ ἱπ-
 πεῖς, φέροντες πυροβόλα μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ αὐτῶν, εἶπετο ὁ
 ἀρχικλητῆρ. ὁ πριμηκλήριος ἐπίππος καὶ κρατῶν μακρὰν ῥάβδον
 φέρουσαν χρυσοῦν μῆλον, τὴν καλουμένην χαζράνιον, τὴν ῥάβδον,

ἦν ὡς σύμβουλον τῆς πολιτικῆς τῶν πατριαρχῶν ἐξουσίας ἔδωκε
 Γενναδίῳ τῷ Σχολαρίῳ Μωάμεθ ὁ Β', δύο διαγγελεῖς τῶν Πα-
 τριαρχείων τέσσαρες κλητῆρες καὶ μετὰ τούτους ἡ πρώτη ἀμα-
 ξία φέρουσα τοὺς μικροτέρους τῆ τάξει γραμματεῖς τοῦ Οἴκ. Πα-
 τριαρχείου. Ἐν τῇ δευτέρῃ ἀμαξίᾳ ἐπέβαινον οἱ κ.κ. Α. Βρυένιος,
 Δ. Ἰωαννίδης καὶ Μ. Κοκκώδης, ἐν τῇ τρίτῃ ὁ μέγας ἐκκλησιάρχης
 Θ. Μητσίνος, κ. Σ. Κωνσταντινίδης, ἐν τῇ τετάρτῃ οἱ κ.κ. Ἀλε-
 ξανδρίδης, Βεργίδης καὶ Λεμονίδης, ἐν τῇ πέμπτῃ οἱ κ. κ. Δώ-
 ριτσας, Τζιρίτης, Βαλασίδης, ἐν τῇ ἕκτῃ ὁ ἀρχ. Δηληγιάννης, οἱ
 κ. Ι. Τανταλίδης, Μαυρίδης, ἐν τῇ ἑβδόμῃ Δρυῖνουπόλεως Κλή-
 μης, Γ. Γιαννακόπουλος, ἐν τῇ ὄγδῳ Κασσανδρείας Κωνσταντίος,
 Δ. Μαυράκης, ἐν τῇ ἑνάτῃ Χαλδεῖας Γεωβᾶσιος, Ι. Χλωρός, ἐν τῇ
 δεκάτῃ Δεβρῶν Ἀνθίμος, Σ. Παπαδάκης, ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ Βο-
 δενῶν Ἰερόθεος, Κ. Δημητριάδης, ἐν τῇ δωδεκάτῃ Δυρραχίου Βη-
 σαρίων, Δ. Ξανθοπούλος, ἐν τῇ δεκάτῃ τρίτῃ Ἰμβρου Παΐσιος, Ν.
 Σουλλίδης, ἐν τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ Αἴνου Ἀνθίμος, Ζ. Χατζό-
 πουλος, ἐν τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Μιτυλήνης Κωνσταντίος, Ν. Ψυ-
 χάρης, ἐν τῇ δεκάτῃ ἕκτῃ Βερροίας Προκόπιος, Π. Φενερλής, ἐν
 τῇ δεκάτῃ ἑβδόμῃ Ἰονίου Δωρόθεος, Ξ. Ζωγράφος, ἐν τῇ δε-
 κάτῃ ὄγδῳ Χαλκηδόνος Καλλίνικος, Γ. Χριστοφορίδης, ἐν τῇ
 δεκάτῃ ἑνάτῃ Καισαρείας Ἰωάννης, Δ. Γενιδουνιάς. Εἶτα ἤρ-
 χετο ἡ πατριαρχικὴ ἀμαξία κυκλομένη ὑπὸ θεραπείας τῆς Α. Θ.
 Π. καὶ στίχου ἐπίππων χωροφυλάκων.

Ἐνταῦθα πλέον δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐγένετο πλήμμουρα
 ἀνθρώπων καταλαβόντων πάντα τὰ περίξ, ἐν τοῖς ὑψώμασι τῶν
 ὁπίων αἱ θέσεις καὶ ἐπωλοῦντο. Μετὰ πολλοῦ μόχθου διέσχισε
 τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα κύματα ἡ πομπή, ἀναμιξὴ δὲ ἵπποι καὶ
 ἀμαξία καὶ ἀνθρωποι συνεσωρεύοντο ὥστε ὑπῆρχε καὶ κίνδυνος
 ἀπεικταίων. Εὐτυχῶς οὐδὲν ἐγένετο, ἡ συνοδία διέσχισε τὰ
 ἀνθρώπινα ἐκεῖνα κύματα καὶ ἀφίκετο πρὸ τῆς μεγάλης θύρας
 τῆς Ὑψ. Πύλης. Οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς μεγάλης βεζυρείας
 ὑπεδέξαντο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἱεράρ-
 χας καὶ τὰ μέλη τοῦ Σ. συμβουλίου, ἐν μέσῳ δὲ διπλοῦ στίχου
 ὑπουργικῶν ὑπαλλήλων ὀδηγήθη ὁ νέος Οἰκουμενικὸς Πατριάρ-
 χης παρὰ τῆ Α. Υ. τῷ Μεγάλῳ Βεζύρῃ Κιαμῆλ πασσᾶ, ὅστις
 διέλυσε τὸ συνεδριάζον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπουργικὸν
 συμβούλιον ἵνα δυνηθῇ ἡ Παναγιότης του νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ὑ-
 πουροὺς ἐν τοῖς οικείοις τμήμασι· ἀπὸ δὲ τοῦ οὐδοῦ τῆς αἰ-
 θούσης ἐδεξιῶσατο αὐτὸν ἀβροφρονέστατα. Ἡ Α. Θ. Π. παρεκά-
 λεσε τὴν Α. Υψηλότητα ἵνα ὑποβάλῃ τῆ Α. Α. Μεγαλειότητι
 τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης, ἀνθ' ἧς εὐμενοῦς ὑποδοχῆς καὶ ἐν-
 δ. ἰξίωον ἀνεκτιμῆτου εὐνοίας ἔτυχε παρὰ τῆς Α. Α. Μ., ἠὲ χαρί-
 στησε δὲ τῆ Α. Υ. ἐπὶ τῇ τελεσφόρῳ προσπασίᾳ, ἣν παρέσχε τῷ
 οἰκουμενικῷ πατριαρχείῳ καὶ παρεκάλεσεν Αὐτὴν ἵνα ἐξακολου-
 θήσῃ προστατεύουσα αὐτό. Ὁ μέγας βεζύρης συνεχάρη τῇ ὀρθο-
 δόξῳ κοινότητι ἐπὶ τῷ νέῳ αὐτῆς πατριάρχῃ, οὗ ἐπλεξε τὸν
 ἔπαινον, διεβεβαίωσε τὴν Α. Θ. Π. περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἧς
 ἀπολαύει παρὰ τε τοῦ ἀνακτορικοῦ καὶ τῆς αυτοκρατορικῆς κυβερ-
 νήσεως, ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι αἱ προσπάθειαι τῆς Α. Π. ὑπὲρ
 τῆς καλῆς διοικήσεως τῶν πραγμάτων τοῦ πατριαρχείου θέλουσι
 στεφθῆναι ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ ὑπεσχέθη τὴν ἀρωγὴν αὐτῆς εἰς τὴν
 Α. Θ. Παναγιότητα.

Μετὰ τὴν ἐντεῦξιν ταύτην τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ
 νέου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου μετὰ τῆς Α. Υ. τοῦ Μ. βεζύρου
 Κιαμῆλ πασσᾶ, Διονύσιος ὁ Ε', ἐπεσκέψατο τὴν Α. Υ. τὸν ὑπουρ-
 γὸν τῶν ἐσωτερικῶν Μουνιρ πασσᾶν, τὴν Α. Υ. τὸν πρόεδρον τοῦ
 συμβουλίου τοῦ κράτους Ἀριφῆ πασσᾶν. Ἀπαντες οἱ ὑπουργοὶ
 συνεχάρησαν Διονυσίῳ τῷ Ε' ἐπὶ τῇ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον
 ἀναβάσει αὐτοῦ καὶ τοῖς παρισταμένοις ἱεράρχαις ἐπὶ τῇ ἐπιτυ-
 χεῖ αὐτῶν ἐκλογῇ, διαβεβαίωσαντες τὸν νέον οἰκουμενικὸν πα-
 τριάρχην τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ ἡ Α. Υ. ὁ Μέγας Βεζύρης Κιαμῆλ
 πασσᾶς, καὶ ἐξεδήλωσαν τὴν χαρὰν αὐτῶν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐκ-
 λογῇ. Μετὰ τὰς γενομένας παρουσιάσεις ληξασῶν τῶν ἐπισκέ-
 ψων ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν περιστοιχιζόντων Αὐτὴν
 ἐπέβη, διὰ τῆς πλαγίας θύρας τῆς Ὑ. Πύλης ἐξεληθῆσα τῶν ἀ-
 μαξῶν, καὶ τῆς αὐτῆς πομπῆς τηρουμένης μετέβη εἰς τὸ ὑπουρ-
 γεῖον τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν θρησκευτικῶν, ἐνθα ἐπεσκέψατο τὴν
 Α. Ε. τὸν ὑπουργὸν ὅστις μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ προσηθείας
 ἐπανελάβε τὰς διαβεβαιώσεις τῶν συναδέλφων αὐτοῦ. Οὕτως

ἔληγεν ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐπίσκεψις Διονυσίου τοῦ Ε'. πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς ἐπὶ τῶν διαφόρων τυχόν ἀναφυομένων ζητημάτων εἰλικρινοῦς συνεννοήσεως πρὸς ἐπὶ μᾶλλον σύσφιγγιν τῶν σχέσεων Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας καὶ πρὸς εἰλικρινῆ συνεργασίαν ἐν τῷ σταδίῳ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν τῆς εὐρείας αὐτοκρατορίας. Κατὰ τὴν ἐκ τῆς Υ. Πύλης ἀναχώρησιν ὁ ἀρμόδιος πατριαρχικός ὑπάλληλος διένειμε χρήματα πρὸς τοὺς συρρεύσαντας πένητας, οἵτινες ἀνέπεμπον εὐχὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον ὑπὲρ τοῦ νέου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Διονυσίου τοῦ Ε'. Προπορευομένου πάντοτε τοῦ πριμηκυρίου, κρατοῦντος ὑψηλὰ τὸ ρηθὲν σύμβολον τῆς πολιτικῆς τῶν πατριαρχῶν ἐξουσίας, τῆς καὶ ἐν τῷ νῦν ἐπὶ τῶν εὐκλεῶν ἡμερῶν τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδουλ Χαμίτ Χάν τοῦ Β' πανηγυρικῶς κυρωθείσης, διὰ τῆς αὐτῆς παρατάξεως ἡ πομπὴ ἠκολούθησε μέχρι γεφύρας τὴν γραμμὴν τῶν τροχιοδρόμων καὶ εἶτα ἐστράφη τὴν εἰς Φανάριον ἄγουσαν διὰ Βαλουκ-παζαρίου, Οὐν-καπὴν καὶ Τζουβαλίου.

Πολὺ πλῆθος παρηκολούθει πεζῇ κατὰ τὴν παρέλασιν αὐτὴν τῆς πομπῆς εἰς τὴν ἐπίσημον ὄντως ἔδραν τῶν πατριαρχείων, τὸ δὲ συνωστιζόμενον ἐν ταῖς στενωποῖς ὁδοῖς πλῆθος συναναμειγνύμενον μετὰ τῆς συνοδίας δυσχερῆ καθίστηεν τὴν διέβασιν. Αἱ αὐταὶ ἐπευφημίαι, αἱ αὐταὶ ἐκδηλώσεις τῆς χαρᾶς, τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ διεφαίνοντο ἀνὰ τὰ πλῆθη, διὰ μέσου τῶν ὑποίων διήρχετο ἡ ἐπιβάλλουσα παράταξις μεταβαίνουσα εἰς τὰ πατριαρχεία. Ἄλλ' ὁ μέχρι τοῦδε σιωπηρὸς, οὕτως εἶπειν, τοῦ πλῆθους ἐνθουσιασμὸς ἐπέφρωτο νὰ ἐκδηλωθῆ παταγωδέστατα ἐν Τζιβαλίῳ ἔθα ἀπερίγραπτος ἡ τοῦ πολλοῦ κόσμου συρροή. Ἀπασῶν τῶν οἰκιῶν τὰ παράθυρα ἦσαν κατὰ μέτρα πολλοῦ κόσμου, παρθένοι δὲ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ἀθωότητος φέρουσαι ἔρρανον δι' ἀνθέων τὴν Α. Θ. Π. τὸν νέον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅστις ἐν μεγίστῃ συγκινήσει ἐπηυλόγει τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ ποίμνιον. Παρὰ τὸν ἐν Τζιβαλίῳ ἱερὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Νικολάου ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ἀνῆρτητο διαφόρων κρατῶν σημαῖαι, ἰδίᾳ δὲ παρμεγίστοι τῆς αὐτοκρατορίας ἀποτελεῖσαι οὕτως ἀψίδας. Ἐμπροσθεν τοῦ ναοῦ παρετάσσοντο οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ μετὰ τῶν ἐξαπτερεύγων καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ πορθηναγωγείου Τζιβαλίου λευχειμονοῦσαι ἅπασαι, κρατοῦσαι κλάδους βλαίων καὶ ραίνουσαι ἄνθη. Ἐνταῦθα ἔστη ἡ πομπή, αἱ δὲ μαθήτριαι μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς κοινοτικῆς σχολῆς ἔψαλλον ἠδυσμῶλπως πολυχρονισμὸν τῆ Α. Θ. Π. Διονυσίῳ τῷ Ε'. Μία ἐξ αὐτῶν ἐκ τοῦ τμήματος τοῦ νηπιαγωγείου προσεφώνησε τῷ Πατριάρχῃ τὰ ἑξῆς, προσενεγκούσα αὐτῷ ὠραῖον στέφανον:

Παναγιώτατε

«Τὸ Νηπιαγωγεῖον τῆς ἐνορίας ταύτης παρακαλεῖ ὑμᾶς δι' ἐμοῦ ὅπως δεχθῆτε τὸ ταπεινὸν καὶ ἐλάχιστον τοῦτο τεκμήριον τῆς μεγίστης χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται σήμερον ὑποδεχόμενοι ὑμᾶς συγχρόνως δὲ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι οὐ παύσεται παρακαλῶν τὸν Πανάγαθον ἵνα διατυρῆ τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτοῦ χαρίζεται δ' αὐτῇ ὑγίειαν καὶ μακροβιότητα ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Εἰς ταῦτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησεν.

Καὶ ἐγὼ σε ἐπιφορτίζω νὰ διαβιβάσῃς τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας μου εἰς τὰ νήπια καὶ παρακαλῶ τὸν Ὑψιστον νὰ ἔχῃ αὐτὰ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ διότι ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων καταρτίσω αἶνον εἶπεν ὁ Κύριος».

Ταῦτα διεδέξαντο παταγώδεις ζητωκραυγαί, καὶ παρελθὼν ὁ κ. Κ. Ζαχαριάδης, καθηγητῆς τῆς Μεγάλῃς Σχολῆς καὶ πρόεδρος τῆς ἐφοροεπιτροπῆς, προσήνεγκε μεγαλοπρεπῆ στέφανον ἐξ ἀνθέων τῆ Α. Θ. Παναγιότητι προσφωνήσας τάδε:

Παναγιώτατε!

«Ἡ συνοικία Τζιβαλίου ἐκφράζει δι' ἡμῶν τὴν χαρὰν αὐτῆς ἐπὶ τῇ εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Γρηγορίων ἀναρρήσει τῆς Α. Θ. Παναγιότητος προσφέρει τὸν στέφανον τοῦτον εὐχομένη ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐπιστέφει τῷ ἁμαρτάντῳ τῆς δόξης στεφάνῳ τὰς ὑπὲρ τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους προσπαθείας καὶ ἐνεργείας τῆς Υ. Παναγιότητος».

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος αἰσθήματά μου δὲν ἀγνοεῖ ἡ συνοικία αὐτῆ· ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς αἰσθήματα αὐτῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰσὶ μοι γνωστά· ὅθεν εὐχαριστῶν τὴν ἐφοροεπιτροπὴν διὰ τὴν ἐκδήλωσιν ταύτην παρακαλῶ ὅπως διαβιβάσῃ τῇ συνοικίᾳ τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας μου».

Εἶτα δὲ ἡ συνοδία ἐξεκίνησε καὶ πάλιν διελθοῦσα ἑτέραν ἀψίδα ἐν ἣ ἀνεγέγραπτο: Ζήτω ὁ νέος οἰκουμενικὸς πατριάρχης Διονύσιος ὁ Ε'. Μετὰ τινα λεπτά, τοῦ ἡλίου δύσαντος πλέον, ἡ ἀμαξα τῆς Α. Θ. Π. ἔστη πρὸ τῆς μεγάλης τῶν πατριαρχείων Πύλης. Ἐνταῦθα τὸ πλῆθος μετεβλήθη εἰς χεῖμαρρον βομβοῦντα, εἰς μέγα κῦμα διαθλὸν τὰ πάντα, διαρρηγνύον καὶ διασπὸν τὰς γραμμάς τῶν στρατιωτῶν καὶ πατριαρχικῶν κλητήρων, καταπλημμυροῦν τὸ πατριαρχικὸν προαύλιον καὶ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ ἐν ζητωκραυγαῖς ὑποδεχόμενον Διονύσιον τὸν Ε'. ὅστις ἀνῆρχετο ἤδη τὸν περίβλεπτον τῆς ὀρθοδοξίας θρόνον. Καὶ αἱ ζητωκραυγαὶ πάντοτε ἐξηκολούθουν καὶ ὁ ναὸς ἦν κατὰ μέτρον πλέον, ἐνῶ πλήθη πολλὰ συνέρρεον ἐτι ἐν συγκινήσει καὶ ἀπλέτῳ ἐνθουσιασμῷ.

Ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἦν κατὰ μέτρον πολλοῦ κόσμου πολὺ πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, διεκρίνοντο δὲ πλείστα τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωσίᾳ ἐξεχόντων προσώπων. Ἄμα ὅμως ἡ Α. Θ. Π. ἀφίκετο ἐπίμικτον καὶ παλιρροῦν πλῆθος εἰσώρμησε καταλαθὸν ἅπαντα τὸν ναὸν, τὰ προαύλια, τὰς κλίμακας καὶ ἐκτεινόμενον μέχρι τῶν πέριξ ὁδῶν. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ πατριάρχης ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ μεγάλου πρωτοσυγκέλλου, τοῦ μεγάλου ρήτορος Καλλιᾶδῃ βέη φέροντος τὸ Νισὰν Ἰφτιχὰν ἀδαμαντοκόλλητον, τοῦ μεγάλου ἀρχιδιακόνου καὶ λοιπῶν πατριαρχικῶν ὑψικιχλῶν, ἐν τῇ ἐξωτάτῃ θύρᾳ τοῦ ναοῦ κεκοσμημένη φιλοκάλως δι' ἀψίδος μεγαλοπρεποῦς κεκοσμημένης διὰ σημαιῶν καὶ φερούσης τὴν ἐπιγραφὴν: Ζήτω ἡ Α. Θ. Π. Διονύσιος ὁ Ε'. Τῆς Παναγιότητος Του εἰσελθούσης εἰς τὸ ἱερὸν ἤρξατο ἡ συνήθης τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως, τελεταρχοῦντος τοῦ α' τάξει ἁγίου Καισαρείας. Εἶτα τοῦ Παναγιωτάτου φέροντος μεγαλοπρεπῆ στολὴν καὶ στάντος πρὸ τῆς ὠραίας Πύλης παρέστη ὁ μέγας Λογοθέτης καὶ ἀνέγνω τὸ ἑξῆς μέγα μῆνυμα.

«Ἡ ἱερὰ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων χορεία, ὁ εὐαγῆς τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου κλῆρος, οἱ προὔχοντες καὶ οἱ λογάδες τοῦ ἔθνους καὶ ἄπαν τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα τῶν τε θεοσώστων ἐπαρχιῶν καὶ τῆς βασιλίδος ταύτης τῶν πόλεων, ἐκλεξάμενοι κοινῇ γνώμῃ καὶ ὁμοφώνῳ βουλῇ τὴν Ὑμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα, ἐπινεύσει θεῆς καὶ ἀνακτορικῆς εὐμενεῖας, Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, προσκαλοῦσιν αὐτὴν, διὰ τοῦ ταπεινοῦ αὐτῆς οἴκετου, ἐπὶ τὸν ἀγιώτατον ἀποστολικὸν καὶ οἰκουμενικὸν τοῦτον θρόνον.

Ἀνάβηθι τοίνυν, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὰς βαθμίδας αὐτοῦ, καὶ κόσμησον αὐτὸν μέχρι βαθυτάτου γήραος, ὅπως ἐκλείσαν αὐτὸν οἱ προκάτοχοί Σου Ἀνδρέας ὁ πρωτόκλητος, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Φώτιος ὁ σαφώτατος, Γεννάδιος ὁ Σχολάριος, Καλλίνικος ὁ ἀπὸ Νικαίας, Κύριλλος ὁ ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως, καὶ ὁ λοιπὸς τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει εὐκλεῶς πατριαρχευσάντων γεραρὸς θίασος, καὶ ὀδήγησον τὸν ἐμπεπιστευμένον Σοὶ ἄνωθεν κλῆρον καὶ λαὸν εἰς τὰς τρίβους τῆς κατ' ἄμφω σωτηρίας καὶ εἰς τὰς νομὰς τῆς εὐαγγελικῆς χάριτος».

Εἰς ταῦτα ἡ Α. Θ. Π. ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Θεῖον τῷ ὄντι καὶ ὑψηλὸν καὶ ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην πέφυκε δύναμιν τὸ τῆς πνευματικῆς ταύτης ἀρχῆς γεραρὸν χρῆμα, ἀγγελικῆς ἰσχύος καὶ φύσεως δεόμενον κατὰ τὴν τοῦ χρυσορρήμονος φωνὴν, ἅτε μεγίστην ἐπιβάλλον τὴν μέριμναν καὶ ἀνύστακτον τὴν προσοχὴν εἶχε ὁ τῶν οἰάκων ἐπιλαβομένος πρὸς τὴν διάσωσιν τοῦ σκάφους καὶ τῶν πλωτῆρων ἀφορᾶ κατὰ σοφὸν καὶ ἄριστον κυβερνήτην, οὐ μικρὸς γὰρ ὁ κίνδυνος καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς σμικροτάτης ἀμελείας ἢ παρεκτροπῆς· οὐ γὰρ ἀνέμων ἀντίπνοιαι μόνον καὶ κυμάτων ἐπαλληλίαι σφοδραὶ, ἀλλὰ καὶ καταγίδες πολλάκις καὶ λαίλαπες τὴν εὐπλοῖαν τῆς πνευματικῆς ὁλάδος δυσχεραίνουσαι καὶ ἐπαπειλοῦσαι ταραχὴν καὶ δέος τῷ κυβερνήτῃ καὶ τοῖς πλωτῆρσιν ἐμπνέουσι. Καίπερ οὖν ἀποδειλιῶντες καὶ ἡμεῖς πρὸς τὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης μέγεθος κατὰ λόγον ἀνθρωπίνης ἀσθε-

νείας ὅμως συγκατατιθέμεθα οἷς ἡ ἱερά Ἀδελφότης καὶ τὰ συμψήφισαντα εὐσεβῆ μέλη τῆς ἐκλογικῆς Συνελεύσεως συνωδᾶ τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ τοῖς κανονισμοῖς ἐνέκριναν περὶ ἡμῶν καὶ ἡ κραταιὰ βασιλεία ἡ ἐφ' ἡμᾶς θεόθεν τεταγμένη εὐμενῶς ἐπένευσεν. Ἀποδεχόμεθα δὲ τὴν ἐκλογὴν εἰς τε τὴν ἀφατον τοῦ Θεοῦ φιλάνθρωπιαν ἀπενίζοντες, ἀφ' ἧς πᾶν ἀγαθὸν εὐοδοῦται καὶ πᾶν δυσχερὲς εἰς ὁδοὺς λείας μεταποιεῖται, καὶ εἰς τὴν πρῦθυμον συναρωγὴν καὶ συμπράξιν τῆς τε ἱεράς Ἀδελφότητος καὶ τῶν εὐγενεστάτων λογάδων τοῦ ἡμετέρου γένους εἰς εὐδῶσιν καὶ προκοπὴν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων θαρροῦντες. Εὐχαριστοῦντες δὲ ὑμῖν ὧν τὴν φωνὴν ὡς φωνὴν ἀληθῶς Κυρίου ἀπεδεξάμεθα, ἰκετεύομεν τὸν στόμα καὶ σοφίαν διδόντα ἵνα κρατύνη ἡμᾶς καὶ διδάξῃ τί δεῖ ποιεῖν καὶ λέγειν καὶ ἐνίσχυση εἰς τὴν ἀρίστην καὶ ἀκίνδυνον τοῦ παγκοίνου σκάφους τῆς Ἐκκλησίας πηδαλιουχίαν, εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν θείων τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας δογμάτων καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τὴν μετὰ ζήλου ὑπεράσπισιν τῆς ὑπὸ νοητῶν τε καὶ ὄρατῶν ἐχθρῶν πολεμουμένης ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως διατηρῶν καὶ περιέπων ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὸν κραταιότατον, εὐσπλαχνικότατον καὶ δικαιοτάτον ἡμῶν ἀνακτα Σουλτᾶν Ἀβδούλ Χαμήτ γὰν ἐγένεθ' ἡμῶν κρατύνων καὶ προάγων τὸ κράτος Αὐτοῦ ἐπαυξάνων τε τὴν ὑπὲρ τῶν πιστῶν Αὐτοῦ ὑπηκόων βασιλικὴν Αὐτοῦ πρόνοιαν καὶ εὐμένειαν. Ἰδίᾳ δ' ἐκλιπαροῦμεν τὴν ἀφατον τοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀρχηγοῦ καὶ δομήτορος φιλάνθρωπιαν καὶ χάριν ἵνα ἕκαστον ἡμῶν εὐδόκιμον ἐν ᾧ ἔργῳ αὐτὸν ἐκάλεσεν ἀναδείξας καταξιώσῃ πάντας εὐσεβεῖσαι αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ τούτῳ καὶ τυχεῖν ἐν τῷ μέλλοντι τῶν ἀνεκλαλήτων ἀγαθῶν τῆς ἀθανάτου δόξης καὶ αἰωνίου μακαριότητος. Ἀμήν.»

Μετὰ ταῦτα παραστάς ὁ ἅγιος Ἡρακλείας ἐπέδωκεν αὐτῷ τὴν πατριαρχικὴν ράβδον ποιησάμενος προσλαλίαν μετὰ σοφῶν ὑποθηκῶν· ἡ Α. Θ. Π. κατὰ τὸ σύνθημα κατησπᾶσθη τὴν δεξιάν τοῦ ἁγίου Ἡρακλείας καὶ λαβοῦσα τὴν πατριαρχικὴν ράβδον ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Χρυσοστόμου ἐπευλογῶν τὰ πλήθη. Ἀκολούθως ἀνέγνω τὴν ἐπιμένην ἀναγορευτήριον προσλαλίαν.

Σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα·

Ἀφατος συγκίνησις καὶ συνοχὴ καρδίας κατέλαβε τὴν ἡμετέραν Μετριότητα ὅτε ἐπισήμως ἀνηγγέλθη ἡμῖν ὅτι ἡ χορεία τῶν ἁγιωτάτων ἀρχιερέων μετὰ τῶν τιμιωτάτων ἀντιπροσώπων τοῦ Ὄρθοδόξου πληρώματος τῆ εὐμενεῖ ἐπινείσει τῆς Σεβαστῆς καὶ εὐεργετικωτάτης Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως προσκαλεῖ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν ἐπὶ τὸν ἁγιώτατον τοῦτον Ἀποστολικὸν καὶ Οἰκουμηνικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἡ ἀγγελία αὕτη, ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν, κατεθροῦνεν ἀληθῶς τοὺς ἡμετέρους λογισμοὺς, ἔνθεν μὲν παριστᾶσα τὴν εἰκόνα τῆς ἡμετέρας ἀνεπαρκείας καὶ ἀτελειότητος, ἔνθεν δὲ φέρουσα εἰς νοῦν τὸ βαρὺ καὶ δυσβάστακτον φορτίον, ὑπερκαλούμεθα ἵνα ἄρωμεν ἐπὶ τῶν ὤμων ἐν καιροῖς εἰπὲρ ποτε καὶ ἄλλοτε χαλεποῖς καὶ ἐν περιστάσεσι καθ' ὑπερβολὴν ἀνωμάλοις καὶ σοβαραῖς.

Ναί, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ περισπούδαστα, οὔτε τὸ ὕψος τῆς ὑψηλῆς ταύτης διακονίας μετὰ τῶν παρομαρτούντων ἀνιερῶν κόπων καὶ μόχθων οὔτε τὸ βάθος τῆς συνοίκου ἡμῖν ἀσθενείας διαλανθάνει τὴν ἡμετέραν γινῶσιν, ἀλλ' οὐδὲ ἀμβλυωποῦμεν πρὸς τὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἔσθθεν τε καὶ ἐξῶθεν κατατάραττοντα φθοροποιᾶ πνεύματα ἅτινα σύγχυσιν ἐννοιῶν καὶ φρονημάτων ὑποῦλως διαχέοντα πᾶσι μὲν ἀπειλοῦσιν ἀνατροπὴν καὶ ψυχικὴν ἀπώλειαν, τοὺς δὲ ἐγκεχειρισμένους τὴν τῶν ψυχῶν ἐπιμέλειαν περιστᾶσιν εἰς φοβερὰν ἀμηχανίαν.

Ἄλλ' ἐν τοιαύτῃ ἀγωνίᾳ καὶ διακυμάνσει τῶν λογισμῶν εὐρισκόμενοι μετὰ πίστεως καὶ καρδίας κατανευγμένης ἠτενίσσαμεν τὸ ὄμμα τῆς διανοίας εἰς τὸν Θεάνθρωπον Σωτῆρα Χριστόν, τὸν θεμελιώσαντα τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ καὶ τὸν ἀψευδῶς ἐπαγγελιάμενον ἔσεσθαι μετ' Αὐτῆς πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος καὶ τὴν ἀκοὴν τῆς ψυχῆς ἡμῶν πρὸς Ἐκεῖνον εὐλαβῶς διανοίξαντες ἠκούσαμεν ἑτέραν φωνὴν ἐμμελῶς συνοπηχοῦσαν τῇ τῆς Ἐκκλησίας φωνῇ ἣτις στήσασα καὶ καταπραΰνασα τὰς διακυμάνσεις τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας διανέστησιν ἡ-

μᾶς καὶ παρεθάρρυνε πρὸς ὑπακοὴν καὶ ἀποδοχὴν τῶν κοινῆ ψήφῳ καὶ θεοφιλεῖ προαιρέσει ἀνατιθεμένων ἡμῖν ὑψηλῶν ἱερῶν καθηκόντων.

Ἄλλὰ καὶ οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι ἐξ ἡμῶν, οἵτινες παιδιόθεν ὀλοκλήρον τὸν ἡμέτερον βίον τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀφοσιωσάμενοι καὶ τὰ κάλλιστα καὶ τιμιώτατα παρ' Αὐτῆς ἐμπιστευθέντες δεινὸν καὶ πέρα δεινοῦ ἠγησάμεθα μὴ βοηθῆσαι· Αὐτῇ φιλοστόργως κατὰ τὸ ἐνὸν ἡμῖν, μηδὲ ποιῆσαι ὅσα ὀφείλουσι ποιεῖν οἱ ἀγαπῶντες Αὐτὴν καὶ ἀμύνεσθαι σὺν Θεῷ ἀντιλήπτορι ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ τῶν δικαιοματῶν Αὐτῆς.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ δεδοξασμένον εἶη τὸ ἅγιον Αὐτοῦ ὄνομα, ὅστις ἐν τῇ πανσόφῳ Αὐτοῦ προνοίᾳ εὐδοκεῖ ἵνα ἐνδείξῃται τὴν φιλάνθρωπιαν Αὐτοῦ καὶ διαχέῃ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ διὰ τῶν ταπεινῶν καὶ ἀσθενῶν ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον Αὐτοῦ ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον κραταιωθῇ καὶ ἀναλάμψῃ ἡ θεία Αὐτοῦ σοφία καὶ ἡ αἰδῖος ἰσχύς.

Καταστηριζόμενοι οὖν εἰς τὴν ἀκαταίσχυντον ταύτην ἐλπίδα πρὸς τὸν καρδιογνώστην Θεόν, ἐξ οὗ ἤρτηται πᾶσα ἡ τοῦ ἀνθρώπου δύναμις καὶ ἐνέργεια (Αὐτῷ γὰρ ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν) ἀναλαμβάνομεν μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ εἰλικρινοῦς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης τοὺς οἴκας τῆς ἀγίας ταύτης Ἐκκλησίας ἰστάμενοι ἐπὶ τῆς φυλακῆς ἐν ἣ ἔστησεν ἡμᾶς ἡ ὁμόθυμος ψήφος τοῦ εὐαγοῦς ἀρχιερατικοῦ κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῶν Χριστιανῶν.

Καὶ ἰδοὺ, περιούσιε τοῦ Κυρίου λαέ, Ἰσραὴλ τῆς χάριτος, ἰδοὺ πάρεσμεν ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν καὶ ἔχετε ἡμᾶς ἐτοίμους καὶ προθύμους εἰς τὸ δουλεύειν τῷ Κυρίῳ ἐν τῷ ναῶ Αὐτοῦ ἀφορῶντας εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν « ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβασζόμενον διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἕκαστου μέρους, τὴν αὐξήσιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτοῦ ἐν ἀγάπῃ » (Ἐφεσ. δ. 16).

Ἄλλ' ἐπειδὴ πάντες ἐσμέν σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐνὸς πνευματικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὀφείλουσιν ὑπὲρ ἀλλήλων τὰ μέρη μεριμνᾶν καὶ συνοικοδομεῖσθαι κατὰ Χριστόν, θερμοῶς ἐπικαλούμεθα ἀπάντων τὸν κατὰ Θεὸν ζῆλον ὑπὲρ τῆς δόξης, ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ εὐπρεπείας τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τῶν ἀληθινῶν συμφερόντων τοῦ εὐαγοῦς Ὄρθοδόξου ἡμῶν γένους, ἰδίᾳ δὲ καὶ καθ' ὑπέρτερον λόγον ἐξαιτούμεθα τὴν τελεσφόρον ἀντίληψιν καὶ ἀδελφικὴν συμπράξιν τῆς χορείας τῶν ἁγιωτάτων ἀρχιερέων καὶ τῶν εὐγενῶν καὶ ἀξιοτίμων προβούλων τοῦ ἔθνους, οἵτινες ἐν ζέοντι πνεύματι ἐπιποθοῦντες ἀναμφιλέκτως τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω διάταξιν καὶ προαγωγὴν τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων, ἀναλογιζόμενοι δὲ ἐν διανοίᾳ καθαρᾷ καὶ μετὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ τὴν κοινῶς πάντας ἐπιβαρύνουσαν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἀφυκτον εὐθύνην συντελέσουσιν ὡς πεποιθᾶμεν ἐν ὁμοφροσύνῃ, ἐν αὐταπαρησίᾳ καὶ ἐν συνέσει πρὸς τὴν ἐπιθυμητὴν ἐπίτευξιν τῶν κοινῆ πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν ἐκάστοτε διασκοπούμενων καὶ τὴν εὐδόκιμον καὶ ἐπαινετὴν ἔκβασιν τῶν ἐμπειπιστευμένων πᾶσιν ἡμῖν πραγμάτων καὶ ὑποθέσεων.

Κύριος ὁ Θεὸς, ὁ Σωτῆρ πάντων ἀνθρώπων, δῶν πᾶσιν ἡμῖν πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς καὶ ἰσχύος καὶ πνεῦμα φόβου Θεοῦ καὶ ἀγάπης εἰς τὸ κατανοῆσαι καὶ ποιῆσαι ὅσα ἐστὶ κατὰ τὴν βουλήν καὶ τὸ θέλημα Αὐτοῦ, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα δίκαια, ὅσα εὐφημα, εἴτις ἀρετὴ καὶ εἴτις ἔπαινος.

Κύριος ὁ Θεὸς ἐνίσχυοι ἀνωθεν τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν καὶ στηρίζοι τὴν θέλησιν ἐν τῷ ἀγαθῷ καὶ συγκρατοῖ ἀδιάρρηκτον ἐν ἡμῖν τὸν σύνδεσμον τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἐκποδῶν ποιῶν τοὺς τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς διχοστασίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ κατεργαζόμενος καὶ τύπτοντας τὰς συνειδήσεις τῶν χριστιανῶν ὑπὲρ ὧν ὁ Χριστὸς ἐξέχεε τὸ ἅγιον καὶ πολύτιμον Αὐτοῦ αἷμα.

Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἡ νοοῦμεν κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν Αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰῶνων (Ἐφ. γ. 20).

Ἐπουράνιε Βασιλεῦ καὶ Κύριε τῶν κυριούντων, τὴν ἀγίαν Σου Ἐκκλησίαν, ἣν περιποίησῳ διὰ τοῦ Σοῦ Τιμίου Αἵματος, περιφρούρησον καὶ διαφύλαξον ὑπὸ τὴν Πανσθενούργον Χάριν τοῦ

Ἁγίου Σου Ὀνόματος· ὀδήγησον τοὺς πιστοὺς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανοὺς εἰς ὁδὸν σωτηρίας καὶ εὐόδωσον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτῶν πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Σου Ὀνόματος. Τὸν Γαληνότατον καὶ εὐεργετικώτατον ἡμῶν Αὐτοκράτορα Σουλτάν Ἀπτούλ Χαμίτ Χάν ἐφένδην ἡμῶν, ὃν ἐδικαίωσας βασιλεύειν ἐπὶ τῆς γῆς, κραταίωσον ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου αὐτοκρατορικοῦ Αὐτοῦ Θρόνου, ἐπιχορηγῶν Αὐτῷ ζωὴν μακροχρόνιον, βασιλείαν ἀσάλευτον καὶ υγιεῖαν ἀμετάπτωτον, ἀνθ' ὧν πλουσίως δωρεῖται ἀγαθῶν πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὸ ἐνδοξὸν αὐτοῦ σκήπτρον τεταγμένοις λαοῖς. Νεῦσον, Πανάγαθε Βασιλεῦ, ἀγαθὰ ἐν τῇ καρδίᾳ Αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Σου, ἵνα πάντες ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διήγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι (πρὸς Τιμόθ. Α. 2. 2.) Τοὺς ἐξοχωτάτους δὲ καὶ περισπουδάζτους ὑπουργοὺς, τοὺς διακυβερνῶντας τὸ βασιλεῖον κράτος καὶ μετὰ συνέσεως καὶ δικαιοσύνης διανέμοντας τὰ ἀγαθὰ Αὐτοῦ καὶ πιστῶς διερμηνεύοντας καὶ ἐκπληροῦντας τὰς εὐεργετικὰς καὶ φιλολόγους βουλὰς τοῦ κραταιοῦ ἡμῶν Ἀνακτος ἐνίσχυσον καὶ περισώζε ἀπὸ παντὸς ἀναιροῦ συναντήματος. Γένοιτο».

Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὁ Π. ἀρχιμανδρίτης κ. Παλαμᾶς, ὁ καὶ διευθυντὴς τῆς Μεγάλῃς τοῦ Γένους Σχολῆς, ἐξεφώνησεν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ἐμβριθέστατον λόγον ζωηρὰν ἐμπούησαντος ἐντύπωσιν. Ἀηχάσης οὕτω τῆς τελετῆς, ἐν μέσῳ βροντωδεστάτων ζητωκραυγῶν, Διονύσιος ὁ Ε' περιστοιχιζόμενος ὑπὸ λαμπρᾶς συνοδίας ἀνῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν πατριαρχείων καὶ στὰς πρὸ τοῦ θρόνου ἤκουσε τῆς προσλαλιᾶς τοῦ ἁ. τῆ τᾶξει ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ ἁγίου Καισαρείας, εἰς ὃ καταλλήλως ἀπήντησεν ὁ Πατριάρχης. Εἶτα ἤρξατο τὸ χειροφίλημα, διαρκέσαν μέχρι προκεχωρηκυίας ὥρας τῆς νυκτός, ἐνῶ ὁ πολὺς λαὸς ἐξηκολούθει ἐπευφημῶν Διονύσιον τὸν Ε' ὅστις ἀπὸ τῆς ἐσπέρας τῆς χθὲς ἀνέλθων εὐτόλμως τὴν διακυβέρνησιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΧΡΗΣΤΑΚΗΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

Οὔτε ὑπερβολὴν ποιούμεθα, οὔτε κολακεύομεν ἐὰν ἀποκαλέσωμεν βασιλικὴν τὴν πρόσφατον δωρεάν ἢν ἀπένειμε τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις Κορυθαῖς ὁ πολυτάλαντος μὲν φιλομουσότητος ὅμως ὁμογενὴς ἡμῶν οὗτος.

Ἐξακόσαιο τεσσαράκοντα λίραι ἐτησίως χορηγούμεναι ἀποτελοῦσι κεφάλαιον 16000 λιρῶν, τοιαύτη δὲ δωρεὰ προοριζομένη ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων Μακεδονικῆς ἐπικαίρου ἐπαρχίας ἔχει ὄντως βασιλικὴν τὴν μεγαλοπρέπειαν ὑπὸ τε τὴν ὑλικὴν καὶ ἠθικὴν ἔποψιν.

Ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ ἐπέκεινα ὁ διαπρεπὴς ἔλληνας ὑποστηρίζει τὴν διάδοσιν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ἰδίᾳ μὴ ἐπιλανθανόμενος, ὡς κοσμοπολίτης γνήσιος, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐθνῶν· ἔστι δὲ καθ' ἡμᾶς τοσοῦτῳ μᾶλλον ἄξιος ἰδιαζούσης ἐνδόξου μνείας καθ' ὅσον δωρεῖ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ μετὰ πρακτικωτάτου καὶ σκοπιμωτάτου πνεύματος διατιθέμενος τὰς χορηγίας.

Ἔστωσαν εὐλογημένοι τοιοῦτοι ἄνδρες διότι οἱ αὐτῶν τὴν ἐπίτευξιν τοῦ προορισμοῦ του, τοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου προορισμοῦ, ἐξασφαλίζει ὁ ἄνθρωπος.

ΑΣΤΥ ΚΑΙ ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ

Ἀντὶ χθὲς Τετάρτην ὠρισμένην ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἐπιθεωρήσεως» ἐκδίδεται αὕτη σήμερον Πέμπτην περιλαμβάνουσα τὰ κατὰ τὴν χθὲς μετὰ μεσημβρίαν γενόμενα ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ἐγκαθιδρύσει Διονυσίου τοῦ Ε'.

Αἱ ἀπόκρεω ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲν ἔχουσιν ἰδιαιτέρον τινὰ τύπον. Τὰς ἡμέρας μὲν, ὡς ἀλλαγοῦ, δὲν ὑπάρχει κέντρον συναθροίσεως μετῃμετριμένων, τὰς δὲ νύκτας αἱ μεταμφιεταὶ ἢ οἰκογενειακὸν ἢ ὡς προσλαμβάνουσι χαρακτῆρα ἢ ἀπλῶς μόνον χρησιμεύουσιν εἰς τὰς εἰς χοροὺς μεταβάσεις. Οἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δοθέντες χοροὶ ἐν τε τῇ Πέρᾳ ὡς καὶ ἐν τοῖς προαπτεῖσι ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων φιλανθρωπικῶν ἢ φιλεκπαιδευτικῶν σκοπῶν ἐπέτυχον ἅπαντες παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν οἰκονομικὴν κρίσιν. Εἰς μόνος ὑπολείπεται διὰ τὸ προσεχὲς Σάββατον, δοθητόμενος ἐν τῇ αἰθούτῃ τοῦ ἐν Μνηματακίους θεάτρου, ὁ ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων Ταταούλων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἡ ἐπιτυχία ἐστὶ βεβαία καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἐξητφαλισμένη, χάρις εἰς τὰς προσπάθειάς τῆς ἀξιοτιμῆς ἐφορίας μεθ' ὅλου τοῦ δυνατοῦ ζήλου ἐργασθείσης. Ἄλλως τε αὐτὸς οὗτος ὁ σκοπὸς ὑπὲρ οὗ δίδεται ἐστὶν ἐκ τῶν κοινωφελεστέρων. Ὁμογενὴς κοινότης διὰ τὰ Ταταῦλα, κυκλομένη ὑπὸ προπαγαυδικῶν σχολῶν ἔχει ἀνάγκην καλῶς συντηρουμένων ἐκπαιδευτηρίων, ὁμολογουμένως δὲ οἱ ὑπὲρ τῆς καλῆς αὐτῶν συντηρήσεως ἐργαζόμενοι εἰσὶν ἀντάξιοι παντὸς ἐπαίνου. Ἡδὴ μάλιστα ὅτε καὶ ἀρρένων σχολῆ ἀνηγήρθη κατάλληλος, ἥς τὰ ἐγκαίτια μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινὸς τελεσθήσονται, μεγίστη ὑψίσταται ἀνάγκη ἵνα πληρωθῶσι τὰ κενὰ τοῦ σχολιακοῦ προὑπολογισμοῦ χάριν τῆς ἀπροσκόπτου τῶν ἐκπαιδευτηρίων λειτουργίας. Ὁ χορὸς ἄλλως τε τῶν ἐκπαιδευτηρίων Ταταούλων διακρίνεται διὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τᾶξιν αὐτοῦ, προδήλως δὲ ὁ τὸ ἔτος τοῦτο γενητόμενος τὰς ἀρίστας τῶν ἀναμνήσεων θέλει ἐγκατακλείψει.

Ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν ἀπόκρεων ἐν τῇ ὁδῷ Νανέ, σεμνὴ ἐτελέθη τὴν παρελθούσαν κυριακὴν ἑορτὴ ὀφειλομένη εἰς τοὺς θηταυροὺς τῆς γυναικείας καρδίας. Τὸ κατὰ τὴν ἐκείνην ἡμέραν εἰς τὸς τόσους μετὰ τοσοῦτων ἐλπίδων ἀποβλέπουσιν, εἰς ὃ κατατρέχει ἢ χίρα ἢ ζητούσα νὰ διατρέψῃ ἐντίμως τὰ τέκνα τῆς, εἰς ὃ κατατρέχει ἢ ὄρφανὴ εὐρίσκουσα ἄτυλον κατὰ τῶν πειρατῶν, ἢ ἐγκαταλελειμμένη ταλαίπωρος νῆα ἢ μὴ ἔχουσα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνας, ἢ καὶ αὐτὴν τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν καλλονὴν τῆς ἔχουσα ἐχθρὸν, ἢ ἐργάτις ἢ μὴ εὐρίσκουσα ἐργασίαν, εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐκείνην πρὸς ὃ πᾶς τις μετ' ἐθνικῆς ὑπερηφανείας δύναται νὰ προσβλέπῃ, συνήγετο μετὰ μεσημβρίαν τῆς κυριακῆς πληθὺς δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων ἐκ τῶν ἀποτελουσῶν τὴν τῶν κυριῶν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα, τῆς ἰδρυσάσης καὶ συντηρούσης τὸ ἐργαστήριον τῶν ἀπόκρεων γυναικῶν.

Ἐκθεσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος ἐποιήσατο ἢ φερέπενος διευθύντρια τοῦ ἐργαστηρίου δεσποινὴς Ἑλληνικῆ Σαμαρτζίδου μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὴν σαρηναίας, ἐκ τῆς ἐκθέσεως δὲ ταύτης κατεδείχθη ὅτι ὁ κύκλος τῶν ἐργασιῶν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εὐρύνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας. Ἐτέραν ἔκθεσιν τοῦ ἱατρικοῦ καὶ φαρμακευτικοῦ τμήματος, ἐποιήσατο ὁ ἱατρός κ. Λιμαράκη, μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκριθείας ἐκθέσας τὸ ὄντως φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς ἀδελφότητος, ἐπετραχίσθη δ' ἢ τελετὴ διὰ τοῦ πανηγυρικοῦ λόγου τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Σταματιάδου. Ἐκ τῶν ἐκθέσεων τούτων κατεδείχθη ὅτι μέγας ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τὰς ἀξιοτιμῶν δεσποινῶν κ. κ. Ε. Γ. Ζαρίφη, Ε. Α. Ζαρίφη, Νεγρίπντε, μετ' ἀροσιώσεως ἐργαζομένης ὑπὲρ τοῦ ὄντως σπουδαίου καὶ φιλανθρωπικωτάτου τούτου ἔργου.

Αἱ αὐτοκτονίαι ἐπιδημικὸν προσέλαβον χαρακτῆρα ἐν τῇ ἡμετέρῃ πόλει. Ἐν Μνηματακίους, ἐν τινὶ καφεναίῳ, ἠτύχτην αὐτοκτονίαν αὐστριακὸς τις, τριάκοντα ἐτῶν, διὰ πολυκρότου. Ἐφημερίδες τινὲς ἀνέγραψαν ὅτι αἰτία τῆς αὐτοκτονίας ταύτης ἦτο ἡ οἰκτρότης εἰς ἣν διετέλει ὁ αὐτοκτονήσας, φαίνεται ἡμῶς ὅτι καὶ ἕτερα ὑπάρχει ἀφορμὴ, ὁ ἔρωσις. Ὁ ἀτυχὴς νέος ἰράσθη κόρης τινὸς τοῦ Βελγίου, νυμφευθείσης ἕτερον, αὐτὸς δὲ παρηκολούθει ταύτην μετὰ τοῦ συζύγου τῆς πανταχοῦ, δαπανήσας εἰς τὰς περιουσίας ταύτας καὶ τὸν τελευταῖόν του ὄβολόν. Ἐρως καὶ πένια τὸν ἔπεισαν ἐπὶ τέλος ὅτι προτιμωτέρον ἐστὶν ἢ ἡσυχία τοῦ τάφου. Ἐν Ἐγιοῦπ ἠτύχτην αὐτοκτονίαν αὐστριακὸς τις νεανίας, ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ ὁ ἱατρός Ὁμέρ βέης καὶ ἐν Χάσκιῳ ὁ συνταγματάρχης Σαλίχ βέης. Εὐτυχῶς αἱ δύο αὗται αὐτοκτονίαι ἀπετοβήθησαν τῇ ἐγκαίρῳ ἀρίξει τῶν ἱατρῶν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνοι οὗτοι. Ἀγᾶς τις, Δερβίς καλούμενος, ἐτῶν 45, ὑπάλληλος τῆς ἐν Διβάν-γιολοῦ Πόλεως ἀναγνωστηρίου τοῦ Ἀρίφ ἐφένδη, πεσὼν ἐν Σεράϊ-βουρνοῦ ἐπὶ νύκτι αὐτοκτονήσας. Δὲν εἶναι ὡς βλέπει τις, ὀλίγος ὁ ἀριθμὸς.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ

Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τοῦ νομοῦ Χουδαβεντικίω, ἀπηγορεύθη ἢ ἐν τοῖς περίεξ τῆς Προύσης ὀρυζοφυτεῖα ἕνεκα λόγων δημοσίας υγιεινῆς. Εἶναι παρατηρητέον ὅτι ἡ ὀρυζοφυτεῖα ἐπιδορᾷ ἐπὶ τῆς υγιείας τῶν περιοίκων προκαλοῦσα πυρετούς.

Ἡ πώλησις πυρίτιδος ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, εἰς μικρὰς δόσεις ἀποστελλομένης, ἐπωλεῖτο εἰς ὑψηλὴν τιμὴν, τοῦτο δὲ συνετέλει εἰς τὸ νὰ εἰσάγῃσι κρύφα ξένην πυρίτιδα, ἣν ἐπώλουν εἰς τιμὴν τοιαύτην ὡστε ἐδίδοτο ἢ προτιμῆσις εἰς αὐτὴν, τούτου καὶ μόνου τοῦ λόγου ἕνεκεν, τοῦ

τῆς εὐθηνίας δηλονότι. Πολλῶν διοικητῶν τῶν ἐπαρχιῶν ἀνακοινωσαμένων τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Ὑψ. Πύλιν, τὸ συμβούλιον τοῦ κράτους διασκεψάμενον ἐγνωμοδότησεν ὅτι ἡ ὀθωμανικὴ πυρῆτις θὰ πωλῆται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν εἰς τιμὴν, καθ' ἣν ὁ ἀνταγωνισμὸς τῆς ξένης πυρῆτιδος νὰ μὴ εἶναι δυνατός. Τούτῳθεν, κατ' αὐτοκρατορικὴν ἐπικύρωσιν τῆς μνηστειῆς ἀποφάσεως, ἡ πυρῆτις θὰ πέμπηται τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς τῶν ἐπαρχιῶν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ πυροβολικοῦ.

Μεγάλῃ ἀνομοβρία ἐπικρατεῖ εἰς τὰ νότια διαμερίσματα τοῦ νομοῦ Σμύρνης ἣτις ἤρξατο ἐμβάλλουσα εἰς ἀνησυχίαν τοὺς γεωργούς. Μεταξὺ Θειρῶν καὶ Σαράκιοι ἔχει ἀπὸ ἐβδομάδων νὰ βρέξῃ, εἰς τὴν πέραν δὲ τῆς κωμοπόλεως περιοχὴν ἡ ἐπικρατοῦσα ξηρασία κατέστησεν ἀχμηρότατον τὸ ἔδαφος, οἱ δὲ φόβοι τῶν γαιοκτημόνων εἶναι πολὺ μεγάλοι. Καθὰ δὲ γράφουσιν ἐκ τῶν μερῶν ἐκείνων, ἂν ἐντὸς δεκαημέρου δὲν πέσῃ ὀλίγη βροχὴ, ἡ διὰ τὴν γεωργίαν ζημίαι θὰ ᾖναι λίαν σημαντικῆ.

ΑΛΛΟΔΑΪΗ

Ἐπεγράφη μεταξὺ τοῦ δημάρχου κ. Σούτσου, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ δήμου Ἀθηναίων καὶ τοῦ κ. Ἀν. Σιμοπούλου ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Συγγροῦ, τὸ περὶ ἀνεγέρσεως τοῦ θεάτρου συμβόλαιον. Τὴν ἀνοικοδόμησιν ἀνέλαβεν ὁ ἐν Πειραιεῖ κ. Βλάχκαλης, ἀντὶ 580,000 δραχμῶν. Δὴ ἔναρξίς τῶν ἐργασιῶν γενήσεται λίαν ταχέως.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ 2ου ἀρχηγείου τοῦ ἑλλ. στρατοῦ κ. Σπ. Καραϊσκάκης δι' ἐγκυκλίου ἐπιστολῆς του πρὸς τοὺς κυρίους σωματάρχας φέρει εἰς γνῶσιν τούτων ὅτι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐρκωμοσίας τοῦ διαδόχου ἀπερατίσθη, ὅπως ἐκ μέρους ἀπάντων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Πεζικοῦ καὶ τῶν Εὐζώνων προσενεχθῆ τῇ Α. Β. Υ. τῷ διαδόχῳ σπάθη στρατηγοῦ εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν τιμὴν τὴν προσγενομένην τοῖς σώμασι τούτοις, καταταγέντος τοῦ διαδόχου εἰς τὰς τάξεις αὐτοῦ.

Ἡ σπάθη αὕτη κατασκευασθήσεται ἐν Παρισίοις καὶ ὁ μὲν κολεὺς αὐτῆς θὰ ᾖναι ἐκ καθαροῦ ἀργύρου, ἡ δὲ λαβὴ ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ἐφ' ἧς χαραχθήσεται διὰ σμάλτου ἡ 1 Δεκεμβρίου 1885, ὡς εὐτυχῆς ἐνθύμιον τῆς εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ κατατάξεως τῆς Α. Β. Υ. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς παρειᾶς τῆς λεπίδος γραφήσεται «τῇ Α. Β. Υ. τῷ Διαδόχῳ Κωνσταντίνῳ», ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας «οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Πεζικοῦ καὶ τῶν Εὐζώνων».

Περὶ τοῦ ἀνεγερθησομένου κτιρίου ἐθνικῆς βιβλιοθήκης διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ κ. Βαλλιάνου παρέχοντες τὰς ἐξῆς ἀκριβεστέρως λεπτομερείας: Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ κτιρίου εἶναι πενταμελής, ἀποτελεῖται δ' ἐκ τοῦ κ. Χ. Τρικούπη, ὡς προέδρου, τῶν κ.κ. Μ. Ρενιέρη, Καλλενῆ καὶ Γκοτλάν ὡς μελῶν καὶ τοῦ κ. Π. Α. Ράλλη ὡς γραμματέως. Τὸ σχέδιον τοῦ κτιρίου ἐξεπόνησεν ὁ πολὺς βιενναῖος ἀρχιτέκτων Χάνσεν εἰς ὃν ἀνέκει καὶ τὸ σχέδιον τῆς Σιναίας Ἀκαδημίας, ἐπὶ τῇ βᾶσει δαπάνης 2,600,000 δραχμῶν, γενήσεται δ' ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ, ἐγκριθέντος ἤδη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Γσίλλερ. Τὸ οἰκοδόμημα ἐσχεδιάσθη κατὰ τὸν ρυθμὸν τῆς Ἀκαδημίας, σύγκειται δὲ, ὡς αὕτη, ἐκ τριῶν μερῶν, τοῦ κεντρικοῦ οἰκοδομήματος καὶ δύο ἐκατέρωθεν πτερύγων, συνδεομένων πρὸς αὐτὸ δι' ὑποστέγων στοῶν. Ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κτιρίου ὑπάρχει μεγάλη παραλληλόγραμμος αἶθουσα, 25 μέτρων μήκους καὶ 16 πλάτους, ἣτις θέλει χρησιμεύσει ὡς ἀναγνωστήριον. Τὸν ὄροφον τῆς αἰθούσης φωτιζομένης, ἄνωθεν δι' ὑάλων ἐκ χρυστάλλου, ὑπεβαττάζουσιν εἴκοσι μαρμαρινοὶ κίονες ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, ὁκτώ μὲν ἐκατέρωθεν τῶν μακροτέρων πλευρῶν τοῦ παραλληλογράμμου, τέσσαρες δ' ἐκατέρωθεν τῶν βραχυτέρων. Εἰς τὴν αἶθουσαν ταύτην, ἣτις θέλει χρησιμεύει καὶ εἰς τὴν φύλαξιν τῶν πολυτιμοτέρων βιβλίων, φέρει εὐρὺς πρόδομος, ἀρχόμενος ἀπὸ ἐξωτερικῆς περιστύλου στοῆς, παρεμφεροῦς πρὸς τὴν τῆς Ἀκαδημίας, τοὺς κίονας τῆς ὁποίας ἐπιστῆφει ἀέτωμα ἐξ ἀναγλύφων. Αἱ ἐκατέρωθεν τοῦ κεντρικοῦ οἰκοδομήματος δύο αἶθουσαι θέλουσιν ἀποτελεῖ τὴν κυρίως βιβλιοθήκην. Ἐκτὸς τῶν κυριωτέρων τούτων διαμερισμάτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα χρήσιμα εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ ἰδρύματος ἀνάγκας. Ἡ διαθέσιμος ἐν τῷ κτιρίῳ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἐπιφάνεια πρὸς στήσιν βιβλιοθηκῶν εἶναι τοιαύτη ὥστε ἀριστα αὕτη δύναται νὰ περιλάβῃ καὶ 1,000,000 τευχῶν. Αἱ βιβλιοθήκαι θέλουσιν εἶναι σιδηραὶ, τὸ ἔδαφος δὲ θέλει στρωθῆ διὰ μαρμάρου ἢ ψηφιδωτοῦ. Ἐν τῇ κατασκευῇ τοῦ οἰκοδομήματος θέλει γείνει ὅσον ἔνεστι μικροτέρα χρήσις ξυλείας, πρὸς ἀποσθήσιν τῶν ἐκ τοῦ πυρὸς κινδύνων. Αἱ βᾶσεις τοῦ κτιρίου ἔσονται ἐκ πωρίνου λίθου, τὸ ὑπόλοιπον δ' αὐτοῦ ἐκ μαρμάρου. Ἐπειδὴ ἡ δωρεὰ τοῦ κ. Βαλλιάνου δὲν ἐξαρκεῖ πρὸς ἐντελῆ ἀνοικοδόμησιν τοῦ κτιρίου, ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ σχεδίου, ἕπερ ἐγένετο ἀποδεκτὸν ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, πρὸς τὸ παρὸν θέλει ἀνεγερθῆ πλῆρες τὸ κεντρικὸν οἰκοδόμημα, θὰ τεθῶσι δὲ καὶ ἐκ πωρίνου λίθου βᾶσεις τῶν πτερύγων. Οὕτω, καὶ ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ φιλογενῆς τις ἀνὴρ ἢ καὶ πολλοὶ ὁμοῦ μὴ προτέλωσιν ἀρωγοὶ πρὸς ἐντελῆ τοῦ κτιρίου ἀνοικοδόμησιν, θὰ τοποθετηθῶσιν ἐν τῷ κεντρικῷ κτιρίῳ αἱ βιβλιοθήκαι καὶ τὸ κατὰ τὴν ἔσται ἔτοιμον ὅπως λειτουργήσῃ. Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ κτιρίου ἔχει νῦν ὑπὸ μελέτην τὸν προῦ-

πολογισμὸν τῶν δαπανῶν. Προσεχῶς δὲ θὰ τεθῆ ὁ θεμελιος λίθος αὐτοῦ ἐν τῷ κήπῳ τῶν ἱερολογιτῶν, ἥπου, ὡς γνωστὸν, ἀπεφασίσθη νὰ ἀνεγερθῆ ἡ βιβλιοθήκη. Οὕτως ἡ συνοικία παρὰ τὸ Πανεπιστήμιον ἀποκτᾷ τὰ τρία τελειότερα τῶν ἐν Ἀθήναις νεωτέρων δημοσίων οἰκοδομημάτων, τὴν Σιναίαν Ἀκαδημίαν, τὴν Βαλλιάνειον Βιβλιοθήκην καὶ τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον.

Ὁ νέος στρατιωτικὸς ἐν Αὐστρίᾳ νόμος ἀποκλείει παντὸς προβιθασμοῦ ἐκείνους τῶν ὑποψηφίων ἀξιωματικῶν οἵτινες ἀποτελοῦσι μέρος μυστικῶν ἐταιριῶν ἐπιβάλλων πᾶσι τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἀναγκαίαν λόγῳ τιμῆς διαθεβαίωσιν. Ἡ διάταξις αὕτη ἐπίνεγκε γενικὸν ἀναθρασμὸν διότι οἱ ἐλεύθεροι τέκτονες στεροῦνται τοιοῦτοτρόπως τοῦ δικαίωματος τῆς εἰς ἀξιωματικὸν προαγωγῆς.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Γερμανίας ἀπαγόρευσιν τῆς ἐξαγωγῆς ἵππων κατεστρώθη ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῇ βᾶσει τελωνειακῶν ἐπιστήμων πινάκων ἡ ἐπομένη στατιστικὴ:

Εἰσῆχθησαν ἐκ Γερμανίας εἰς Γαλλίαν	
Τῷ 1884	1736 ἵπποι.
Τῷ 1885	1203 »
Τῷ 1886	1514 »
Εἰσῆχθησαν ἐκ Γαλλίας εἰς Γερμανίαν	
Τῷ 1884	2886 ἵπποι.
Τῷ 1885	4910 »
Τῷ 1886	5477 »

Ὅστε καὶ ἐκ τούτου καταδεικνύεται ὅτι χάριν τοῦ ἐκλογικοῦ ἰδιῶ ἀγῶνος ἐλήφθη ὑπὸ τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως τὸ τῆς ἀπαγορεύσεως μέτρον.

ΑΙΘΟΥΣΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΔΡΟΜΟΙ

Ἡ ἀπόκρεως ἐκπνέει!

Ὀλίγαι ἔτι ὥραι, δηλαδὴ τρεῖς, τέσσαρες ἡμέραι καὶ μετὰ ταῦτα τὸν θόρυβον τῶν χορῶν, τὰς ὁσμὰς τῶν μύρων, τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν θὰ διαδεχθῶσι τὰ θυμιάματα καὶ ἡ ἔρρινος φωνὴ τῶν ψαλτῶν. Ἡ ἀπόκρεως τελευτᾷ, τελευτᾷ ὡς ὅλα τὰ πράγματα, μὲ μίαν μόνην ἀνάμνησιν ἣν ἐκχόστη ἡμέρα θὰ καθιστᾷ ἐπὶ μᾶλλον ἀσθενῆ. Αἱ κατὰ τὰς πρώτας ὁμοῦς ἡμέρας ἀναμνήσεις θὰ ὦσι ζωηραὶ. Ἐν τῇ τρέλλῃ αὐτῆς ἡ τρέλλῃ ἀπόκρεως θὰ ἐγένετο βεβαίως πολλῶν καὶ ποικίλων πραγμάτων ἀφορμὴ. Πόσαι καρδίαι, ἥσυχαι μέχρι τούδε, δὲν θὰ ἐταράχθησαν! Οἱ διακεκομμένοι ψιθυρισμοὶ μεταξὺ ἐνός βαλλισμοῦ ἢ μιᾶς συναντήσεως ἐν τετραχόρῳ εἰς πόσους γάμους δὲν θὰ ἔδωκαν ἀφορμὴν καὶ ἵνα ἐπέλθῃ ἰσοροπία διότι τὰ πάντα διὰ τῆς ἰσοροπίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ — πόσα διαζύγια δὲν θὰ προκαλέσωσι! Συνδέσεις καὶ διαλύσεις καρδιῶν. ἀποστολαὶ διὰ train-éclair εἰς τὸν ἄλλον κόσμον συνεπίει κρουολογήματος καταντήσαντος εἰς tuberculense, χωρισμοὶ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης, προσωρινοὶ ἢ καὶ διαρκεῖς, πλείστα ἄλλα γεγονότα, ὧν ἡ γραφὴ πολυάσχυλος, ἰδοὺ τὰ δῶρα τῆς τρελλῆς ἀπόκρεως, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος, δηλαδὴ ἀνὴρ καὶ γυνή, ἀπόλλυσι τὸν προορισμὸν του, κατὰ τινὰς, εὐρίσκει δὲ κατ' ἄλλους τὸν ἀληθῆ καὶ γνήσιον προορισμὸν του.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι κατελήξαμεν εἰς ζήτημα φιλοσοφικόν, μέγα, φοβερὸν, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν θὰ λύσωμεν ἐνταῦθα. Καὶ ποῖον ζήτημα εἶναι δυνατόν ποτε νὰ λυθῆ, ποῖον κοινωνικὸν ζήτημα ἐλύθη μέχρι τούδε; Οἱ μὲν, σοὶ λέγουσιν, ὅτι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπόλλυσι τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπόκρεως καὶ ὅτι κατὰ ταύτας ὁ ἄνθρωπος ἀποδεικνύει ὅτι μετέχει καὶ ζωότητος καὶ ὅτι εἶναι ὄντως ζῶον λογικὸν ὅπερ καθ' ὄρισμένης ἡμέρας τοῦ ἔτους δίδει ἐν λάκτισμα εἰς τὸ ἐπίθετον «λογικὸν» καὶ κρατεῖ διὰ λογαριασμὸν του τὸ οὐσιαστικὸν «ζῶον!» Ὑπάρχουσιν ὁμοῦς καὶ ἄλλοι οἱ λέγοντες ὅτι ὅλα ταῦτα εἶναι κολοκύνθια καὶ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποβλέπωμεν εἰς τὰ ἐπίθετα ἀλλ' εἰς τὰ οὐσιαστικὰ καὶ τὸ οὐσιαστικὸν εἶναι τὸ ζῶον! Κατὰ τούτους τὰ ἐπίθετα δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν σημασίαν, διότι σκέπτονται ὡς ἐξῆς: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον λογικόν. Πολὺ καλὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον, δηλαδὴ εἶναι ζῶον τὸ ὁποῖον καλεῖται ἄνθρωπος· ἀλλὰ ζῶον λογικὸν εἶναι τι τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοοῦμεν (ὄχι ἡμεῖς, οἱ λέγοντες ταῦτα.) Διότι τί εἶναι λογικόν; Ἡ ἰδέα τῆς λογικότητος εἶναι ἀφηρημένη. Ὅτι εἶναι λογικὸν δι' ἐσέ, πιθανὸν νὰ μὴ ᾖναι λογικὸν δι' ἐμέ. Ὅτι εἶναι λογικὸν ἐκείθεν τῶν Πυρηναίων ἢ ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων, πιθανὸν νὰ μὴ ᾖναι ἐντεῦθεν τῶν Πυρηναίων ἢ ἐκείθεν τῶν Ἀλπεων. Ἀλλὰ θὰ εἰπῆτε λογικὸν

είναι εκείνο εἰς ὃπερ συμφωνοῦσιν οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, τὰ γενικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα ἐφ' ὧν συνταυτίζονται διάφοροι ἀντιλήψεις ἀποτελοῦσαι τὴν πλειονότητα τῶν ἀντιλήψεων.

Ναί, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο οἱ ἄλλοι ἀπαντῶσιν: Εἶναι λογικὸν τὸ τρώγειν ἀνθρώπους; Ὁχι βεβαίως· ἀλλὰ διατί δὲν εἶναι λογικὸν τὸ τρώγειν ἀνθρώπους; Διότι τάχα συνέπεσον αἱ διάφοροι ἀντιλήψεις νὰ καθιερώσωσιν ὅτι δὲν εἶναι λογικόν; Ἐάν ἦναι οὗτος ὁ λόγος τότε ὑπῆρξεν ἐποχὴ, ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ ἄγριοι ἀπετέλουν τὴν πλειονότητα καὶ οἱ πεπολιτισμένοι τὴν μειονοφροῖαν, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πλειονότης τῶν ἀντιλήψεων συνέπιπτε παραδεχομένη ὅτι ἡ ἀνθρωποφαγία εἶναι τι λογικόν! Οἱ οὕτως σκεπτόμενοι ἀπὸ παραδείγματος εἰς παράδειγμα καὶ ἀπὸ συμπεράσματος εἰς συμπέρασμα καταφεύγοντες ἵνα ἀποδείξωσιν ὅτι τὰ ἐπιθετὰ οὐδεμίαν ἔχουσι σημασίαν καὶ ὅτι ἡ ἀξία αὐτῶν ἐστὶν ἀμφισβητήσιμος, ὅτι τέλος τὰ πάντα εἰσὶ σχετικὰ, ἔρχονται καὶ εἰς τὴν ἀπόκρεω καὶ λέγουσιν, ἡ ἀπόκρεως δὲν εἶναι ἐποχὴ τρέλλας, εἶναι ἐποχὴ συνέσεως!

Συνέσεως; Ἡ ἀπόκρεως ἐποχὴ συνέσεως;

Ε pur si muove! . . . Καὶ ἰδοὺ πῶς σκέπτονται οἱ τὰ τολμηρὰ ταῦτα διίσχυρίζομενοι. Ὅταν, κυρία, σὰς ἐρωτῶσιν, εὐρίσκεσθε ἀπέναντι ἐτέρας κυρίας τὴν ὁποίαν καθόλου δὲν νοστιμεύεσθε καὶ ὁμῶς λέγετε πρὸς αὐτήν: «ὦ! ἀγαπητή μου, διατί τόσο ἐνωρίς φεύγετε, δὲν γνωρίζετε πόσῃν εὐχαρίστησιν μοὶ ἐμποιεῖ ἡ παρουσία σας, μείνατε σὰς παρακαλῶ» τί πράττετε; Ἐκτελῶ τρόπους καλῆς συμπεριφορᾶς, θ' ἀποκριθῆτε. Ἄλλ' ἀπὸ πότε ἡ ὑποκρισία ἤρξατο νὰ καλῆται τρόπος καλῆς συμπεριφορᾶς; Λοιπὸν, κυρία, ὅταν λέγετε ταῦτα ὑποκρίνεσθε, ὅταν μειδιᾶτε χωρὶς νὰ θέλητε μεταμφιέζεσθε! . . . Λοιπὸν τί συνετώτερον τῆς ἀπόκρεω καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος ἐμπαίζει αὐτὸς ἑαυτόν; Κατὰ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον μειδιᾶτε ἢ μορφάζετε ἐκτελοῦντες μεταμφιέσεις ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐπιδερμίδος· κατὰ τὴν ἀπόκρεω προσλαμβάνετε προσωπίδα δι' ἣς ἐμπαίζετε τὴν διαρκῆ προσωπίδα, ὑφ' ἣν κρυπτόμεθα ἅπαντες. Τί τούτου συνετώτερον;

Καὶ ἰδοὺ, κυρία, πῶς ἀποδεικνύουσιν οἱ οὕτως σκεπτόμενοι ὅτι ἡ ἀπόκρεως εἶναι ἐποχὴ συνέσεως.

Τὸ παραδέχεσθε σεῖς, κυρία;—Νὰ σκεφθῶ, θέλετε ἀποκριθῆ, καὶ ἔχετε δίκαιον: σκεφθῆτε διότι καὶ ἡμεῖς θὰ σκεφθώμεν! Πῶς εἶναι δυνατόν τις ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοιαῦτα ζητήματα; Τὸ καλλίτερον εἶναι οὐδέποτε ν' ἀπαντᾷ.

Ἄλλ' ἀκούω ἐτέραν φωνὴν ἢ ὁποῖα μοὶ λέγει: δὲν εἶναι ἐποχὴ φιλοσοφῶν καὶ σεῖς ἐφιλοσοφῆσατε· ἔχομεν ἀκόμη τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἀπόκρεω καὶ ἐννοοῦμεν νὰ διασκεδάσωμεν ἔχετε λοιπὸν τίποτε νὰ μᾶς εἴπητε; Ἐχετε ἐκ τῶν τελευταίων διασκεδάσεων ν' ἀναφέρητέ τι; ἐάν ἔχητε καλῶς, εἰδεμὴ ἄλλως σιωπᾶτε καὶ μὴ ταράσσετε τὴν . . . ἡσυχίαν μας . . . δηλαδή τὰς διασκεδάσεις μας . . . μὲ τοιαύτας τεσσαρακοντινάς σκέψεις.

—Νὰ σὰς εἴπωμεν; Πολὺ ὀλίγα, δεσποινίς, πολὺ ὀλίγα!

* *

Ὅ,τι καλεῖται κοινωνία Πέραν ἦτο συνηγμένη ἐκεῖ εἰς τὰς εὐρυτάτας αἰθούσας τοῦ μεγάρου τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας, ἀστραπτούσας ἐξ ἀπλέτου φωτός, τοῦ μεγάρου ὅλου ἀπὸ μακρὰν πολὺ ὀρωμένου ὡς φωτοβόλου σημείου ἐρριμένου ἐν μέσῳ τοῦ Σταυροδρομίου, ἐν τῇ σκοτίᾳ τῶν σοβαρῶν αὐτοῦ οἰκοδομῶν.

Καὶ ἐν τῇ ὁδῷ ἡ κίνησις ἦτο μεγάλη· σειραὶ ἀμαξῶν ἐκόμιζον τοὺς κεκλημένους, μικύλλοι δὲ πόδες καὶ ἐσθῆτες πολυχρωμοί, λάμπουσαι ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν ἐξωτάτων τῆς θύρας φανῶν, ἐφαίνοντο κατὰ διαλείμματα ὀλισθαίνουσαι εἰς τὰ μάρμαρα τῆς αὐλῆς, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἀνά μέσον τῶν στοῶν διεκρίνετο ἡ μεγάλη κλίμαξ μετὰ τοῦ ἀνερχομένου πλήθους ὡς πλατυτάτη ἐλικοειδῆς πολυχρωμὸς ταινία χανομένη εἰς τὴν ὄροφῆν.

Ἡ ἀξιότιμος σύζυγος τοῦ ἀγγλοῦ πρεσβευτοῦ, μετὰ πολλῆς τῆς φιλοκαλίας ἐνδεδυμένη, ἀντιπρόσωπος ἐν μέσῳ Κωνσταντινουπόλει τῆς κομψότητος τῶν λονδινείων αἰθουσῶν, ὑπεδέχετο, μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὴν ἀδρότητος, τοὺς κεκλημένους της, μεταξύ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο πλείστοι ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, ὠραῖον παρχόντες θέαμα μὲ τὰς

ἐπωμίδας αὐτῶν τὰς χρυσᾶς καὶ ποικίλλοντες τὴν ἐν γένει μεγαλοπρέπειαν.

Αἱ καλλοναὶ ἦσαν πολλαί· οἱ γυμνοὶ ὄμοι, οἱ ὑποτρέμοντες βραχίονες συνηγωνίζοντο εἰς ἀγῶνα καλλονῆς. Αἶαν τὴν προσοχὴν ἐλκύει ἡ τὸ οὐγγρικὸν ἀντιπροσωπεύουσα κάλλος δεσποινίς Σ. . . φιλοκαλεστέρα τὴν περιβολὴν ἣτις ἀνεδείκνυε τὸ ὠραῖον αὐτῆς ἀνάστημα.

—Ὅποια ἀντιθέσεις, ψιθυρίζει τις· ἀνάπτει πυρκαϊὰς ἐνῶ ὁ πατήρ της κέκληται νὰ τὰς σβύνη.

Ἄλλὰ καὶ ἡ κυρία Β. . . ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ δέρας τῆς καλλονῆς, ὅπερ μετὰ πολλῆς τῆς χάριτος διαφιλονεικεῖ.

Ἡ νεαρὰ καὶ συμπαθὴς δέσποινα κ. Ζ. . . χαρίεσσα καὶ ἀβρὰ φέρει κομψῶς πολυτιμώτατα ἀδαμάντινα κοσμήματα, διακοινομένη ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐν μέσῳ τοιούτων ξένων διὰ τῆς ἑλληνικῆς αὐτῆς χάριτος.

Οἱ χοροὶ ζωηρότατοι παρετάθησαν μέχρι πρωίας, μετὰ πολυτελέστατον buffet ὅπερ πολλοὶ συνεχῶς ἐπεσκέπτοντο, τοῦ καμπανίτου βέροντος ἀφθόνως.

Κατὰ τὸ κοτιλλίον μεγάλη ἐκπλήξις ὄνος . . . φέρων δύο κἀνιστρα παρουσιάζεται ἐν μέσῳ τῆς ὀμηγύρεως.

Εἰς ἀξιότιμος χρονικογράφος ἐπιχωρίου ἐφημερίδος διέκριεν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ ὄνου ζωγραφίζομένην τὴν ἐκπλήξιν! . . . Tableau!

* *

Ἄλλὰ καὶ ὁ τὸ σάββατον ἄδοθις χορὸς ὑπὸ τῶν ἀξιότιμων κοσμητριῶν τῶν Σχολῶν Γαλατᾶ δὲν ὑστέρει βεβαίως κατὰ τὴν ζωηρότητα καὶ ἐπιτυχίαν τῶν ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν δοθέντων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Αἴθουσα φιλοκάλως διασκευασμένη, ἐπιτυχεῖς μεταμφιεσμοί, ζωηρότης καὶ τάξις κατέστησε τὸν χορὸν τοῦτον ἐκ τῶν καλλιτέρων καὶ ἀντάξιον τοῦ σκοποῦ ὑπὲρ οὗ ἐδίδετο.

Ἐπρόκειτο περὶ τῶν σχολῶν Γαλατᾶ, τοῦ πολυπληθεστάτου κέντρου τοῦ ἔχοντος πλείοτερον παντὸς ἄλλου ἀνάγκην καλῶς κατηρτισμένων ἐκπαιδευτηρίων.

Τὸ καθαρὸν προῖον ὑπερβαῖνον τὰς πεντακοσίας λίρας ἀποτελεῖ τὸν καλλίτερον ἔπαινον διὰ τὰς ἀξιότιμους δεσποίνας, τὰς οὐδενὸς φειθείσας κόπου καὶ τοὺς ἀξιότιμους κυρίους, τοὺς μετὰ πλειστης ὕσης ἀφοσιώσεως ἐργασθέντας.

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΒΙΣΜΑΡΚ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΑΪΣΤ.

Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 1870 αἱ μετὰ τῆς Γερμανίας σχέσεις ἐγένοντο φιλικώταται δι' ὃ καὶ ἔκρινα εὐκαίρον νὰ συνεχίσω τὰς μετὰ τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ συνεντεύξεις μου διακοπέισας ἀπὸ τὸ 1866.

Ἀπῆλθον εἰς Γαστῆν.

Εἴκοσι ἡμέρας διῆλθον παρ' αὐτῷ ἀποτελοῦσι δ' αὐταὶ μίαν ἐκ τῶν τερπνοτέρων τοῦ βίου μου ἀναμνήσεων.

Κατωκοῦμεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Στραουμπίνγκερ ὁμοῦ δὲ διηνύομεν τὰς ἡμέρας· ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ εἶναι ὁ διασκεδαστικώτερος καὶ γοητευτικώτερος σύντροφος· πρωτότυπος τὰς ιδέας καὶ ἐτι μᾶλλον πρωτότυπος τὰς ἐκφράσεις· ἀπλοϊκὸς καὶ διὰ τῆς ἀπλοϊκότητος ταύτης συγκεράνυσι κατὰ τι τὴν πικρίαν τῶν κρίσεων ἧς ἐκφέρει.

Μία ἐκ τῶν ἀγαπητῶν αὐτῷ ἐκφράσεων εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς «εἶναι βλάξ» ἄλλ' ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἐκφέρει αὐτὴν οὐδὲν ὡς τραυματίζει τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος.

Ἡμέραν τινα μὲ ἠρώτησε· «τί κἀμνεῖς σὺ ὅταν τὰ πράγματα ἔρχονται κατὰ τὰς θελήσεις σου; Δὲν ἀσχάλλεις βεβαίως ὅσον ἐγώ; Δὲν μνησικακῆς κατὰ τῶν ἀνθρώπων τόσο ἐνεκα τῆς κακίας των, ὅσον ἐνεκα τῆς βλακίας των· δὲν αἰσθάνεσαι ἀληθῆ ἄραγε ἠδονὴν ὅταν ἐν τῇ ἀγανακτῆσει σου συντρίβῃς κατὰ τι; Σὺ κόμη μὲ τὰς ιδέας σου θὰ συνέτριβες ὅλην τὴν ἐπιπλοσκειν ἐάν ἦσο ἐν τῇ θέσει μου.

Τῷ ἀπήνησα διὰ μειδιάματος.

«Ἡμῖν ἡμέραν τινα παρ' ἐκείνῳ ἐξηκολούθησε, καὶ τοῦτο λέγων μοὶ ἐδείκνυε τὰ παράθυρα τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου.

Ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν εἶχον νευρικὸν ἐρεθισμόν· ἀποχωρήσας ἐκ τοῦ δωματίου Του ἔσυρα τὴν θύραν μετὰ τσαούτης ὀρμῆς ὥστε τὸ μῆλον αὐτῆς ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρα μου· εἰσέρχομαι εἰς ἕτερον δωμάτιον ἐκσφενδονίζω τὸ μῆλον κατὰ τῆς λεκάνης τοῦ νιπτῆρος συντριβείσης εἰς μυρία τεμάχια· ὁ ἐργαζόμενος ἐν τῷ δωματίῳ τμηματάρχης Λεχνδὸρφ μὲ ἐρωτᾷ—«εἰσθε ἀσθενής;»— ὄχι τῷ ἀπαντῶ, ἤμην ἀσθενής πρὸ ὀλίγου, δὲν εἶμαι πλέον, καὶ πρᾶγματι ἡ ὀργή μου εἶχε καταπέσει».

Ἐφερε συνεχῶς τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ πολέμου τοῦ 1870 καὶ τῶν μετὰ τῶν κ. κ. Ἰουλίου Φάβρου καὶ Θιέρσου διαπραγματεύσεων· «ἔληγεν ἤδη ἡ ἀνακωχή, μοὶ διηγείτο ἡμέραν τινὰ, καὶ εἶπον τῷ Θιέρσῳ· Ἀκούσατε, κύριε Θιέρσε, ἰδοὺ ὀλόκληρος ὦρα ἀφ' ὅτου ὑφίσταμαι τὴν εὐγλωττίαν σας, πρέπει ἐν τούτοις νὰ τελειώσωμεν· σὺς προειδοποιῶ δὲ ὅτι δὲν θὰ σὺς ὀμιλήσω πλέον γαλλιστὶ ἀλλὰ γερμανιστὶ.— Ἀλλὰ, κύριε, λέγει ὁ Θιέρσος, δὲν ἐννοοῦμεν οὐδόλως τὴν γερμανικὴν.— Ἀδιάφορον μοὶ εἶναι, ἐγὼ θὰ ὀμιλῶ γερμανιστὶ. Ὁ κ. Θιέρσος ἐκλαβὼν τοὺς λόγους μου ὡς ἀστείότητα ἤρξατο μακροῦ καὶ εὐγλωττοῦ λόγου εἰς πέντε διηρημένου μέρη, τὸν ὁποῖον ἤκουσα ὑπομειδιῶν ἀλλ' ἐν τῷ τέλει ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ιδέας μου ἀπήντησα γερμανιστὶ. Ἐκπληκτοὶ οἱ κ. κ. Ἰούλιος Φάβρος καὶ Θιέρσος διετέλεσαν ἄναυδοι ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, μετὰ μίαν ὅμως ὥραν ὑπέγραψαν τὸ πρωτόκολλον τῆς εἰρήνης, ἀμέσως δ' ἐγὼ ἤρξαμην ὀμιλῶν γαλλιστὶ».

Ὁ Βίσμαρκ μοὶ διηγείτο ταῦτα ὡς εἰ ἐπρόκειτο περὶ κυνηγετικῆς ἐκδρομῆς, οὐδόλως δ' ἐφάνετο λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὸ ἠθικὸν μαρτύριον ὅπερ ὑπέστησαν διαρκούσης τῆς ἡμισείας ἐκείνης ὥρας οἱ δύο γάλλοι ἐπίτροποι.

Ἀλλην τινὰ ἡμέραν μοὶ διηγῆθη ὅτι καθ' ἣν ὥραν ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἐξετέλει τὴν στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Λονγκσάμπ (Longchamp) ἐν Παρισίῳ, ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ἐπλησίασε αὐτῷ τῷ ἰδίῳ καὶ τῷ εἶπε λέξεις ὑβριστικᾶς· ἠδυνάμην νὰ διατρίξω τὸν τυρεκισμόν του, ἀλλ' ἐσεβάζσθην τὴν ἀροβίαν του, μοὶ προσέθηκεν.

«Ἦμην, μοὶ εἶπε τότε, ὅπως ἐναντίος εἰς τὴν προσάρτησιν τοῦ Μέτζ· ὑπεχώρησα εἰς τὸ φρόνημα τοῦ ἐπιτελείου διίσχυρισθέντος ὅτι τὸ φρούριον τοῦτο ἐπέιχε θέσιν καὶ ἀξίαν 100,000 ἀνδρῶν. ὦ! ἐάν ὁ Μπαζαῖν ἤθελεν ὑπομείνει ἐπὶ τέσσαρας εἰσέτι ἐβδομάδας θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ λύσωμεν τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων».

Ἦμέραν τινὰ ἐνῶ συνδιελεγομεθα περὶ τῶν ἐν Αὐστρίᾳ γερμανικῶν ἐπαρχιῶν τὸν ἠρώτησα ἐάν εἶχε ποτε διαλογισθῆ νὰ τὰς προσαρτήσῃ—«θὰ ἦτο βλακεία τοῦτο, μοὶ ἀπήντησε, διότι ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν πρεσβεύει τὸ καθολικὸν δόγμα καὶ θὰ ἐδημιουργεῖτο οὕτως ἐστὶα διαρκοῦς ἀντιπολιτεύσεως· θὰ προετίμων νὰ προσαρτήσω τὴν Ὀλλανδίαν μᾶλλον παρὰ τὰς ἐπαρχίας ταύτας». Μετὰ τινὰς μῆνας ἤμην πρεσβευτῆς ἐν Λονδίῳ, ὁ δ' ἐπιτετραμμένος τῆς Ὀλλανδίας ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ μοὶ διηγῆθη ἐκ συμπτώσεως ὅτι ἐσπέραν τινὰ εὐρισκόμενος ἐν Βερολίῳ καὶ ἐρωτήσας τὸν Βίσμαρκ ἐάν ἦτο ἀληθὲς ὅτι ἡ Γερμανία ἐβουλεύετο τὴν προσάρτησιν τῆς Ὀλλανδίας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «θὰ ἦτο βλακεία διότι θὰ ἐδημιουργεῖτο οὕτως ἐστὶα ἀντιπολιτεύσεως· προτιμότερα τῆς Ὀλλανδίας ἢ προσάρτησις τῆς Αὐστρίας».

Κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις αἵτινες ἐπηκολούθησαν τὴν ἐν Σαδόβζ ἤτταν ἡμῶν ἐξεφράζετο πάντοτε περὶ τῆς πρὸς τὴν Αὐστρίαν ἀγάπης του, καὶ περὶ τῆς διακαοῦς ἐπιθυμίας ἣν εἶχε τοῦ ἀποφυγεῖν τὴν κατοχὴν τῆς Βιέννης.

Χρόνον πολὺν μετὰ ταῦτα, εὐρισκομένων ἡμῶν ἐν Γαστῆν ὁ κ. Χρὶστ ἔντιμος πολίτης τῆς Φραγκφόρτης γνωρίζων τὸν κ. Βίσμαρκ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Γερμανικῆς Διαίτης τὸν ἠρώτησεν ἐνώπιόν μου: «Εἶπατέ μοι, Ὑψηλότατε, διατί δὲν εἰσῆλθετε εἰς Βιέννην τῷ 1866, ἐνῶ ἐλέγετε ἡμῖν πάντοτε ἐν Φραγκφόρτῃ ὅτι ἡ ὠραιότερα τοῦ βίου σας ἡμέρα θὰ ἦτο ἡ τῆς εἰς Βιέννην εἰσόδου ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Πρωσικοῦ στρατοῦ»;

Ἦν ἡ μόνη περίστασις καθ' ἣν εἶδον τὸν Βίσμαρκ δυσχεραίνοντα ἐπὶ ἀπορίᾳ ἀπαντήσεως.

ΤΟΠΕΙΑ ΤΟΥ ΑΝΩ ΛΙΒΑΝΟΥ.

ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΙ.

Ἡ Χόμα κεκλιμένη κατὰ μῆκος τοῦ Ὀρόντου εἶναι μία ὄασις, σημεῖον ἀκτινοβολοῦν ἀνὰ τὴν ἐρυθρὰν ἄμμον τῶν στεππῶν, παράδεισος προσόμοιος τῇ Δαμασκῷ ἀλλὰ κατὰσκιος ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν ὡς ὅλοι οἱ μὴ ἔχοντες πλέον ἱστορίαν τόποι, οἱ κείμενοι μακρὰν τῶν λεωφόρων. Ἐκεῖ ἀκούονται οἱ μεγάλοι Ναουρά, οἱ ὑδραυλικοὶ τροχοὶ οἱ ἀενάως στρεφόμενοι ἐν τῷ βεῦματι τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀποτελοῦντες ἐν τῷ τριγμῷ των παράδοξον συναυλίαν φθόγγων ὀξέων καὶ ἤχων βαρέων ὡς ὁ πλαγί-αυλος. Ἐκεῖ εὐρίσκονται οἱ κῆποι ἐν οἷς ψάλλουσι τὰς ἐσπέρας, τὰ μακρὰ ὑδραγωγεία, καὶ αἱ δενδροστοιχίαι τῶν λευκῶν. Τὰ γόητρον, ἡ τερπνότης παρὰ τὰς ὄχθας· ἀλλὰ βήματ' αἰτινα πα-ρέκει ἄρχεται ξηρασία στυγνὴ καὶ σκυθρωπὴ τὴν πρόσοψιν.

Κατὰ τὰς θερμὰς πρωινὰς ὥρας ὅτε ἐν τῇ πεδιᾷδι πᾶλλει ὁ ἄνεμος, οἱ δὲ ἀτμοὶ ἄρχονται ἀνυψούμενοι ἀπὸ τῆς γῆς, τὸ ἐλάχιστον ἐπ' αὐτῆς σημεῖον λαμβάνει φανταστικὰς διαστάσεις. Τὸ πέριξ τρέμουσι, σειραὶ μακρῶν νεφελῶν καὶ στρώματα ἀέρος ἀνί-σου πυκνότητος παρέχουσι τῷ ὀρίζοντι παράδοξον σχῆμα· νομίζει τις ὅτι βλέπει γιγαντιαίας γεφύρας κρεμαμένας ἄνωθεν τοῦ ἐδά-φους, βράχους γεγλυμμένους πού μὲν μετὰ ῥυθμοῦ τελειοτάτου, πού δὲ ἄνευ λόγου καὶ τάξεως, πόλεις καταλύκους, τρούλλους ἐναερίους διαλυομένους ἡ χώρα αὕτη τῶν ἀντικατοπτρι-σμῶν εἶναι ἡ χώρα τῶν πλανοβίων φυλῶν· οὐδεὶς οὐδέποτε τὴν κατέκτησε διαρκῶς· ἀπαντες οἱ ἐπιδρομεῖς διῆλθον ἀλλ' οὐδὲν διαβάσεως ἔχνος. Οἱ σκηνῖται μόνον Ἀραβες καὶ οἱ Κοῦρδοι κατα-σκηνοῦσιν ἐκεῖ.

Ἐν Ἀσίᾳ, τῇ κοιτίδι τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἔδαφος εἶναι, οὕτως εἶπειν, πεπαλαιωμένον, γυμνόν, ἐξεσμένον· οἱ ἱστορικοὶ τόποι εἶναι ὑπὸ τὸ κράτος φυσικῆς κατάρτας· λεωφόρος ἀχανῆς ἡ Ἀσία δι' ἧς ἅπας ὁ ἀρχαῖος διῆλθε κόσμος, ἐφ' ἧς ἐπάτησαν ἀπαντες οἱ λαοὶ καταστρέψαντες κατὰ μέγα μέρος τὴν χλόην, μὴ φει-σθέντες τῶν δασῶν καὶ καταβρέξαντες διὰ τοῦ αἵματός των τὴν πεδιᾷδα. Δύω ὅμως τῆς Ἀσίας τερπνότητος, τὰ νῆματα τῶν πηγῶν καὶ τὴν σκιάν τῶν δένδρων, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαφανίσῃ ἡ μεγίστη ἐκείνη τῶν ἐθνῶν καὶ φυλῶν κίνησις· ἡ ἀφθονία τῶν αὐ-τομᾶτων τῆς φύσεως ἀγαθῶν δὲν ὑπάρχει πλέον ἀλλ' ἡ ἀπό-λαυσις τῶν ὑπολειφθέντων εἶναι καὶ ζωηρὰ καὶ γοιτευτική. Ἐν μέσῳ τῶν ἀχανῶν ἐκείνων ἀποστάσεων δι' ἀγόνων ἐγκατεσπαρ-μένων βράχων, ἐν ῥυάκιον ἔχει τὴν ἀξίαν ποταμοῦ, ἐν δένδρον τὴν ἀξίαν δάσους. Ἐκεῖ ἐνθα συναντῶνται τὸ ὕδωρ καὶ ἡ σκιά, ἐκεῖ ἄρχεται ἀναθάλλων ὁ βίος τῆς γῆς, ὁ βίος τῶν γλυκέων ῥεμβασμῶν, ἐκεῖ ὕμνολογίαι, ἐκεῖ ἀναπνέει τὸ σῶμα, ἐκεῖ ἄρχε-ται ζωογονούμενον τὸ πνεῦμα.

Διακρίνει τις μακρόθεν τὸν ζοφερὸν ὄγκον τῶν κέδρων· ὀρ-θοῦνται ἐν ἀπεράντῳ μοναξίᾳ ἀποτελοῦσαι μίαν δέσμη· ἀγνω-στον πύσαι εἶναι καὶ ποῖαι ἐξ αὐτῶν αἱ ἀρχαιότεραι, ἀλλ' ἅμα εἰσδύσης ὑπὸ τὴν σκιάν των, ἠδείαν καὶ διαφανῆ, νομίζεις ὅτι ἐπὶ ἡμέραν ὀλόκληρον βαδίζων δὲν θέλεις φθάσει τὸ τέρμα.

Αἱ νεώτεραι τῶν κέδρων ἔχουσιν εὐθὺν τὸν κορμὸν ὡς στή-λην γρανίτου, οἱ δὲ κλάδοι των εἰσὶν ὀριζόντιοι, συμμετροὶ καὶ ἀκίνητοι· αἱ ὑψηλότεραι αὐτῶν φαίνονται παρὰ τὸ ζενίθ ὡς ἰδεώ-δεις βλαστοὶ θαλασσιῶν λιθοφύτων, αἱ δὲ γηραιότεραι εἰσὶ παρα-δόξου καὶ πολυπλόκου μορφῆς, οἱ κλάδοι των φέρουσι τὸ δῆγμα τοῦ Πανδαμάτορος, διὰ τοῦ κεχηνότος δὲ φλοιοῦ ἀναφαίνεται ξύ-λον χροιάς κιτρίνου ἐλεφαντόδοντος ἢ μουμμίας Φαραῶ· κάτωθεν αὐτῶν οὐδὲ θαμνίσκος, χλόη μόνον φαιόχρους καὶ μικραὶ που καὶ που μονοπέταλοι καὶ δίχειλοι ὕσσωποι.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόνων μέτρων ἀπὸ τῆς δέσμης τῶν κέδρων ἄρχεται ἡ χιὼν προσιτὴ ἐν καιρῷ ἔαρος κατὰ τὰς νύκτας μόνον τοῦ μαῖου. Αἱ ὑψηλότεραι κορυφαὶ τοῦ Λιβάνου εἰσὶ τὸ Μα-κμὲλ πρὸς βορρᾶν, 3052 μέτρων, τὸ Δαχρελκαδέπ πρὸς ἀνατο-λάς, 3063 μέτρων.

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΧΝΩΝ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ.

Ὁδοντοῖατρος τῶν παρισίων κατοικῶν ἐν τῇ ὁδῷ Βενζῶν ὑπ' ἀριθ. 15 ἐφεύρε θαυμασίαν μέθοδον ὅπως προβαίνει εἰς τὰς δυσχερεστεράς ἐγχειρήσεις ἀνευ πόνου καὶ ταύτοχρόνως ἀνευ τεχνητοῦ ὕπνου οὔτινος τοσοῦτον ἐπικίνδυνα εἰσὶν ἐνίοτε τὰ ἀποτελέσματα.

Ἀξιοσημεῖωτον πρόοδον ἐνεκαίνισαν αἱ σιδηροδρομικαὶ ἐν Εὐρώπῃ ἑταιρίαι, εἰσαγαγοῦσαι τὴν κυκλοφορίαν εἰδικῶν ἀμαξοστοιχιῶν ἀπαρτιζομένων ἐκ δύο μόνων ἀμαξῶν καὶ τῆς ἀτμομηχανῆς αἰτίνες ἐξυπηρετοῦσι τὰς ἐπὶ τῆς γραμμῆς κωμπολῆεις ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι σταθμοί, σταματῶσι δὲ καὶ εἰς ἀπλοῦν νεῦμα διαβάτου. Τοιοῦτοτρόπως οἱ ἐπιβάται καὶ ἰδίως οἱ τῆς ἐργατικῆς τάξεως δυνηθῆσονται ἀκόπως καὶ ἀνευ ἀπωλείας χρόνου νὰ μεταβαίνουσιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἐργασίας τῶν. Αἱ ἀμαξοστοιχίαι αὗται ἐδηγοῦμεναι ὑπὸ δύο μόνων ὑπαλλήλων καὶ ἐνὸς μηχανικοῦ ἀποβαίνουσιν ἐπωφελεῖς καὶ ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν ἔχουσι δὲ κατὰ μέγιστον ὄρον ταχύτητα 60 χιλιαμέτρων καθ' ὥραν. Ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ οἱ ἀνατολικοὶ σιδηροδρομοὶ ἐνταῦθα!

Ἐξηγέρθησαν οἱ ἐν Παρισίοις ἐπιστήμονες κατὰ τοῦ διατήμου οὐχ ἥττον ἰατροῦ Πέτερ, ὅστις ἀπεπειρήθη νὰ κακίσῃ τὴν κατὰ τῆς λύσσης μέθοδον τοῦ κ. Παστέρ χαρακτηρίσας αὐτὴν ὡς ἥκιστα ἀποτελεσματικὴν καὶ δραστηρίαν.

Αἱ καταστροφθεῖσαι στατιστικαὶ ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἐπὶ 1931 δηχθέντων ὑπὸ ζῶων, ἅτινα κατεδείχθησαν ὑπὸ τῆς αὐτοψίας ὅτι ἐλύσσαν, ἀπέθανον μόνον 25 καὶ οὔτοι διότι κατέφυγον εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ κ. Παστέρ ἀφοῦ παρῆλθον πλείους τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ δήγματος, ἐνῶ πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς θαυμασίας ταύτης μεθόδου ἀπέθνησκον κατ' ἐλάχιστον ὄρον 70 ἐξ ἑκατὸν δακνομένων ὑπὸ λυσώντων ζῶων.

Ὁ διάσημος ἐπιστήμων Βουλπιὰν διαπραγματευόμενος ἐν τελευταίᾳ τινὶ συνεδριάσει τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας περὶ τοῦ ζητήματος τούτου εἶπε καὶ περὶ τοῦ κ. Πέτερ τὰ ἑξῆς:

Παυσάτω ὁ ἡμέτερος συναδέλφος τὸν ἀτύγγνωστον τοῦτον πόλεμον. Κακίζει παραλόγως μίαν ἐκ τῶν μεγίστων ἀνακαλύψεων τῆς ἐπιστήμης· ἀδικεῖ ἑαυτὸν ἀδικαιολόγητον ἐπιχειρῶν πόλεμον κατὰ τοῦ κ. Παστέρ καὶ προσπαθῶν ἀλλ' εἰς μάτην νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν μεγάλην ταύτην ἔθνικὴν δόξαν ἣν περιεποιήσατο τῇ Γαλλίᾳ ὁ μέγας τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργέτης κ. Παστέρ. Οὔτω λοιπὸν ἐγὼ καὶ ὡς ἰατρός καὶ ὡς ἀκαδημαϊκὸς καὶ ὡς φιλόανθρωπος καὶ ὡς πατριώτης δὲν διστάζω νὰ εἶπω τῷ κ. Πέτερ ὅτι ἀνέλαβε καὶ ἐπιδιώκει αἰσχροτάτην ἐπίθεσιν.

Ἐμνημονεύσαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Μελινίτις πυρίτιδος ἣν ἐφεύρον καὶ εἰσήγαγον ἐν τῷ γαλλικῷ στρατῷ. Οὐκ εἶασε καθέθειν τοὺς Γερμανοὺς τὸ γαλλικὸν εἶρημα, εἰσήγαγον δὲ καὶ οὔτοι τὴν Ροβουρίτιδα ἐφευρεθεῖσαν ὑπὸ γερμανοῦ χημικοῦ τοῦ δόκτωρος Ρόστ· ἡ πυρίτις αὕτη δὲν ἀναφλέγεται κατὰ τὴν μεταφορὰν, παράγει δὲ ἀνίχνυστον θραῦσιν, διότι μίαν βολὴν τηλεβόλου εἶναι ἱκανὴ νὰ κλονίσῃ ὀλόκληρον ὄρος.

Πολυάριθμοι εἰσὶν αἱ θεραπείαι τοῦ καθηγητοῦ Μεσμακέρ ἐφαρμοζόντος τὴν τοῦ τριψήματος μέθοδον τοῦ Ὀλλανδοῦ Μέντζγκερ. Ἀσθένειαι ἐξαλειφόμεναι βρουματισμοί, παραλυσαίαι, νευραλγίαι, ἀρθρίτιδες, ἰσχυαλγίαι, ἡμικρανίαι χρόνιαι, καὶ στομαχαλγίαι.

Ὁ διάσημος γάλλος φωτογράφος Βαλερὴ ἐφῆρμονε τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς ἐν τῇ φωτογραφίᾳ καὶ ἐπιτυχάνει λαμπρὰς εἰκόνας ἀνεπιλήπτους ὑπὸ τὴν ἔποψιν καὶ τῆς ὁμοιότητος καὶ τῆς τέχνης καὶ τῆς φιλοκαλίας. Ἐνῶ λοιπὸν πρὸ τινος χρόνου ἡ φωτογραφία τότε μόνον ἐφτημοῦζετο καὶ ἐξήσκειτο ὅταν ἔλαμπεν ὁ λαμπρὸς ἥλιος ἐν τῷ στερεώματι. σήμερον καὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἀπασχολεῖ τοὺς φίλους καὶ ὀπαδοὺς αὐτῆς.

Ἡ ἕκτακτος ἐπιτυχία τῆς μεταξὺ Παρισίων καὶ Βρυξελλῶν τηλεφωνικῆς συγκοινωνίας ὀφείλεται εἰς εἰδικὴν ὅλως γραμμὴν ἐξ ὀρειγαλκίμου σύρματος οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουσης μετὰ τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν. Ἀπαιτεῖται οὕτω μεγαλητέρα δαπάνη ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα θαυμασιώτατον.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας Βουλανζὲ διέταξε τοὺς διοικητὰς τῶν διαφόρων φρουρῶν ἵνα μεταβῶσι μέχρι τῆς 25 Φεβρουαρίου εἰς τὰς θέσεις τῶν. Ὁργανίζει δὲ κατ' αὐτὰς τὴν τροφοδοτικὴν καὶ ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν τῶν φρουρῶν καὶ δια-

κανονίζει τὰς μεταξὺ τῶν διοικητῶν καὶ τῶν ἐπιτελείων τοῦ πυρβολικοῦ καὶ τοῦ μηχανικοῦ κλάδου ἀναγκαίας σχέσεις.

Ὁ γνωστὸς καὶ ἐνταῦθα Παῦλος Δερουλιὲ ἐλάβεν ἐσχάτως ἐνθῦμιον τῆς εἰς Ρωσσίαν ἐκδρομῆς του. Ὁμιλος εὐγενῶν Ρώσων τῷ ἔπεμψεν ἀγαλμάτιον ἀργυροῦν παριτάνον τὴν Ρωσσίαν στηριζομένην ἐφ' ἀπίδος, καὶ κρατοῦσαν μάχαιραν ἣς ἡ αἰχμὴ κλίνει πρὸς τὴν γῆν.

Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας μεταβήσεται, Μαρτίου ἀρχομένου, εἰς Ἀμστελῶδαμον τῆς Ὀλλανδίας ἵνα ὑποβληθῆ ἔκ νέου εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ τριψήματος ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ τοῦ ἰατροῦ Μέντζγκερ.

Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία ἐπισκευθῆσεται τὰ λουτρά τοῦ Αἰχ περὶ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου ὅπου θέλει ἐνδιατρίψῃ ἐξ ἑβδομάδας συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τῆς πριγκηπίσσης Βεατρίκης.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Βαυαρίας διέταξεν ὅπως ἕκαστος τῶν τριῶν ἐγγόνων του ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τέχνης τινός· ὁ μέλλων βασιλεὺς πρίγκηψ Ρούπρικτ' ἐξελέξατο τὴν λεπτοουργικὴν καὶ ἐργάζεται καθ' ἑκάστην ἐν τινὶ ἐργατηρίῳ τοῦ Μονάχου· ὁ μικρὸς πρίγκηψ Φράντζ ἀσχοληθήσεται ὡς βαφεὺς οἰκοδομῶν, ὁ δὲ Κάρλος ἐπρωτίμητε τὴν κηπουρικὴν.

Τὰ ποδίλατα γενικεύονται ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Ἡ Ἰταλία παρεδίξατο τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 1876, ἡ Αὐστρία ἀπὸ τοῦ 1885, ἡ Γαλλία ἀπὸ τοῦ 1886, ἡ δὲ Γερμανία ἐφέτος μόνον εἰσαγαγοῦσα αὐτὰ εἰς τρία στρατιωτικὰ σώματα.

Ἀγγέλλεται ἐκ Βερολίνου ὅτο ὁ Τζάρος ἐπιχειρήσει μακρὸν ταξείδιον πορευόμενος εἰς Μόναχον, Στουτγάρδην, Ἑλβετίαν, Ἰταλίαν καὶ ἐπανακάμπτων εἰς τὰς χώρας του διὰ Βιέννης· λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν ταξειδίων ἐπιστάτης βαρῶνος Στάουδε ἀνεχώρησεν ἤδη ἐκ Πιερπούλεως πρὸς προπαρασκευὴν καὶ διευθέτησιν τῶν τοῦ ταξειδίου.

Δυσάρεστον ἀποβαίνει ἐνίοτε νὰ ἴναι τις ἰδιοκτίτης ἐν Ἰρλανδίᾳ. Οὔτως ὁ κ. Ἰωάννης Ράε ἰδιοκτίτης γαιῶν ἀφ' ὧν ἐπορίζετο πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν εἰσοδήμα ἐτήσιον 1,000 λιρῶν ἠναγκάσθη τελευταῖον νὰ καταφύγῃ εἰς ἄτυλον ἐνδεῶν μὴ δυνάμενος ἀπὸ τινος χρόνου οὐδ' ὄβολον νὰ εἰσπράξῃ ἐκ τῶν κτημάτων του ἐνεκα τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος.

Ὁ πρῶην ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας Ἀλέξανδρος ἀφίκετο ἐσχάτως εἰς Μαντῶν τῆς Γαλλίας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ δύο ὑπασπιστῶν καὶ καταλύσας ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῶν Πριγκίπων ἀναμένονται δὲ πρὸς συνάντησίν του πολλὰ μέλη τῆς Ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Τὰ ἐκ δέρματος βαλάντια ὅσον μικρὰ, κομψὰ, πολυτελῆ καὶ ἀνυποθεῶσιν ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τινος ὑπὸ τοῦ συρμού. Εἰσὶ δὲ ἐν χρῆσει τὰ ἐκ μεταξίνης κλωστῆς ἰραλδικῶν ἢ κατ' ἀρέσκειαν χρωμάτων κατασκευαζόμενα μικρὰ ἰδίως τὸ σχῆμα ἀναμιγνυμένης πρὸς περισσώτεραν πολυτελείαν χρυσοῦς ἢ ἀργυροῦς κλωστῆς. Τὰ οἰκόσημα ἢ τὰ ἀρκετικὰ στοιχεῖα τοῦ ἰδιοκτίτου κεντῶνται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαλαντίου.

Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν μετ' εὐαρεσκείας βεβαίως θέλουσι μάθει ὅτι μία ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῆς ἀναβολῆς τῶν κληρώσεων τῆ 14. 17 καὶ 21 προσεχοῦς Μαΐου εἶναι αἱ πολυάριθμοι παραγγελίαι περὶ γραμματίων κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τὰς ὀρισθείσας διὰ τὴν κληρώσιν, τὰ ὅποια ἴσαν καθ' ὁδὸν καὶ δὲν ἴτο δυνατόν νὰ παραδοθῶσιν εἰς τοὺς παραγγελιοδότας πρὸ τῆς κληρώσεως.

Ἡναγκάσθη κατὰ συνέπειαν ἡ Διεύθυνσις τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Λαχείου τῆς Βρασιλίας ἵνα ζητήσῃ καὶ λάβῃ παρὰ τῆς Βρασιλιανῆς Κυβερνήσεως τὴν ἀναβολὴν τῆς κληρώσεως ἵνα οὕτω δυνηθῶσι νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ παραγγελίαι.

Ἀπεφασίσθη πρὸς τούτοις ὅπως μὴ ἐκδοθῶσι γραμμάτια μετὰ τὴν 18/30 Μαρτίου προσεχοῦς, ἀλλὰ πιστεύεται ὅτι δὲν θέλει γείνει ἀνάγκη ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τούτου διότι πρὸ τῆς εἰρημένης ἡμερομηνίας τὰ γραμμάτια θὰ ἴναι ἐξηνητημένα.

Ἀπεφασίσθη ὅπως πωληθῶσιν ἐν Παρισίοις οἱ ἀδάμαντες καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι τοῦ γαλλικοῦ στέμματος. Ἡ δημοπρασία ἀρξεται ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ προσεχοῦς Μαΐου.

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἐπιθεωρήσεως» ὑπάρχωσιν αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ θέσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἢ ἐπὶ τοῦ στήθους

των, περί τὸν δάκτυλόν των ἢ περί τὰ ὦτα ἢ τὸν βραχίονα ἀδάμαντας, σαπφείρους, σμαράγδους, βουβίνια καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους ἐγ- γίσαντάς ποτε κεφαλὰς, ὦτα, τραχήλους, στήθη, βραχίονας καὶ δα- κτύλους βασιλισσῶν καὶ αὐτοκρατειρῶν ἀρξάσθωσαν ἀπὸ τοῦδε νὰ προ- παρασκευάζωσι τοὺς συζύγους των λαμβάνουσαι ὑπὸ σημείωσιν τὴν τῆς δημοπρασίας ἡμερομηνίαν.

Ὁ Τζάρος Ἀλέξανδρος ὁ 3ος ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν θρό- νον προσεπάθησε καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν του συνοδίαν εἰς 12 μόνον ἀντιστρατήγους καὶ 12 ὑπασιπαστάς.

Τῷ 1881 κατὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ 2ου ἡ αὐτοκρατορι- κὴ συνοδία ἀπετελεῖτο ἐκ 405 προσώπων, ἐνῶ σήμερον ἀριθμεῖ μόνον 246 ἢτοι 93 ἀντιστρατήγους, ἐξ ὧν οἱ πέντε χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Αὐτ. Νικολάου, 51 ὑποστρατήγους καὶ 102 ὑπασιπαστάς. Ἐν τῇ συνοδίᾳ ταύτῃ ὑπάρχουσι 14 μεγάλοι δοῦκες, 3 δοῦκες τοῦ Λαύχτεμπεργ καὶ 2 πρίγκηπες Ὀλδεμβουργ ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ τῆς ἐθνότητος ὑποδιαίρουσιν εἰς 177 Ρώσους, 45 Γερμανοὺς, 5 Πολωνοὺς, 3 Γεωργιανοὺς, 1 Ἱμερεθιανόν, 1 Ἀρμένιον, 1 Τάρταρον κτλ.

Ὁνειρον γάλλου δημοσιογράφου.

Ἡ Γερμανία κατανοήσιμα ἐπὶ τέλους ἔτι φέρει εἰς τὸν πόδα βα- ρυτάτην σφαῖραν, τὰς δύο δηλονότι ἐπαρχίας Ἀλσατίας καὶ Λορραίνης, ἀποδίδει αὐτὰς τῇ Γαλλίᾳ. συμμαχεῖ μετ' αὐτῆς ἐπὶ στερεῶν βάσεων καὶ οὕτω τὰ δύο μεγάλα ἔθνη ἀποβαίνουσιν οἱ διαιτηταὶ τῆς ὑψηλοῦ πεντακόσια ἑκατομμύρια φράγκων κατ' ἔτος δαπανώμενα τέως εἰς τὰ στρατιωτικὰ ἐνισχύουσι τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν, τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ 400,000 ἀνδρῶν παραδίδονται κατ' ἔτος εἰς εἰρηνικὰ ἔργα.

Ὁραῖον ὄνειρον!

Πόσον τερπνότερος ἦν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίχ ὁ τῆς γυναι- κὸς ἐν ταῖς προγενεστέραις ἐποχαῖς, πρὸ τεσσαράκοντα, πρὸ τριάκοντα ἀκόμη ἔτων, καὶ πόσον ἀβίωτος εἶναι σήμερον.

Σήμερον παράφορος κίνησις, βίος πυρετώδης, χορὸς τοῦ νομίσμα- τος, σύγχυσις τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ταραχὴ ἀτελεύτητος ἡ γυνὴ τῆς σήμερον διατελεῖ ἐν κλύδωνι ἀποβαλοῦσα τὴν γυνῶσιν καὶ τοῦ χρό- νου καὶ τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἀρχῶν καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας τῆς.

Ἡ γυνὴ τῆς σήμερον δὲν ἐνδύεται πλέον, μεταμφιέζεται· δὲν ὀμι- λεῖ πλέον, προφέρει λέξεις· δὲν περιπατεῖ πλέον, τρέχει· δὲν σκέπτεται· πλέον, λησμονεῖ. Ἐνεργεῖν καὶ λησμονεῖν ἰδοὺ ἡ νεωτέρα κραυγὴ τοῦ 1887.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος μελετᾷ τὸ ἱστορικὸν μάθημα.

Κτυπᾷ αἴφνης διὰ τοῦ γρόνου τὴν τράπεζαν καὶ ἀνακράζει·

— Ἐὰν τοῦλάχιστον ἤθελον γεννηθῆ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου!

— Διατί; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Διότι δὲν θὰ εἶχον ἀνάγκην νὰ μάθω καὶ ἀποστηθίσω τὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι σήμερον γεγονότα!

Σπουδαιότατον γεγονός ὑπὸ τῆς ἐθιμοτυπίας τὴν ἔποψιν συνέβη ἐν τῷ τελευταίῳ χορῷ τῆς Αὐστριακῆς Αὐλῆς ἐν Βιέννῃ, διότι διὰ πρῶ- τὴν φορὰν παρουσιάσθησαν τῇ Αὐτοκρατεῖρᾳ κυρίαὶ μὴ ἀνήκουσαι εἰς ἀριστοκρατικοὺς οἴκους. Ἡ παράθλασις αὕτη προαιωνίου ἐθίμου ὀφείλε- ται εἰς τὸν ἀρχιδούκα καὶ ἐπίδοξον διάδογον Ροδόλφον, ὅστις διατελῶν εἰς διηνεκεῖς σχέσεις μετ' ἐπιστημόνων καὶ καλλιτεχνῶν ἠθέλησε νὰ παράτῃ εἰς τὰς συναστροφὰς τῆς Αὐτ. Αὐλῆς ὀλίγην ζωηρότητα ἧς ἐντελῶς ἔστρεφετο.

Ἐγένοντο ἐσχάτως ἐν Παρισίοις τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἐργατικοῦ Ἐπιμελητηρίου περὶ τῆς συστάσεως τοῦ ὁποῦ ἀπὸ πολλοῦ ἡμε- ρίμων τὰ διάφορα ἐργατικὰ συνδικάτα καὶ διὰ τοῦ ὁποῦ θέλει ἐξ- ασφαλισθῆ ἡ ἐργατικὴ τάξις κατὰ πάσης στερήσεως προερχομένης ἐξ ἐλλείψεως ἐργασίας, διότι πᾶς ἐργάτης διὰ τοῦ Ἐπιμελητηρίου θέλει καταλλήλως τοποθετεῖσθαι ἐν τῷ μέλλοντι εἴτε ἐν τῇ πρωτεύουσῃ εἴτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Νεώταται διευθετήσεις τῆς κόμης· ὁ Κόμης τῆς Φραγ- κοῦλας, τῆς ἡρωίδος τοῦ τελευταίου δράματος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, καὶ τὸ Κέλυσος τῆς Ἀρτέμιδος, σὺν τῇ περὶ νῆ Μανὲν ἧτις ἐμποιεῖ τῶσαῦτην ἔκφρασιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν. Σημειοῦμεν χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν τῆς «Ἐπιθεωρήσεως» τὴν διευ- θυνσιν τοῦ ἐφευρέτου κομμωτοῦ Περὲν ἐργαζομένου ἐν Παρισίοις ὁδὸς Ἀγίου Ὀνωρίου ἀριθ. 16. (St. Honoré 16. Paris).

Ἀπὸ τοῦ 16ου Αἰῶνος μέχρι σήμερον ἐγένοντο 286 πόλεμοι, 44 ἔνεκεν ἐδαφικῶν προσαρτήσεων, 22 ἔνεκεν ἀρνήσεως ἀποτίσεως φόρων, 24 ἔνεκεν ἀντεκδικήσεων, 8 ἔνεκεν ὑπερασπίσεως προσβληθείσης φιλο- τιμίας, 6 ἔνεκα διακοπειῶν διαπραγματεύσεων, 41 ἔνεκεν ἐρίδων περὶ

διαδοχῆς θρόνου, 30 πρὸς ὑποστήριξιν συμμάχων λαῶν, 25 ἔνεκα γει- τονικῶν ἀντιζηλιῶν, 5 ἔνεκεν ἐμπορικῶν δυσχερειῶν, 28 ἔνεκα θρη- σκευτικῶν ἐρίδων καὶ 55 ἐμφύλιοι.

Μήπως ὀλίγοι σὰς φαίνονται;

Περίεργον ἄλλ' ἀληθές ὅτι οἱ μεθύσοι ἦσαν καὶ εἰσὶν ἐκ τῶν μάλ- λον εὐνοουμένων τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀπόδειξις πρώτη ὅτι ὑπάρχει εἰς Θεὸς διὰ τοὺς μεθύσους κατὰ τὴν ἀλάνθαστον ἄλλως τε γνωστὴν παροιμίαν, ἀπόδειξις δευτέρα ὅτι καὶ ἐν ἐκάστη ἐποχῇ ἐγεννήθησαν ποιηταὶ ἐξυμνήσαντες τοὺς μεθύ- σους, ἀπόδειξις τρίτη ὅτι ἅμα εἰς τοιοῦτος φανῆ κλονούμενος ἐν τῇ ὁδοῦ παρουσιάζεται ἀμέσως εἰς καλὸς ἄνθρωπος ὅστις τὸν χειραγωγεῖ μέχρι τῆς οἰκίας του, ἀπόδειξις τετάρτη καὶ ἀξιολογοτάτη ὅτι ἡ Γ α λ λ ι κ ἡ Ἐ π ι σ τ η μ ο ν ι κ ἡ Ἐ τ α ι ρ ί α ἐθέσπισεν ὀλόκληρον ἐργασίας πρό- γραμμα περὶ χρησιμοποίησεως ὑπὲρ τῶν μεθύσων γνητίων ποτῶν.

Ἡ μονομαχία ἐν τῷ μέλλοντι.

Πρέπει νὰ μεταχειρίζηται τις τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἢ τὴν δεξιὰν μόνον;

Εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ξιφομάχων διατίμων λαβοῦσα ὑπ' ὄψει ὅτι ὑπάρ- χουσι περιστάσεις καθ' ἃς ἀναγκάζεται τις νὰ χρησιμοποῖ τὴν ἀριστε- ρὰν ἀπεράσισαν ἥπως τοῦ λοιποῦ οἱ μονομαχοῦντες μεταχειρίζονται ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας· κατὰ συνέπειαν δὲ ἡ μονομαχία θέλει περατοῦ- σθαι εἰς τὸ τριακοστὸν τραῦμα, ἐκ τῶν ἀντιπάλων δὲ ὁ μὴ λαβῶν εἴ- κοσι πέντε τοῦλάχιστον πληγὰς θεωρηθῆσεται ὡς μὴ ἱκανοποιήσας τὴν προσβληθεῖσαν τιμὴν τοῦ ἑτέρου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐτυχῶς οἱ ἔκδοτοι εἰς τὴν μονομαχίαν καὶ μὲ δύο χεῖρας τρώγουσι καὶ εἰς τὸ φαγητὸν δεόντως ἀντέχουσι.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ.

Συνταγὴ δι' ἧς ὁ χάρτης καθίσταται ἀφλεκτος. Ἄρκετ' πρὸς τοῦτο νὰ ἐμβυθίσῃ τις τὸν χάρτην ἐντὸς πυκνῆς διαλύσεως στυπτηρίας, κατόπιν δὲ νὰ τὸν ἀποξηράνῃ καλῶς. Ἀδιάφορον ἐὰν ὁ χάρτης εἶναι λευκός, γεγραμμένος, τυπωμένος, ἐξωγραφημένος ἢ ὅπως δήποτε πεποικιλμένος. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι οὐδεμίαν βλάβην ὑφίσταται ὁ χάρτης διὰ τοῦ λουτροῦ τούτου, τὸναντίον μάλιστα τό τε χρῶμα καὶ ἡ ποιότης αὐτοῦ διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης βελτιοῦνται. Ἐκ τούτου συμπεραίνει τις πόσας σπουδαίας γρήσεις δύναται νὰ ἔγῃ ἢ ἐν λόγῳ συνταγῆ. Σημειωτέον ὅτι χάρται τινὲς ἔχουσιν ἀνάγκην δύο λουτρῶν.

Ἐναντίον τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κόμης φάρμακον ἀλάν- θαστον καὶ ἀβλαβές.

Λάβετε χρόμμυον τὸ ὁποῖον κόπτετε καὶ ἀφίνετε ἐντὸς βουμίου πρώτης ποιότητος ἐπὶ 24 ὥρας· διὰ τοῦ μίγματος τούτου βρέξατε κα- λῶς τὰς ρίζας τῶν τριχῶν, ἔστε δὲ βέβαιοι ὅτι οὐδόλως παραμένει ἡ ὄσμη τοῦ χρομμύου.

Πόντσιον τῶν χωρικῶν. Ἦδη ὁπότε πνέει ὁ ἄνεμος «ὁ βορρᾶς ποῦ τ' ἀρνάκια παγώνει» αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην θερμοῦ πο- τοῦ, ὅπως διαθερμάνωμεν τὰ ναρκούμενα ἡμῶν μέλη, ἐντείνοντος καὶ διεγείροντος τὸ κυκλοφορικὸν ἡμῶν σύστημα. Βάσις ἐν γένει τῶν δια- θερμαινόντων τούτων ποτῶν εἶναι τὸ οἰνόπνευμα. Ἐπειδὴ δ' ἐκτὸς τοῦ καθαροῦ οἰνοπνεύματος ποιούμεθα χρῆσιν καὶ ἄλλων ποτῶν τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἴττον ἐμπεριέχουσιν οἰνόπνευμα, διὰ τοῦτο καὶ αἱ ὀνομασίαι ποικίλλουσι καὶ ὁ τρόπος τῆς παρασκευῆς. Πόντσιον δὲ λέ- γοντες ἐνοσοῦμεν ἐν γένει ποτὸν οἰνοπνευματοῦχον μειγμένον μετὰ σακχάρους καὶ λεμονίου, ἔστι δ' ὅτε καὶ μετ' ἐγγύματος τείου ἢ πολυ- τρίχου. Ἀναλόγως δὲ τῆς ποσότητος τῶν εἰδῶν ἢ τῆς ποιότητος καθὼς καὶ τοῦ τρόπου τῆς παρασκευῆς φέρει καὶ διάφορα ὀνόματα.

Τὸ ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν Πόντσιον κατασκευάζομεν ὡς ἑξῆς:

Λαμβάνομεν τρία καλὰ λεμόνια καὶ τὸν φλοιὸν αὐτῶν τέμνομεν εἰς λεπτότατα τεμάχια· ρίπτομεν τὸ ὑπὸ τὸν φλοιὸν λευκὸν δερματώδες μέρος· τὴν δ' ἐσωτερικὴν ὀξυνὴν σάρκα διαιροῦμεν εἰς τρυφαλίδας (φέ- τας)· ἀφαιροῦμεν τοὺς πυρῆνας, τὸν δὲ φλοιὸν καὶ τὴν σάρκα ζέομεν ἐπὶ μικρὸν ἐντὸς μιᾶς λίτρας ζέοντος ὕδατος· εἶτα ἀποσύρομεν ἀπὸ τῆς πυρᾶς καὶ προσθέτομεν ἡμισυ δράμιον καί τι πλέον τείου καλοῦ πρα- σίνου, ζέομεν δὲ καὶ πάλιν ἐπὶ δέκα λεπτά τῆς ἡμέρας· κατόπιν ἀφοῦ διηθήσωμεν (περάσωμεν) τὸ σύνολον διὰ λεπτοῦ ἴθμου ἢ ὀθόνης προσ- θέτομεν μίαν λίτραν καλοῦ οἰνοπνεύματος καὶ 125 δράμια σακχάρους λευκῆς καὶ ἐπιθέτομεν καὶ αἰθῆς ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐπ' ὀλίγον ἕως οὗ ἀρ- χίσῃ νὰ βράζῃ· τότε καταβιβάζομεν καὶ προτφέρομεν θερμόν.

Τοῦτο τὸ πόντσιον εἶναι πολὺ εὐχάριστον καὶ ἐλαφρότατον. Γίνε- ται δὲ ὅσον θέλομεν ἰσχυρότερον ἐλαττουμένης ἀναλόγως τῆς ποσότητος τοῦ ὕδατος.

Ἄπολυμαντικὸν τοῦ ἀέρος. Ὁ λαὸς νομίζει ὅτι ἀποκαθαίρει τὴν ἀτμόσφαιραν θαλάμου ἀσθενοῦς, καίων ἐν αὐτῷ σάχαριν, ὄζος, ἀρωματικὰς ὕλας κτλ. πλανᾶται ὅμως. Τὸ ἄριστον μέσον πρὸς τοῦτο εἶναι τὸ νὰ ἔχη ἐν τῷ θαλάμῳ πινάκιον μετὰ μικρᾶς ποσότητος ὑποχλωριώδους ἀσβεστίου (chlorure de chaux) τὸ ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δέον ν' ἀντικαθίστῃ διὰ νέας ποσότητος. Τὴν συμβουλήν ταύτην ἐχέτω ὑπ' ὄψει πᾶσα οἰκογένεια προνοοῦσα περὶ τῆς πολυτίμου ὑπάρξεως τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ ἐπιδημιῶν· μία δὲ τούτων, ὡς γνωστὸν, ἡ ἐπάρατος εὐλογία μαστίζει ἀπὸ καιροῦ τὴν πρωτεύουσαν. Τὴν ἀναντικατάστατον δὲ ταύτην οὐσίαν (chlorure de chaux) εὕρισκε τις εἰς πᾶν Φαρμακεῖον.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Α.

(Συνέχεια. Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Ὁ Σουλπίκιος τὸν παρετήρησεν ἀκουσίως καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τοῦ ν' ἀναφωνήσῃ φαιδρότατα, ἀνγνωρίζων τὸν ἄνδρα ὃν εἶχεν ἀντικαταστήσει ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν, — προτεστάντην οὐγενότον, χῆρον, πατέρα πέντε ἕξ κορασίων, αὐστηρὸν συνήθως καὶ ἠθικὸν ὡς περικοπήν τῆς Γραφῆς!

— Ἐ! Κύριε Πισσερώ!

Οὗτος δὲ ἀνέσεισε τὸ χρῶματός βουτύρου κρανίον του ὡσάν νὰ τῷ εἶχον καταφέρει ἄνωθεν ῥάπισμα καὶ ἀπὸ κόκκινος ἔγεινε πορφυροῦς, βλέπων τὸν Σουλπίκιον τείνοντα αὐτῷ χαριέστατα ἀμφοτέρας τὰς χειροκτιοφόρους χεῖρας.

Ὁ Γκὺ δὲ Λισσάκ ἔπαυσε νὰ γελᾷ.

Αἱ δύο ἐξοχότητες ἴσταντο ἀντιμέτωποι πρὸ τῆς ἀναβάθρας τοῦ ἀναπαυτηρίου, μετὰ τῶν βραχμανισσῶν, τῶν χορευτριῶν, τῶν αἰθιόπων, τῶν βωδῶν προσώπων—δύο ἐξοχότητες ἐν ταύτῳ, ἡ μὲν μειδιῶσα, ἡ δὲ μορφάζουσα, ὑπὸ τὰ ὄμματα ὄλου ἐκείνου τοῦ φιλοπεριέργου καὶ σκώπτου μικροκόσμου!...

— Ἄ! σὰς ἔπιασα, ἀγαπητέ μοι συνάδελφε, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος τερπόμενος ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ Πισσερώ, κουμβωμένου ὡς κουάκερος ἐντὸς τῆς μαύρης ῥεδιγκόττας του καὶ μὲ τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς του, τοὺς σκαρδαμυκτοῦντας ὀπισθεν τῶν ὀματοῦαλιῶν, ἀψησολωμένου ὡς διάκονος ὑποπεσῶν εἰς σφάλμα.

— Ἐμέ; ὑπετραύλισεν ὁ Πισσερώ. . . Ἐμέ; . . . Ἄλλὰ, φίλτατέ μου ὑπουργέ, σὰς . . . ναι, ἀκριβῶς σὰς ἐζήτουν ἐδῶ!

— Ἐδῶ; εἶπεν ὁ Βωδραί.

— Ἐδῶ!

— Τῆ ἀληθείᾳ;

— Εἶχα νὰ σὰς ὀμιλήσω . . . Εἶχα . . . ναι, ἦθελα . . .

Ὁ τάλας Πισσερώ ἔσυρε μηχανικῶς τὸ γελέκι του, ἐλάμβανεν ὕψος σοβαρὸν, ἀξιοπρεπές, ἠσθημαίνεν, ἐζήτει ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ του καὶ ἔλεγεν . . .

— ἠθελα νὰ σὰς ὀμιλήσω. Μάλιστα, νὰ συνομιλήσωμεν περὶ τινος σημαντικοῦ ἀντικειμένου . . . περὶ τοῦ ζητήματος τῶν προτεσταντικῶν κοινοτήτων.

Ὁ Σουλπίκιος ὀλίγον ἐδέχθη νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτα.

Ὁ δὲ Πισσερώ, ὁ φυσιογνωμίαν καλβινιστοῦ ἐπισκόπου ἔχων, ἔρριπτεν ἄνωθεν τῶν ὕλων του βλέμματα πλήρη φωσφόρου ἐντὸς τῆς μεγάλῃς αἰθούσῃς, ἔνθα ἡ Μαρία Λωναὶ ἐγέλα διὰ τοὺς ἀστεϊσμοὺς τοῦ χονδρο-Μολλινᾶ. Ἐφημεριδογράφοι ὀσφρανθέντες πρόχειρόν τι νέον, ἐτριγύριζον περὶ τῶν δύο ὑπουργῶν, τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ πρόην, καὶ προσεπάθουν νὰ ὑφαρπάσωσιν ἐκ τῆς συνδιαλέξεως ῥάκος τι διὰ τὴν ἐφημερίδα των.

Ὁ Γκὺ δὲ Λισσάκ, φύσει περίεργος ὢν, διεσκέδαζεν ἐκ τοῦ συγκινητικοῦ ὄρους τοῦ Πισσερώ, ὅστις συνέθλιβε τὰς χεῖρας, ἔμενεν ἀκίνητος, καὶ ἐνῶ ἠγωνίζετο νὰ φανῇ ἀξιόεραστος, ἔβρινε νὰ τῷ διαφεύγῃ ὑπόξυνον μειδίωμα προδίδον πόθους στραγγαλισμοῦ τοῦ διαδόχου του.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, εἶπε φαιδρῶς ὁ Σουλπί-

κιος, ὀμιλοῦμεν ἄλλοτε περὶ τῶν κοινοτήτων σὰς· ἐδῶ ἴσως δὲν εἶναι πολὺ κατὰλληλος ὁ τόπος. *Καιρὸς παρτὶ πράγματι. Χαίρετε.*

— Χαίρετε, ἀγαπητέ μου ὑπουργέ, ἀπήντησεν ὁ Πισσερώ, καταμασσῶν μετὰ τῶν ὀδόντων τὰς κεκομμένας ἐθιμοτυπίας.

Ὁ Βωδραὶ ἀπήρχετο ἤδη μετὰ τοῦ Λισσάκ, ψιθυρίζων μετὰ γέλωτος, οὗ μόνος κατέστειλε τὴν ἐκρηξίν.

— Χὰ, χὰ, . . . ὁ κουάκερος. Παρέδωκε μὲν τὸ χαρτοφυλάκιον, ἀλλὰ ἐφύλαξε τὴν κλεῖδα τῶν παρασκηνίων.

— Φαίνεται, ἀπήντησεν ὁ Γκὺ, ὅτι ἡ θύρα τῶν παρασκηνίων εἶναι ἡ παρηγορία τῶν πιπτόντων. Οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Μαρί Λωναὶ εἶναι πάντοτε εἶδος ἀναψυκτικοῦ ποτοῦ δι' ἓνα ὑπουργόν.

— Ὁ χονδρο-Μολλινᾶς εἶχε λοιπὸν δίκαιον;

Ἡ ἔλλειψις πλειοψηφίας μὴπως εἶναι ἄρχ γε τὸ σκόνταμμα τῶν ἐξοχότητων;

Καὶ ἐγέλα φαιδρότατος ἐπὶ τῇ πλήρει ἀγανακτήσεως στάσει, ἐν ταπεινῇ γογγυστικῇ παραλύσει τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου ὀπαδοῦ τῆς σχολῆς τῆς Γενέβης, τοῦ Πισσερώ, ὅστις ἐπορεύετο νὰ παρηγορηθῇ εἰς τὸ ἀναπαυτήριον τοῦ χοροῦ, ἐνῶ τὰ πέντε ἢ ἕξ θυγάτριά του ἀνεγίνωσκον σεμνοτύφως ἀγγλικά μυθιστορήματα καὶ ἠσχολοῦντο οἴκοι εἰς θρησκευτικὴν μουσικὴν ὑπὸ τὰς πρασίνας διόπτρας τῆς παιδαγωγοῦ των.

— Μπα! νὰ πέσῃ τις! θὰ εἶπῃ λοιπὸν ὅτι δὲν εἶναι μέγα πρᾶγμα!

ΒΒ'.

Ἡ Κυρία Μαρσὺ ἀνέμενε τὴν ἐκ τῶν παρασκηνίων ἐπάνοδον τοῦ Λισσάκ. Ἀφύτου εἶδε τὸν Βωδραί, ἐκεῖ ἐνώπιόν της, ὄρθιον ὑπὸ τὸ φῶς τῶν διοπτρῶν της, ἐπεθύμει νὰ τὸν στρατολογήσῃ εἰς τὸ σαλῶνιον, σαλῶνιον νέον τὸ ὁποῖον μόνος ἤρχιζε νὰ γεννᾶται Ἡ Κυρία Μαρσὺ, πλουσία, νὰ ἀκόμη πολὺ χαϊδεμένη ἠθέλε καὶ καλὰ νὰ διαδραματίσῃ πρόσωπον σπουδαῖον διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν της. Ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι αἰωνίως φαίνονται ὅτι ἔχουσι σχέσεις μὲ τὰ σημειωματάρια τῶν ἐφημεριδογράφων. Περὶ τοῦ κατ' οἶκον ἰδιαιτέρου αὐτῆς βίου ἤπην ἄλλως γνωστὰ ὀλίγιστα πράγματα. Ἄλλὰ τὸ χρῶμα τῆς κόμης αὐτῆς, τὴν χροιάν τῶν ὀφθαλμῶν της, τὴν κοπὴν τῶν ἐνδυμάτων της, τὴν διεύθυνσιν τῶν προμηθευτῶν της, τὸ διάγραμμα τῶν γευμάτων της, τὸ πρόγραμμα τῶν χορῶν της, τοὺς ξένους τοῦ σαλῶνιου της, τὸν ἀριθμὸν τοῦ μεγάρου της, ταῦτα τὰ ἐγνώριζεν ὁ κόσμος ὅλος καὶ ἡ Κυρία Μαρσὺ ἐζωγραφεῖτο καθ' ἐκάστην ὑπὸ τῶν χρονικογράφων.

Ἐψιθυρίζον χαμηλοφώνως μᾶλλον ἢ διηγούντο γεγωνυῖα τῆ φωνῆ ἱστορίας ῥωμαντικᾶς περὶ τῆς Σαβίνης Μαρσὺ. Χήρα νῦν, ἔκαμεν ἄλλοτε, ὡς ἔλεγον, πολὺ δυστυχετὴ τὸν βίον τοῦ Φιλίππου Μαρσὺ, τοῦ ζωγράφου ἐκείνου, τοῦ γράψαντος τὴν εἰκόνα τῆς *Εὐσπλαγχνίας* ἣτις ἐθαυμάζετο ἐκτεθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Λουξεμβούργου, μετὰ τῆς νύμφης τοῦ Χέννερ καὶ γυναικείας προσωπογραφίας τοῦ Καρόλου Δουρᾶν. Εὐειδής, ἀνεξάρτητος, ἐπαρκῶς πλουσία ἀπὸ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐργαστασίου τοῦ Φιλίππου Μαρσὺ, οὗ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἀντικείμενα ἠγοράσθησαν ἐν τῷ μεγάρῳ Δρουῶ ἀντὶ σωρείας χρυσοῦ, πλειστηριάζοντος τοῦ δικηγόρου Πιλλέ, ἡ Σαβίνη, μόνος παρελθόντος τοῦ πένθους της, ἠνοιξε σαλῶνιον. Ἐμενεν ὀλόμονη, περικυκλωμένη ὑπὸ φίλων, μὴ ἔχουσα ζηλοτύπους μετὰ τῶν λατρευτῶν της, ὢν τὰς προσρήσεις ἐδέχετο μετὰ τελείας ἰσότητος, ὡς ἀπηυδνημένη καὶ ποθοῦσα νὰ ἔχη αὐτὴν καὶ ὄχι εὐνοουμένους. Εἶχεν υἱὸν διαβιοῦντα ἐν τῷ λυκείῳ· ἀλλ' οὐδέποτε σχεδὸν ἔβλεπέ τις ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Μαλεζιέρβ τὸν ὑψηλὸν ἐκείνον ὠχρὸν ἐφηβον, ὅστις ἐν τῇ σχολιακῇ στολῇ του ἀνήρχετο δραμαῖος καὶ ἀπαρατήρητος τὴν κλίμακα, ἐπεσκέπτετο τὴν μητέρα του ὡς ξένην καὶ ἀμέσως ἐτρέπετο εἰς φυγὴν, συναντῶν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ γραϊάν τινα, ἣτις τὸν ἀνέμενεν, ἐλάμβανε τὸν βραχίονά του καὶ ἀπῆγεν αὐτὸν ἐν βίᾳ ὡς τὸν εἶχε φέρει· ἦτο ἡ κυρία Μαρσὺ, ἡ μήτηρ.

Ἡ μάμμη ἀνέτρεφε τὸν ἑγγονόν της, αὐτὴ καὶ εἰς ἀγαθὸς εὐσαρκος νέος, Σαριέρ ὀνόματι, λιβοξόος, ὅστις, καθὰ ἔλεγεν, εἶδε ναυαγήσαν τὸ στάδιόν του ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς καλλιτεχνίας, οὐχ

ἤττον ὁμως κατεσκευάζε πρότυπα διὰ τὰ ἀνδρείκελα τῶν λαμποπωλῶν, ἃ τοῖς ἐπώλει ἀκριβῶς. Αὐτὸς ὁ Σαριέρ ἐχρησίμευεν ὡς κηδεμῶν καὶ ὀδηγὸς τοῦ τέκνου τοῦ παλαιοῦ συναδέλφου τοῦ Μαρσῦ, τοῦτο δὲ συνεπέει ὑποσχέσεως δοθείσης εἰς τὸν μεταστάντα φίλον.

* Ἄλλως οὔτε ψυχὴ ἐνθυμεῖτο εἰς Παρισίους τὸν βίον καὶ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου Μαρσῦ· ὅλα τὰ μικρὰ θρυλλήματα ἀποσβέννυνται κατ' ὀλίγον ἐν τῷ φοβερῷ θορύβῳ τοῦ παρισίου κυκεῶνος. Περὶ τὸ ὄνομα τῆς Σαβίνης ἔμενον ἀπλοῦς τις ψιθυρὸς, κολακευτικὸς μᾶλλον, μετὰ μυστηριωδῶν ἀναμνήσεων· ἀλλ' ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε τὸ εἰδικὸν ἐκείνο γόητρον οἰκοδοσοῖνης γνωρίζουσης νὰ παρέχη εἰς τὰς αἰθούσας αὐτῆς, ὡς ἰδιαιτέρον καὶ ὡσεὶ ἀρωματωδὲς θέλητρον φιλοξενίας προερχομένης ἐκ συναδελφούσης. Οἱ θαμίζοντες εἰς αὐτὰς ἤρκοῦντο μόνον εἰς τὸ λευκὸν χρῶμα τοῦ λαιμοδέτου των, ἀδιαφοροῦντες περὶ πάσης ἄλλης λευκότητος. . . * Ἄλλως δὲ ἀπὸ πολὺ ὀλίγου χρόνου ἤρχισε νὰ γίνηται λόγος περὶ τοῦ σαλωνίου τῆς Σαβίνης Μαρσῦ, τοῦ οἰκιακοῦ, τοῦ περιποιητικοῦ, εἶδους γενικοῦ συνεντευκτηρίου, ἐν ᾧ ἠδύνατό τις νὰ συναντήσῃ τοὺς πάντας, ὡς ἐν διαδρομῇ θεάτρου, ἐν τῇ πρώτῃ παραστάσει νέου δράματος, ἢ ἐν τῷ πεζοδρομίῳ τοῦ βουλεβάρτου, σαλώνιον πυκνῶς θαμιζόμενον, δυνάμενον νὰ παραλληλισθῇ πρὸς τὰς φημιζόμενας ἐπισήμους τρόπον τινὰ αἰθούσας τῆς κυρίας Ἐβάν καὶ τὰ εἰρηνικώτερα, σοβαρὰ καὶ πῶς καλθινιστικὰ σαλώνια τῆς ὑψηλῆς ἄλσατιανῆς ἀποικίας.

Ἡ Σαβίνη πολλὴν φρόνησιν, δύναμιν θελήσεως καὶ ἐπιμονὴν ἐδέησε νὰ καταβάλῃ ὅπως ἐπιτύχῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, δυσκολώτερον αὐτῇ ἢ πάσῃ ἄλλῃ, καθότι ὅλως διόλου ἐστερεῖτο σχέσεων μετ' ἐπισήμων κύκλων· αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις τῆς ἦσαν ὅλαι μετὰ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, ἀλλὰ κομψοὶ τινες ζωγράφοι εἶχον εἰσαγάγει παρ' αὐτῇ χαριεστάτους νέους πολιτευομένους, φίλους τῆς καλλιτεχνίας, εὐφρεῖς καὶ ὀμιλητικούς καὶ εὐεδαίους συνάμα.

* Ἄλλως τε δὲ εἶναι εὐκόλον νὰ ἔχῃ τις ἐν Παρισίοις σαλώνιον, ἀρκεῖ τοῦτο νὰ συγκοινωνῇ μετὰ μαγειρείου καλῶς ἐφωτισμένου. Ὀλίγα ἐπισκεπτήρια ἐκ χάρτου βριστὸλ χαραχθέντα ὑπὸ τοῦ Στέρν καὶ σταλέντα διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς καλὰς διευθύνσεις, προσελκύουσι μετὰ καταπληκτικῆς εὐκολίας νέφος κεκλημένων περιβουμένων πῆρξ τοῦ μπουφέ ὡς σμῆνη μυῶν τριγύρω τοῦ μέλιτος.

Οἱ Παρίσιοι εἶναι λαὸς προσκεκλημένων.

Καὶ ἔπειτα, ἡ κυρία Μαρσῦ ἦτο τῶσφ θελκτικὴ! Παρεμύνευεν ἐκάστοτε πᾶσαν νέαν ἐπισημότητα, ὡς κυνηγὸς ἐνεδρεύων κατόπιν τοῦ θηράματος. Ἀνεγίνωσκε μετ' ἐπιμελείας ὅλα τὰ πρακτικὰ ἐν τῇ Ἐπισήμῳ Ἐφημερίδι, ἵνα μαντεύσῃ ἐκ τοῦ ῥήτορος τῆς σήμερον τὸν ὑπουργὸν τῆς αὔριον. Ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ προτέρου πληροφορίας περὶ τοῦ ἀριστεύσαντος ἐν τῇ ἐκθέσει ζωγράφου ἢ γλύπτου, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τὸν καλέσῃ πρώτη αὐτῇ, ἀποδεικνύουσα ὅτι τὸν εἶχε μαντεύσει. Ὡς πρὸς τὰ γράμματα, ἦτο ὑπὲρ τῆς νέας σχολῆς ἀπλῶς καὶ μόνον ἐνεκα τοῦ θορύβου ὃν προξενεῖ. Ἐπόθει νὰ δώσῃ εἰς τὸ σαλώνιον τῆς χαρακτῆρα φιλολογικὸν συνάμα καὶ πολιτικόν.

* Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν διωργάνιζεν ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς ἐσπερίδα, καθ' ἣν παρεσκευάζεν ἐκπληξῆν τοῖς φίλοις αὐτῆς. Ἄλλοτε ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος περὶ ἰαπωνικῶν παραστάσεων δοθεισῶν ἐν ἄλλῃ ἐσπερίδι, ἠθέλε λοιπὸν καὶ αὐτῇ ἀπολύτως διασκέδασιν ὅλως ἀσυνήθη. Κατὰ τύχην φίλος τις τοῦ Γκὺ δὲ Λισσάκ, ὁ κ. Ζοσὲ δὲ Ρόζας, μέγας περιηγητῆς ὃν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε, ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους κατόπιν περιοδείας πῆρξ τῆς γῆς. Ὅποια εὖνοια τῆς τύχης! Ἄν ὁ κ. δὲ Ρόζας συνήναι, θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς φίλους τῆς ἐσπερίδα γοητευτικωτάτην· τὸ ταξείδιον ἀνδρὸς τοιοῦτου, οἷο, ὁ κ. δὲ Ρόζας: — πράγματι πρωτόλειον!

— Ἡ κόμησσα δ' Ὀρβίλ δίδει συναθροίσεις φιλολογικὰς, ἔλεγεν ἡ Σαβίνη πυρέσσουσα· παρὰ τῇ κυρίᾳ Ἐβάν ἀναγινώσκονται ποιήματα καὶ τραγωδίαι. Ἐγὼ θὰ ἔχω τὰ δημόσια ἀναγνώσματά μου καὶ ἀπαγγελίας πραγματειῶν, ἀφοῦ οὕτω τὸ θέλει ὁ συρμός.

Καὶ ὅ,τι θέλει ἡ γυνὴ, συναινεῖ νὰ τὸ θελήσῃ καὶ ἰσπανὸς μεγιστάν. Ὁ κ. Ρόζας ὠθούμενος ὀλίγον καὶ ὑπὸ τοῦ Λισσάκ, ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ καὶ διηγηθῇ εἰς τοὺς Παρισίους τὰς περιπετειᾶς τῶν περιηγήσεών του. Ἀμέσως διενεμήθησαν αἱ προσκλή-

σεις. Ἡ κυρία Μαρσῦ κατῶρθωσε νὰ λάβῃ τὴν ὑπόσχεσιν τριῶν ὑπουργῶν, καὶ ἀνήγγειλε τοῦτο ἤδη, ὀλίγου δεῖν δὲ νὰ τοὺς βάλῃ καὶ εἰς τὸ πρόγραμμα. Εἶχε πείσει—ἀπροσδόκητος ἐπιτυχία—καὶ αὐτὸν τὸ κ. Πισσερώ, αὐτὸν τὸν παρισινὸν προτεστάντην, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐσπερίδα περὶ ἧς ὠμίλου ἤδη τὰ χρονικὰ τῶν ἐφημερίδων. Ὅποτε ἐξαίφνης, βλακωδῶς οὕτως εἶπεν, ἐκρήγνυται κρίσις ὑπουργικὴ καθ' ἣν στιγμὴν οὐδεὶς σχεδὸν ἀνέμενεν αὐτῇ, κρίσις ὅλως περιττή. Ὁ Γκρανὲ εἶχεν ἀπευθύνει ἐπερώτησιν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Πισσερώ, διὰ νὰ γείνη ὑπουργὸς, καὶ ὁ Πισσερώ ἐπιπτε χωρὶς καὶ ὁ Γκρανὲ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν του. Ἐσχηματίσθη δὲ ἐν βίᾳ τὸ ὑπουργεῖον Κολλάρ μετὰ τοῦ Σουλπικίου Βωδραὶ ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Πισσερώ.

Καὶ ὅλοι οἱ ὑπουργοὶ οἱ ὑποσχεθέντες νὰ ἔλθωσιν ὅπως ἀκούσωσι τὸν κ. δὲ Ρόζαν παρὰ τῇ Κυρίᾳ Μαρσῦ, ἐπιπτον μετὰ τοῦ Πισσερώ!

— Μὰ λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖον ἦτο ὡσάν αἱ στήλαι τῶν παιγνιοχάρτων;

— Ὑπουργεῖον ἀπὸ καρτόνι, ἀπῆντα ὁ Γκὺ δὲ Λισσάκ.

Ἡ Κυρία Μαρσῦ, ἐπῆγε νὰ τὰ χάσῃ· αὐτὸς ὁ διάβολο Γκρανὲ! Δὲν ἠμποροῦσε καλὴ νὰ περιμένῃ ὅκτω δέκα μέρας; Δύσκολον ἦτο τάχα νὰ ρίψουν τὸ ὑπουργεῖον Πισσερώ τὴν ἐπαύριον τῆς περιμενομένης ἐσπερίδος; Τόσον βιαστικὸς λοιπὸν ἦτο ὁ Γκρανὲ νὰ γείνη ὑπουργός; Ἄ! καλὰ τὸν εἶχε κρίνει ἐκείνη πάντοτε! Κενόδοξος καὶ τίποτε ἄλλο! αὐτὸς ἐθριάμβευε τώρα, ἢ ἐνόμιζε μᾶλλον πῶς ἐθριάμβευεν ἄλλ' ἐκείνη ἢ Σαβίνη δὲν εἶχεν οὔτε ἓνα ὑπουργὸν νὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς προσκεκλημένους τῆς. Αὐτὸ δὲ πλέον ἦτον ὡσάν ἐξεπίτηδες.

Οὐδὲ ἓνα ἐκ τῶν νέων ὑπουργῶν ἐγνώριζεν, εἶχεν ὀμιλήσει ἀπαξ μετὰ τοῦ προέδρου τοῦ συμβουλίου, Κολλάρ, τοῦ ἐκ Νάντης δικηγόρου, ἐν τινι ὑποδοχῇ εἰς τὰ Ἡλύσια. Ὁ Κολλάρ διερχόμενος πλησίον τῆς εἶχε σχίσει τὴν ἄκραν ἐνὸς τριχάπτου τῆς. Εὐγενέστατος πράγματι ὅταν ἐζήτησε συγγνώμην. Ἀλλὰ βεβαίως ἐκ τούτου καὶ μόνου δὲν ἐπήγαγεν ἐπαρκῆς οἰκειότητος ὅπως δυνήθη ἡ Κυρία Μαρσῦ διὰ μιᾶς νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν ἐσπερίδα καθ' ἣν θὰ ἀπεφασίζετο ἡ φήμη τοῦ σαλωνίου τῆς. Ἡ στενὴ φίλη τῆς, ἡ κομψὴ Κυρία Ζερσῶν, ἠτίς τὴν ἐβόηθει εἰς τὰς ὑποδοχὰς τοῦ οἴκου τῆς ἀναμένουσα τὸν καιρὸν νὰ ἀνοίξῃ καὶ αὐτῇ ἰδικὸν τῆς σαλώνι καὶ νὰ τῇ ὑφραπάσῃ τοὺς κεκλημένους, τῇ ἔλεγεν ἐπανειλημμένως ὅτι θὰ ἤρχετο ὁ Πισσερώ. Ἀφοῦ τὸ εἶχεν ὑποσχεθῆ! Ἦτο εἰλικρινῆς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἠμποροῦσε κἀνεὶς νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν λόγον του, καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ ἔφερε μαζύ του τοὺς συναδέλφους τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων. Αἶ, καλὰ δὲ, τὸν Πισσερώ! Ὁ Πισσερώ πολὺ ὀλίγον ἐνδιέφερε τώρα τὴν Σαβίνην! Πρῶτην ὑπουργός! ἠμποροῦσε πάντοτε νὰ ἔχῃ ἀπὸ αὐτοὺς ὅσους καὶ ἂν ἤθελεν· αὐτὸ μόνον εἶναι, ποῦ δὲν λείπει. Ἀλλὰ μὲ κἀνενα τρόπον δὲν ἐνόει νὰ ὀνομασθῇ τὸ σαλώνιον ἀπομαχικόν, ὡς εἶχεν ὀνομασθῆ ὁ οἶκος ἀντιπάλου τινὸς τὸ σαλώνιον τῶν ἀπορριφθέντων. Ὁχι, οὐδέποτε θὰ συνήναι εἰς τοῦτο! Αὐτὸς ὁ ἀνυπόμονος Γκρανὲ τὰ ἔπταισεν ὅλα, ὅστις ἦλθε ν' ἀνατρέψῃ οὕτω τὰ σχέδια τῆς Σαβίνης. Καὶ ἡ κυρία Μαρσῦ ἐκ τοῦ βάλους τοῦ θεωρείου, παρὰ τὴν λεπτοφυᾶ μελαγχροινὴν κεφαλὴν τῆς κυρίας Ζερσῶν, ἤκουε σύννους, πλήρης πλήξεως καὶ κακοτροπίας τῆς πρώτης πράξεως τῆς Ἀφρικανῆς, ἐνῶ ἡ κ. Ζερσῶν συνωμίλει συνεσταλμένως μετὰ τοῦ Γκὺ δὲ Λισσάκ, φιλοξενουμένου ἐν τῷ θεωρείῳ. Ὅτε περὶ τὸ τέλος τῆς δευτέρας πράξεως ἐπὶ τοῦ προσθίου τοῦ θεωρείου τοῦ διευθυντοῦ ἐπεφάνη αἰφνιδίως τὸ ὑπομειδιῶν πρόσωπον τοῦ Σουλπικίου Βωδραὶ παρὰ τοὺς κηρωτοὺς μύστιας τοῦ Γκρανὲ,

— Ἄ! ἰδοὺ ὁ Βωδραὶ! εἶπεν ὁ Λισσάκ.

Ἡ κυρία Μαρσῦ τὸν εἶχε παρατηρήσει πρὸ αὐτοῦ καὶ ἔστρεψε τὰς διόπτρας τῆς κατὰ τοῦ νέου ὑπουργοῦ, οὗ ἡ ξανθὴ γενεὶς, ἐπιμελῶς κῦτρεπισμένη, ἐξηπλοῦτο διχασμένη εἰς δύο διαφανεῖς ὀμάδας ἀνωθι λευκοῦ λαιμοδέτου. Οἱ δὲ λεπτοὶ μύστακες ἠνώρθουντο ἐπὶ τῶν εὐσάρκων παρειῶν του μὲ ὕψος τι θριαμβευτικόν. Ἡ Σαβίνη ἐθεώρει τὴν λιαν ἀξίεραστον κεφαλὴν τοῦ ὑπουργοῦ, κινουμένην ἐν τῷ σκιόφωτι τοῦ θεωρείου καὶ κύπτουσαν ἐπὶ τοῦ χείλους ἐρυθροῦ βελιούδου ἵνα ἴδῃ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ δι-

έκρινεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ νεσσαρακονταετοῦς τούτου ἀνδρὸς, τοῦ λίαν νεζζόντος ἔτι, ἐλαφρὸν χάσμα ἐν μέσῳ τῶν ζανθῶν τριχῶν τοῦ τῶν πυκνοτάτων ἔτι ἐπὶ τῶν κροτάφων.

— "Α, εἶπεν ἡ Σαβίνη, τὸν ἐνόμιζον μελαγχροινόν.

— "Ὅχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Λισσάκ· ἦτο μάλιστα νοστιμώτατος ζανθὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅτε ἤμεθα μαζὺ σπουδασταί.

Ἡ κυρία Μαρσῦ ἐστράφη ἀποτόμως ἐπὶ τῆς ἔδρας ὡσεὶ τὴν ἔθιξεν ἠλεκτρικὸς σπινθῆρ καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν Γκὺ τὸ θελξικάρδιον μειδιῶν πρόσωπόν της ἐπὶ τῶν ἀπαρμιλλῶν γυμνῶν ὠμοπλατῶν της.

— Πῶς λοιπὸν; εἰσθε τὸσον στενὸς φίλος μὲ τὸν ὑπουργόν;

— Στενώτατος ὅσῳ τὸ δυνατόν.

— Τότε λοιπὸν σὰς ζητῶ μίαν χάριν, φίλτατέ μοι Λισσάκ.

"Η μᾶλλον δὲν σὰς τὴν ζητῶ, σὰς τὴν ἐπιβάλλω.

Ἡ λεπτὴ ἀνδραλουσία κεφαλῆ της κυρίας Ζερσῶν ὑπεμεδίασε πονηρῶς.

— Ἐμάντευσά, εἶπε.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, ὑπέλαβεν ὁ Λισσάκ. Θέλετε νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν νέον ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργόν; ! . . Μήπως ἔχετε τυχὸν νὰ διορίσητε κἀνένα νομάρχην;

— Διόλου. Ἐχω ἀπλούστατα ν' ἀντικαταστήσω τὸν Πισσερώ. — "Α, ἀγαπητέ μοι Λισσάκ, καλέ μοι Λισσάκ, εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκυτάτης, συνδέουσα ἐπιχαρίτως τὰς χειροκτιοφόρους χεῖρας ὡς παιδίον ζητοῦν παίγιόν τι — πείσατε τὸν κ. Βωδραὶ νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν, ἣν θὰ τοῦ κάμετε ἐκ μέρους μου καὶ θὰ εἰσθε ἕνας ἄγγελος, ἀκούετε κ. Λισσάκ; ἕνας ἄγγελος!

Ὁ Γκὺ εἶχεν ἐγερθῆ διὰ κινήσεως τοῦ λιχανοῦ εἶχεν ἀνατινάξει θορυβῶδῶς τὸν πυθμένα τοῦ πῖλου τοῦ κλάκ καὶ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ θεωρείου λέγων τῇ Σαβίνῃ:

— Βλέπετε ὅτι ἐκτελῶ ἄνευ ὄρων ὅ,τι μοῦ ζητεῖτε.

Ἡ νέα γυνὴ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἰσθε διακριτικὸς.

— Ἡ Σελίκα εἶναι ψυχρὰ πλησίον εἰς σὰς! εἶπεν ὁ Λισσάκ γινόμενος ἄφαντος ὀπισθεν τῆς ἀνεωγμένης θύρας. Σὰς φέρω τὸν ὑπουργόν σας ἐντὸς δέκα λεπτῶν.

Ἡ Σαβίνη ἀνέμενε μετὰ νευρικῆς ταραχῆς· ἡ αὐλαία εἶχε καταπέσει ληξάσης τῆς τρίτης πράξεως· τὸ θεωρεῖον τοῦ διευθυντοῦ ἦτο κενόν· χωρὶς ἄλλο ὁ Γκὺ συνήντησε τὸν Βωδραὶ καὶ ὅμως οὔτε ὁ ὑπουργὸς οὔτε ὁ φίλος του ἐφαίνοντο. Ἠκούσθη αἶφνης κτύπος εἰς τὴν θύραν· ὁ κ. Ζερσῶν, ὅστις, κεκοπιακῶς, ἀπηυδημένος ὡς ἄνθρωπος καταρρέων ὑπὸ τὸν σωρὸν τῶν ἐσπερίδων καὶ τῶν ἐορτῶν, ἐκοιμᾶτο σχεδὸν ἐν τινι γωνίᾳ· εἰς σύνθημά τι τῆς γυναικὸς του ὤρμησε ν' ἀνοιξῆ. Ὁ εἰσελθὼν ἦτο ζωγράφος, παλαιὸς φίλος τοῦ Φιλίππου Μαρσῦ, ἐλθὼν διὰ νὰ παρακαλέσῃ τὴν Σαβίνην ὅπως εὐαρεστηθῆ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του καὶ θαυμάσῃ τὴν εἰκόνα ἣν παρεσκευάζε διὰ τὴν ἐκθεσιν. Ἡ Σαβίνη ὑπεδέχθη αὐτὸν ὅπως δῆποτε, ὑπεδέχθη δυσφοροῦσα. Ἀνυπόμονος, ἐκτύπα ἐλαφρῶς διὰ τοῦ ῥιπιδίου τοὺς δακτύλους της ἀκούουσα τὴν ὀρχήστραν, ἀνακρούουσαν τὸ προανήκουσμα τῆς τετάρτης πράξεως. "Ε, πλέον, ἦτο φανερόν, ὅτι ὁ Λισσάκ ἀπέτυχεν!

Ἐξαίφνης ἐννεὸς διὰ τοῦ φαεινοῦ περιθωρίου τῆς ἀναπεπταμένης θύρας ἐπεφάνη ἡ κομψοπρεπῆς μορφή τοῦ Γκὺ, ἐξαφανισθεῖσα ἀμέσως ἵνα διέλθῃ ἀνὴρ ἀξιεράστως μειδιῶν, ὃν ἐθεώρου πολλοὶ θεαταὶ βεδίζοντες κατόπιν αὐτοῦ καὶ ὃς εἰσῆλθε προσκλινόμενος, τοῦ Λισσάκ λέγοντος τῇ Σαβίνῃ:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρία, νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν κ. ὑπουργόν τῶν ἐσωτερικῶν!

Ἡ Σαβίνη, διὰ μιᾶς ἀκτινοβολήσασα, οὐδὲν διέκρινεν ἐν τῷ ὀμίλῳ τῶν μαύρων ἐνδυμάτων, ἀφ' οὗ ἀπεσπάρθη εἰσερχόμενος ὁ Σουλπίκιος Βωδραὶ. Οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ἰδεῖ, ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ μόνου!

Ἠγέρθη, ἀπωθούσα αὐτομάτως τὴν ἔδραν της καὶ, ἐνῶ εἰσῆρχετο ὁ ὑπουργός, ἡ Σαβίνη ἀφ' ἐνός, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζερσῶν ἀφ' ἐτέρου ἴσταντο ὄρθιοι καὶ ὑπεκλίνοντο πρὸ αὐτοῦ.— Ἡ Σαβίνη θριαμβεύουσα, ἡ κ. Ζερσῶν περιέργος, ὁ Ζερσῶν κολακευόμενος, εἰ καὶ νυσταλέος.

Ὁ Βωδραὶ ἐκθέσθη παρὰ τὴν Σαβίνην μετὰ τῆς ἀφελοῦς αὐταρεσκείας ἀνδρὸς γινώσκοντος ὅτι γίνεται εὐάρεστος, καὶ ἡ ἐπισκεψίς αὐτῆ ἦν ἕκαμνε, τῇ προσλιπαρήσει φίλου, εἰς γυναῖκα

λατρευομένην γνωστὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τῷ ἐφαίνετο ὡς φυσικὸ-τάτη συνέπεια τῆς ἐπιτυχίας του, τῆς νέας του ἰσχύος, τῆς καταγοητευούσης αὐτὸν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν.

Ἐπορεύετο πανταχοῦ, ἀφελῶς καὶ αὐτομάτως, ὅπου εἶχε ν' ἀναπνεύσῃ θυμιάματι. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκολύμβε ἐντὸς ἡδυτάτου ὕδατος· ὅλα τὸν ἔθελγον· θὰ ἐπεθύμει νὰ μὴ ἀρνῆται τίποτε εἰς πάντα αἰτοῦντα. Εὗρισκεν ἀπλούστατον ὅτι γυνὴ τοῦ συρμοῦ ὡς ἡ Σαβίνη ἠθέλησε νὰ τὸν προσαγορεύσῃ, ὡς καὶ τὸ ὅτι αὐτός, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ, ἠθέλε νὰ τῇ εὐχαριστήσῃ διὰ τὰ συγχαρητήριά της. Αἱ τετριμμένοι περιποιητικαὶ φράσεις ἀνῆρχοντο εἰς τὰ χεῖλη του ὡς εἰσῆρχοντο τὰ συγχαρητήρια εἰς τὰ ὠτά του, ὅπως δὲ φυσικώτατα ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐντὸς ἀτμοσφαιρας συμπαθητικῶν θαυμασμῶν, ἐνῶ αἱ δύο εὐειδεῖς αὐταὶ γυναῖκες τῷ προσεμειδίῳ μετ' εὐγνώμονος φιλοφροσύνης, αὐτὴ δὲ ἡ Σαβίνη ἰδίως τῷ ἐφαίνετο θελκτικώτατη ὅταν τῷ ἔλεγε μετὰ τῆς χαριτοβρύτου ἐκείνης ἀγαθότητος, τῆς ἰδιαζούσης εἰς τὰς παρισινάς:

— Δὲν εὗρισκω λόγους νὰ εὐχαριστήσω τὸν φίλον μου κ. δὲ Λισσάκ, ὅτι σὰς κατέπεισε νὰ προσέλθητε διὰ ν' ἀκούσητε τὴν παράκλησιν.

— Παράκλησιν, κυρία; εἶπεν ὁ ὑπουργός μετὰ ζέσεως ἥτις ἰσοδυναμεῖ ἤδη πρὸς ἀπάντησιν: *Μάλιστα*, πρὸς τὴν ἀπαγγελθεῖσαν εὐχὴν.

— "Α, κύριε ὑπουργέ, πρόκειται νὰ συγκατανεύσητε ὅπως τιμήσητε διὰ τῆς παρουσίας σας ἐσπερίδα τῶν διασκεδάσεων μὲν ἴσως, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον φιλολογικῆν. . .

— Ἐσπερίδα; ἠρώτησεν ὁ Βωδραὶ μειδιῶν πάντοτε.

— Ὁ κ. Λισσάκ δὲν σὰς εἶπεν ἄρ' ἔγε τί ἤλπίζον;

— Εἶμεθα ἄρκετὰ παλαιοὶ φίλοι μὲ τὸν Λισσάκ, ὥστε νὰ ἀφήσῃ τὴν εὐχαριστήσιν ν' ἀκούσω ἀπὸ ὑμᾶς αὐτὴν, κυρία μου, τὸ τί ἡδυνάμην νὰ πράξω μετ' εὐχαριστήσεως ὑπὲρ ὑμῶν ἢ ὑπὲρ τινος τῶν ὑμετέρων.

Ἡ Σαβίνη ἐμεδίασε πρὸς ταύτην τὴν τετορνευμένην φράσιν, ἀπαγγελθεῖσαν λίαν χαριέντως καὶ εὐγενῶς.

Ποῖος τῆς εἶπε λοιπὸν, μίαν ἡμέραν, ὅτι ὁ Βωδραὶ ἦτο ἐπαρχιώτης; Βεβαίως κἀνεὶς ἄσπονδος ἐχθρὸς ἢ—κἀνεὶς στενὸς φίλος. Ἀπ' ἐναντίας ἦτο λαμπρὸς ἄνθρωπος αὐτός ὁ Βωδραὶ!!

— Ἰδοὺ λοιπὸν, κύριε ὑπουργέ· ὁ κ. δὲ Ρόζας ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ ἔλθῃ τὴν προσεχῆ πέμπτην εἰς τὸν οἶκόν μου, καὶ νὰ διηγηθῆ διαλεκτικῶ τῷ τρόπῳ τὴν περίξ τῆς γῆς περιοδείαν του· θὰ ἦτο δὲ λίαν ὑπερήφανος, εἰμὶ βεβαία, ἂν ἐγνώριζεν ὅτι μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου του. . .

Ὁ Σουλπίκιος διέκοψε τὴν ἐπερχομένην φιλοφροσύνην καὶ μετριοφρόνως ἐσταμάτησεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη τῆς κυρίας Μαρσῦ. Ἐγνώριζε τὸν κ. δὲ Ρόζαν· εἶχεν ἀναγνώσει μεταφράσεις ἐκ τοῦ περσικοῦ ὑπὸ τούτου τοῦ πεπαιδευμένου μεγιστᾶνος ἐκτυπωθεῖσας εἰς ὀλίγα ἀντίτυπα διὰ τινος στενοῦ φίλου. Ἄλλοτε εἶχε συναντηθῆ μετ' αὐτοῦ εἰς συναναστροφὰς λογίων ἀνδρῶν· ὁ κ. Ρόζας ἦτο ἔξοχος ἀνὴρ ὃν μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἐπανέβλεπεν· ἦτο ἥρωος μυθιστορήματος, σοφὸς ὡς βενεδικτῖνος. Καὶ ἀξιεράστος! Καὶ λεπτότατος! Εἶδος ἀποχωρητοῦ μεταμορφωθέντος εἰς τέλειον Παρισινόν, κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας ἐπάνοδόν του.

Ἡ εἰκὼν τοῦ Ρόζα ἐγράφη οὕτως εὐφύεστατα καὶ λίαν εὐστόχως, ἡ δὲ Σαβίνη ἐπιτατικῶς ἐπεβεβαίω ἐκάστην γραμμὴν αὐτῆς διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ὡσεὶ διὰ χειροκροτήματος. Ὁ Βωδραὶ ἠσθάνετο εὐχαριστήσιν νὰ λαλῆ, ν' ἀποδέχεται, νὰ μειδιᾷ εἰς ταῦτα τὰ μειδιάματα. Διέβλεπε διὰ τοῦ ἀφανοῦς τοῦ θεωρείου τούτου, ἐν ᾧ ἐναργῶς ἀπετυποῦντο αἱ σκιαγραφίαι δύο γυναικῶν, ζανθῆς καὶ μελαγχροινῆς, τὴν ἀχανῆ αἰθουσαν ἐρυθρὰν, φαεινὴν, χρυσῆν, ὀρειχαλκόχρουν, μυρμηκιῶσαν ἐκ κεφαλῶν. Καὶ ἐκ τούτου τοῦ πολυειδῶς ἐστολισμένου πλήθους, ἐκ τούτων τῶν θεωρειῶν ἐξ ὧν ἠκτινοβόλουν γυμναὶ ὠμοπλάται, βραχίονες ἡμιχειροκτιοφόροι, ἀνθη ἐντὸς ὠραίων κομῶν, σπινθῆρες περιδεραιῶν, ἀστραπαὶ βλεμμάτων, τῷ ἐφαίνετο ὡς πρὸ ὀλίγου ὅτι ἀνῆρχετο μεθυστικὴ τις οὐσία, ὁσμὴ σύμμικτος, ἄρωμα γυναικείον πρὸς τὴν εὐδαίμονα φωταύγειαν ἡλίου ἀνατέλλοντος.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐν μέσῳ τοῦ πολυποικίλου μπαλέτου, εἰς τὸ γαλακτώδες ρεῦμα τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός, ἐχόρευον αἱ πεφυσιωμένοι ἐσθῆτες καὶ τὰ ροδόχροα πέδιλα, ἀ πρὸ μικροῦ εἶχεν

ιδεί, καὶ ἀργυρᾶ κρᾶνη. Μαγευτικὴ φωτοχυσία περιέκλειε τὸ λαμπρὸν τοῦτο θέαμα καὶ ἡ θεατρικὴ αὐτὴ μεγαλοπρέπεια θεωρουμένη ἐκ τοῦ βήθους τοῦ θεωρείου τῷ παρίστατο πάντοτε ὡς ἀκτινοβολία αἰωνίου ἀποθεώσεως, εἶδος ιδεώδους πανηγύρεως πρὸς ἐγκαίνισιν τῆς εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀνόδου του.

Καὶ τότε, ἐν τῇ ἀγνῇ διαχύσει τῆς χαρᾶς του, ἄνευ προσποιήσεως ὁμιλῶν πρὸς ταύτην τὴν γυναῖκα, πρὸς τὸν Γκύ, τὸν Ζερβῶν, ὡς νὰ ὠμίλει πρὸς ἑαυτὸν, ἄφινεν, εἰρωνικῶς ὑπηχούσης τῆς ἰνδικῆς μουσικῆς, νὰ ἐκχειρίζουν ἡ χαρὰ του, τὰ σχέδια, αἱ χίμαιραι του. Εἰς τὰ συγχαρητήρια τῆς Σαβίνης ἀπήντα διὰ τῆς γνωστῆς θεωρίας περὶ ἀφοσιώσεως.

— Καὶ προτίθεσθε, κ. ὑπουργέ, ἔλεγεν ἡ Σαβίνη, νὰ προσῆτε εἰς μεγάλα ἔργα; Ἐκείνος δὲ ὑπομειδιῶν, τὸ ὄμμα βεβουθισμένον εἰς τὰς μαγικὰς σκιαγραφίας ὡς ἐν ἡδυτάτῳ ὕναιρω, ἀπήντα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κυρία μου, τὸ ὑπουργεῖον ἀνέλαβον ὡς καθήκον καὶ μέσον τοῦ νὰ πράξω τι καλόν. Ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι δίκαιος, ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι ἀγαθός· ἐπεθύμουν νὰ ἐγνωρίζον εἰς τὸ βήθος τῆς ἀφανείας του ἡδίκημένον τινὰ διὰ νὰ τὸν θέσω ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος, καὶ νὰ ἐπανορθώσω τὴν ἀδικίαν τῆς τύχης! . . . Ἄν δὲν ὀφείλωμεν νὰ φανῶμεν ἀνώτεροι τῶν προκατόχων μας, περιττὸν τότε νὰ τοὺς ἀνατρέπωμεν!

— Ἄ, φίλτατέ μου, εἶπεν ὁ Λισσάκ, ἐνῶ ἡ κυρία Μαρσὺ ἐπεδοκίμαζε διὰ μειδιαμάτων καὶ χειρονομιῶν, ἀκόμη βλέπω εἰσθε, οἱ συνάδελφοί σας καὶ σὺ, εἰς τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος τοῦ ὑπουργείου!

— Ὅτ' προσπαθήσωμεν νὰ τὸν κἀμωμεν νὰ διαρκέσῃ πολὺ, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ Σουλπίκιος. Φρονῶ ἄλλως τε ὅτι καὶ εἰς τὰ ὑπουργεῖα καὶ εἰς τὰ συνοικέσια ὁ μῆν τοῦ ὄξους ἐπέρχεται μόνον ἀπὸ τὰ λάθη τῶν συζύγων!

— Εἶναι πολὺ πονηρὸς ὁ γνωρίζων τὸ διατί ἀρχίζει ὁ μῆν τοῦ ὄξους! ἀπήντησεν ὁ Γκύ.

Ἀκουσίως ὁ νοῦς τοῦ Βωδραὶ ἐστράφη πρὸς τὴν Ἀδριανὴν, τὴν εὐεῖδῃ ἐκείνην γυναῖκα, ἣτις ἦτο σύζυγός του, καὶ ἣτις τὸν ἀνέμενε ἐκεῖ κάτω, ἐντὸς τῶν εὐρυχώρων δωμάτων τοῦ ὑπουργείου, ἐν ᾧ μόλις εἶχον ἐγκατασταθῆ ὡς εἰς δωμάτια ξενοδοχείου.

Ἐβιάζετο τότε νὰ τὴν ἐπανεύρῃ, νὰ τῇ εἶπῃ τὰ πάντα, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν εἰς τὰ παρασκήνια ἐπίσκεψίν του— καὶ ἔμενε ἐκεῖ, μὴ τολμῶν συνάμα νὰ ἀφήσῃ τὴν κυρίαν Μαρσὺ, ἣτις αὐτομάτως ἐνόησεν, ἐκ τῆς βραδυπορείας τῆς συνδιαλέξεως, ὅτι ὁ Βωδραὶ ἐβιάζετο ν' ἀπέλθῃ.

— Περιμένω ἀκόμη τὴν περιφημον μουσικὴν συμφωνίαν καὶ ἀποσύρομαι! εἶπεν εἰς τὸν Γκύ.

Ὁ Βωδραὶ οὐδὲν ἀπήντησεν· ἀνέμενε νὰ καταβῇ ἡ Σαβίνη καὶ τῇ ἔδωκε τὸν βραχίονα μέχρι τῆς ἀμάξης τῆς.

Εἰς τοὺς διαδρόμους τροχάδην ἐβημάτιζον διὰ νὰ ἴδωσι διερχόμενον τὸν ὑπουργόν· ἐπὶ τῆς κλίμακος ἐχαιρέτων αὐτὸν πολλοὶ καὶ ἄγνωστοι ἄνθρωποι· ὁ Βωδραὶ ἐφαντάζετο ὅτι ἔβαινε ὡσεὶ περικυκλούμενος ὑπὸ συμπαιδιῶν. Ὁ Λισσάκ ἤρχετο κατόπιν αὐτοῦ, ἔχων εἰς τὸν βραχίονα τὴν κυρίαν Ζερσῶν, ἥς ὁ σύζυγος συρόμενος σχεδὸν ἀνεστέναζε μετὰ τινος ὥρας ὕπνου.

Ὁ Σουλπίκιος περιβεβλημένος διὰ σισύρας— ἐνεκα τοῦ δριμύους ψύχους τοῦ Ἰανουαρίου, μὴ ἀπομακρυνόμενος ἔτι ἐκ τοῦ βραχίονος τῆς Σαβίνης ἀνέμενε τὴν ἀφίξιν τῆς ἀμάξης τῆς, ἣτις ἤρχετο ἐκ τοῦ φωτεινοῦ βήθους τῆς πλατείας, συνοδευομένη ὑπ' ἄλλης ἀναριθμητοῦ ἀμάξης, τῆς ὑπουργικῆς.

Ὁ Σουλπίκιος ἐθεώρει ἐνώπιόν του τὴν ὁδὸν τοῦ Μελοδράματος κατὰστικτον ἐκ ζωτῶν φώτων καὶ λουομένην ὑπὸ τῆς κυανωποῦ λάμψεως τῆς ἠλεκτρικῆςσκευασίας Ζαβλοσκῶφ· ἐπανεύρισκε δ' ἐκεῖ τὴν θωπευτικὴν ἀνταύγειαν τῆς ἀποθεώσεως, ἣτις πρὸ μικροῦ παρηκολούθει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στανιδώματος τοῦ Μελοδράματος, ὅτε διήρχετο τὴν σκηνήν. Αἴγλη ἀναφθεῖσα πρὸς χάριν του!

Ὁ Βωδραὶ συνώδευσε τὴν Σαβίνην μέχρι τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμάξης τῆς.

Ἡ Σαβίνη τὸν ἠρώτησεν;

— Ἡ κυρία Βωδραὶ θὰ μὲ κἀμῃ τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἀκολουθήτῃ; θέλω λάβει τὸ ὄξρος αὔριον ἀμέσως νὰ τὴν παρακαλέσω!

Ὁ ὑπουργὸς προσεκλίνατο, ὡσεὶ κατανεύων.

Ἡ Σαβίνη τῷ ἔπεμψε τελευταίαν εὐχαριστίαν διὰ τελευ-

ταίου μειδιάματος· ἡ μικρὰ χειροκτιοφόρος χεὶρ τῆς ἀνέσυρε τὴν ὕαλον τῆς ἀμάξης, ἣτις ἀπῆλθε παταγούντων τῶν ἵππων.

— Ὑγίαινε, ἔκραξεν ὁ Λισσάκ πρὸς τὸν Βωδραὶ.

— Ἦμπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω θέσιν εἰς τὸ ἀμάξι μου;

— Εὐχαριστῶ, εἶμαι δύο βήματα μακρὰν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ὁμάλ!

Ὁ Βωδραὶ ἐπεστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Ζερσῶν, ἣτις προσέκλινε, τοῦ συζύγου βαθύτατα ὑποκλιναμένου.

— Θέλετε, κυρία μου, νὰ σὰς συνοδεύσω ἕως τὸν οἶκόν σας;

— Εἶσθε πολὺ καλός, κύριε ὑπουργέ. Ἐχομεν τὴν ἀμαξίαν μας!

— Εἰς τὸ ἐπαναῖδειν, εἶπεν ὁ Βωδραὶ εἰς τὸν Λισσάκ, καὶ ἔλα αὔριον νὰ συμφάγωμεν ἡ κἀνένα πρωί.

— Εὐχαριστῶς!

— Εἰς τὸ ὑπουργεῖον! διέταξεν ὁ Σουλπίκιος τὸν ἀμαξήλατον, ἀναβαίνων εἰς τὴν ἀμαξίαν του.

Ἐξηπλώθη μετὰ βαθυτάτης ἡδονῆς, ὡσεὶ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἦ μόνος. Ὅλα τὰ ἰνδάλματα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ἐσκίρτων ἐν τῇ κεφαλῇ του. Εἶχεν ἀκόμη εἰς τοὺς βῶθους τὴν ἰλιγγιώδη ὁσμὴν τοῦ ἀναπαυτηρίου, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κυανὰ ὄμματα τῆς μικρᾶς ὀρχηστρίδος. Καὶ ἐκεῖνα τὰ βλέμματα, ἐκεῖνα αἱ ὑποκλίσεις, ἐκεῖνα τὰ γυναικεῖα μειδιάματα, ἡ θωπευτικὴ φωνὴ τῆς Σαβίνης, οἱ λευκοὶ ὀδόντες τῆς κυρίας Ζερσῶν καὶ ἐκείνη ἡ χροροποιὰ λέξις, ἡ διαυγὴς ὡς ἤχος κώδωνος, ἡ θριαμβευτικὴ ὡς σάλπισμα νίκης: — Τὸ κατώρθωσες! τὰ πάντα τῷ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην.

Ἦκουεν ἔτι τὴν φωνὴν τοῦ Γκύ προσφωνοῦσαν αὐτὸν χαρμωμένως:

— Τὸ κατώρθωσες σὺ!

Τὸ κατώρθωσες! Καὶ ἦτο πράγματι ἀληθές.

Ὑπουργός! Εἶναι δυνατόν; Ἦρχεν ἐπὶ ὄλου σὺτοῦ τοῦ πλήθους τῶν λειτουργῶν καὶ ὑπαλλήλων, ἔθετεν εἰς κίνησιν ὄλην τὴν διοικητικὴν μηχανήν, αὐτὸς, ὁ ἐκ Γρενόβλης δικηγόρος, ὅστις πρὸ δεκαετίας μόλις ὠνειροπόλει τὸ πολὺ ν' ἀποκτήσῃ δόξαν τινὰ ἐν τῷ νομῷ τοῦ ἴζέρ; Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οὓς ἔβλεπεν ἐν τῷ σκίῳ τῶν φωταγωγημένων βουλευδάρτων, ἀγοράζοντας ἐφημερίδας, θ' ἀνεγίνωσκον τὸ ὄνομα του καὶ τὴν ἐλαχίστην τῶν πράξεων καὶ κινήσεών του:

«Ὁ κ. Βωδραὶ ἐγκατέστη ὀριστικῶς εἰς τὴν πλατείαν »Μποσῶ (ὑπουργεῖον ἐσωτερικῶν). Ὁ κ. Βωδραὶ ὑπεδέξατο σήμερον τὴν πρώτην τοὺς τμηματάρχας καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ ὑπουργείου. Ὁ κ. Βωδραὶ μετὰ δραστηριότητος ἀσχολεῖται μετὰ τοῦ κ. Ἐρρίκου Ζακκιᾶ, ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, »εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀναφορῶν τῶν νομαρχῶν καὶ ὑπονομαρχῶν. Ὁ κ. Βωδραὶ διανοεῖται γὰρ προβῆ εἰς νομαρχιακὰς μεταβολὰς». Πανταχοῦ, εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ φύλλα ὁ κ. Βωδραὶ! ὁ κ. ὑπουργός τῶν ἐσωτερικῶν! Αὐτός! Τὸ ὄνομα του! Οἱ λόγοι του! Τὰ σχέδιά του! Αἱ πράξεις του!

Τὸ κατώρθωσε! Αὐτὸ θὰ εἶπῃ νὰ τὸ κατορθώσῃ τις!

Οὐδέποτε εἰς τὰς μᾶλλον παραφόρους ἐλπίδας του ἐτόλμησε νὰ ὠνειροπολήσῃ τοιαύτην ταχύτητα ἐπιτυχίας, ἀκτινοβολίαν οὕτω περιφανῆ τοῦ ἄστρου του, ὅπερ ἐζήτει πολλάκις εἰς τὸ βήθος τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ δεισιδαιμονίας φιλοδόξου· τὸ κατώρθωσε! τὸ κατώρθωσε!

Τώρα ἔπρεπε νὰ τὸν ἴδωσιν εἰς τὸ ἔργον! Καὶ εἶχε μὲν πολεμήσει πολιτικῶς ἐν τῇ πολίχνῃ του, καὶ εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1871, κατόπιν πρὸ πάντων εἰς Βερσαλλίας κατὰ τὰ ἔτη τῆς πᾶλης καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ εἰς τὰς ἐπιτροπὰς ἐδοκιμάσθη καὶ προανήγγειλεν ἤδη τὴν πολιτικὴν δεινότητά του· ἀλλ' ἡ λυδία λίθος τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ πολιτικὴ. Ἐξελθὼν ἐκ τῆς ἡμιαφανείας αὐτοῦ εἰς τὸ ἄπλετον φῶς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἐπρόκειτο τέλος νὰ δείξῃ τί ἐστὶ καὶ τί δύναται. Νὰ ἀρχῇ! νὰ διατάσῃ! νὰ δημιουργῇ! νὰ κοινοποιῇ τὸ φρόνημά του εἰς ἕν ὀλόκληρον ἔθνος! τὸ κατώρθωσεν! Ὁ Σουλπίκιος ἐπραγματοποίησε τέλος τὸ ὄνειρόν του.

Καὶ ἐνῶ τὸ ὑπουργικὸν ὄχημα καλπάζον ἔτρεχε πρὸς τὴν πλατείαν Μποσῶ, ἡ Σαβίνη ἐγκεκορδυλημένη εἰς τὰς σισύρας τῆς, ὧν ὁ χνοῦς ἐθώπευε τὴν ἀβρᾶν ἐπιδερμίδα τῆς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἀδιαφοροῦσα ὅλως περὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τεθελγμένη ἐκ τοῦ ὅτι ἐξησφάλισε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ὑπουργοῦ:

— Ἀφελῆς ἄνθρωπος αὐτός ὁ Βωδραλί, ἀλλὰ ὑποχρεωτικώτατος.

Τὸ κιγκλίδωμα τῆς πλατείας Μποβὼ ὑπεχώρησε πρὸ τῆς ἀμαξίας τοῦ κ. ὑπουργοῦ. Ἡ ψάμμος ἔτριξεν ὑπὸ τοὺς τροχοὺς καὶ ἡ ἀμαξία του ἐσταμάτησε δεξιά ὑπὸ τὴν στοάν ἣτις ἄγει εἰς τὰ ἰδιαιτέρα δώματα.

Ὁ Σουλπίκιος κατέβη. Ἡ θύρα τῆς εἰσόδου ἠνεώγη πρὸ αὐτοῦ· δύο θεράποντες λευκολαιμοδετοφόροι ἐκαρδάσκουν ἐπὶ ἐδράνου τὴν ἐπάνοδον τοῦ κ. ὑπουργοῦ.

Γρηγῶς ἀνέβη ὁ Σουλπίκιος τὴν μεγάλην λιθίνην κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ἰδιαιτερον οἶκμά του, εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Ἀπέθηκε τὸ ἐπανωφόριόν του εἰς χεῖρας θαλαμηπόλου, εἰσηλθε φαιδρὸς εἰς μικρὰν αἴθουσαν ἔνθα ὑπὸ τὸ σκιοφῶς λάμπας ἡ κυρία Βωδραλί ἀνέμενεν ἀναγινώσκουσα τὴν «Ἐπιθεώρησιν» καὶ βλέπων ἐκτεινομένην πρὸς αὐτὸν ταύτην τὴν εὐειδῆ κεφαλὴν, τὴν δροσερὰν νεαρὰν ταύτην καὶ ῥοδόχρουν παρειὰν, τοὺς γλαυκοὺς αὐτοὺς ὀφθαλμοὺς, αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἣτις τῷ ἐμειδίᾳ, ἀκούων τὴν ἠδυπαθεστάτην φωνὴν τῆς, δειλὴν κᾶπως, τὴν ἐρωτῶσαν αὐτὸν μετὰ τινος ἀνησυχίας: Καὶ λοιπὸν;» ὤρμησε νὰ λάβῃ μετὰ τῶν δύο χειρῶν του τὸ μέτωπον ἐκεῖνο ἐφ' οὗ τὸ φῶς ἐχρωμάτιζε διὰ μικρῶν χρυσῶν κυματίων ἐλαφροὺς βοστρύχους καὶ νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ τὰ χεῖλη του, καίοντα ὀλίγον.

— Καὶ λοιπὸν διεσκέδασα λαμπρά, ἀγαπητῆ μου Ἀδριανή! Ὅλη αὐτὴ ἡ συμπάθεια ἡ περικυκλοῦσά με, ἡ χαροποιὰ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι προξενεῖ τὸ νέον ὑπουργεῖον, οἱ μορφασμοὶ τοῦ Πισσερῶ τὸν ὁποῖον συνήντησα — ἂν ἤξευρες! — ὅλα αὐτὰ μὲ διασκεδάζουν, μὲ ἀρέσουν καὶ μὲ φοβίζουν συνάμα. Ὑπουργός! ξεύρεις τί σκέπτομαι τώρα ὅπου ἐπέστρεψα;

— Τί σκέπτεσαι; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἠνωμένας τὰς χεῖρας ἔχουσα, βυθίζουσα τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς τοὺς πυρέσσοντας ὀφθαλμοὺς τοῦ Σουλπικίου.

— Ἐγώ; . . . λέγω ὅτι δὲν ἀρκεῖ νὰ ἦναι τις ὑπουργός! Πρέπει νὰ ἦναι μέγας ὑπουργός! Ἐννοεῖς Ἀδριανή; μέγας ὑπουργός!

Εἶχε λάβει τὰς χεῖρας τῆς Ἀδριανῆς μετὰ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἡ νεαρὰ γυνή ἔβλεπε μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν νέον ἔτι, τὸν πυρέσσοντα ἐξ ἐλπίδος, λέγοντα αὐτῇ· θέλω νὰ γείνω μέγας!

Ἄλλοτε δὲν ὠνειροπόλει τὴν δόξαν ταύτην, ὅταν ἐντὸς τῆς χειρὸς τῆς ἠσθάνετο τρέμοντας τοὺς δακτύλους τοῦ μνηστῆρός τῆς καὶ ὅτε ὁ Σουλπίκιος τῇ ἐψιθύριζεν ἐν μόνον προᾶγμα εἰς τὸ οὖς, τὴν αὐτὴν ιδέαν ἐκφερομένην διὰ λέξεων πνιγούσων τὴν καρδίαν τῆς ἐκ χαρᾶς:

— Ὁά σ' ἀγαπῶ, Ἀδριανή, πάντοτε! . . . πάντοτε . . .

Γ'.

Ὁ Σουλπίκιος Βωδραλί εἶχε νυμφευθῆ ἐξ ἔρωτος τὴν Ἀδριανήν. Ἐξερχομένη αὕτη τοῦ μοναστηρίου τῆς Γρενόβλης τῷ ἐκόμιζεν ὅλα τὰ ἀγαπητὰ ἐκεῖνα προσόντα τῆς ἀθωότητος τῆς κορασίδος καὶ τὴν ἔμφυτον τῇ γυναικί ἀφοσίωσιν. Ὁρφανὴ οὖσα, εἶχε προικὰ οὐχὶ εὐκαταφρόνητον. Ἄλλ' εἰ καὶ ὁ Σουλπίκιος δὲν ἦτο πλούσιος, οὔτε ἠρώτησε κἄν περὶ προικὸς ὅτε ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Ζερὰρ παρὰ τοῦ κηδεμόνος αὐτῆς, δόκτορος Ρεβού. Τὴν εἶχε συναντήσῃ πολλάκις εἰς ἐσπερίδας, ἐν Γρενόβλη, εἰς ἃς ἐσύχναζεν, ὅλη συνεσταλμένη, τεθαμβημένη πως, σιωπηλῆ, περιφέρουσα ἐπὶ πάντων τῶν πραγμάτων τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς, τὸ ἔχον ὕψος γαληνιαίας ἐρωτήσεως. Συνδιαλέξει τοῦ ἀέρος, τυχαίως ἀμειφθεῖσαι, ἐκ παραπλευρῶν θέσεων, ἀκρόασις μουσικῶν τεμαχίων, αἱ τετριμμέναί προσεγγίσεις ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, αὐτὰ καὶ μόνα ἐγνώρισαν τῷ Σουλπικίῳ τὴν Ἀδριανήν· ἀλλ' ἡ θεὰ τῆς εὐειδοῦς ταύτης ζανθῆς, ἡ ἀγαθότης τοῦ προσώπου τῆς, ἡ παιδικὴ συστολὴ τῆς νεάνιδος, σκεπτικὴ τις ἔκφρασις ἐν τῷ μειδιάματι τῶν δεκαοκτῶ ἐτῶν αὐτῆς, τὸν εἶχον ἐξ ὀλοκλήρου κατακτήσει. Ἦτο ἀνεξάρτητος, μόνος, κηδεύσας ἄρτι τὸ μόνον ἀγαπητὸν αὐτῷ ὃν ἐν τῷ κόσμῳ, τὴν μητέρα του, ἣς ἦτο διττῶς τὸ τέκνον, ἐκ τῆς σαρκὸς καὶ ἐκ τῆς ψυχῆς, ἐκ τοῦ γάλακτος ὅπερ τὸν ἐθήλησε καὶ τῶν μακρῶν διαχῶν ὧν ἐνεφόρησε τὸ πνεῦμά του.

Ἄλλην ἀνάμνησιν δὲν διετήρησε περὶ τοῦ πατρός του εἰμὴ εἰκόνα βρεβώδους καὶ λεπτοφυοῦς μορφῆς, προσώπου νέου, μελαγχολικοῦ, μὲ μέλαιναν δικηγορικὴν τήθεννον καὶ πρὸ τοῦ ὀποίου, βρέφος ἔτι, ἐσυλλάβιζεν ὡς προσευχὴν τὰ τέσσαρα αὐτὰ στοιχεῖα: παπᾶ. Μεμονωμένος ἐν Γρενόβλη, χάριν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀφήσει τὸ μικρὸν χωρίον τοῦ Ἁγίου Λαυρέντιον τῆς Γεφύρας, ἠσθάνθη, ἅμα τῇ συναντήσῃ τῆς Ἀδριανῆς, εἶδος βαθείας μελαγχολίας καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ καθορίσῃ πλέον τὴν τύχην του.

Εἶχε τριῶντα τεσσάρων ἐτῶν ἡλικίαν. Ἐκτὸς τῶν σπουδαστικῶν ἐτῶν του ἐν Παρισίοις, ἐν τῇ πολυθροῦβῳ Λατινικῇ συνοικίᾳ, διεβίωσε πάντοτε ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ, ἐν τῷ Δωφινάτῳ. Ἠλικιώθη ἐντὸς τῆς παλαιᾶς πατρικῆς του οἰκίας ἐν Ἀγίῳ Λαυρεντίῳ, ἣς ἐκᾶστη γωνία τῷ ἀνεμίμνησκε προσφιλεῖ ἀνάμνησιν τῶν παιδικῶν καὶ νεανικῶν του χρόνων· τὴν μεγάλην λευκὴν αἴθουσαν μὲ σανίδωμα τοῦ ῥυθμοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ', τὴν ἐκτεινομένην μέχρι τοῦ ἐξώστου εἰς ὃν κατέβαινε τις δι' ὀλίγων βαθμίδων· τὰς εἰκονογραφίας ἀγνώστων προγόνων, δικηγόρων μετὰ κεκανονισμένων φενακῶν, φερόντων τὸ μέλαν ἔνδυμα τῶν ἀνδρῶν τῆς Τρίτης τάξεως, παχυσάκρων καὶ ῥοδοχρῶν ἔτι μὲ τὸν διπλοῦν πώγωνα ἐπὶ τοῦ καλῶς περιεσφιγμένου λαίμου των· ἀξιερέστων ἀγαθῶν γραίων μετὰ παραδοξοτάτων εὐπρεπισμῶν κόμης καὶ πολυπτύχων ἐσθήτων, φιλαρέσκων ἔτι ἐντὸς τοῦ ὠοειδοῦς ξυλίνου πλαισίου των· τὰ παλαιὰ βιβλία τὰ δεδεμένα κατὰ τὴν μέθοδον τῶν παλαιῶν χρόνων, κοιμώμενα ἐντὸς πελωρίου ὑαλοσκεποῦς βιβλιοθήκης ἢ τεθειμένα ἐπὶ μεγάλων ἐπιπλῶν, ὑποκάτω θηρευτικῶν πυροβόλων καὶ λοιπῶν κυνηγεσιακῶν σκευῶν.

Τώρα ὠνειροπόλει συχνότερον αὐτὸ τὸ οἶκημα, ὅπερ περιεῖχε σύνολον τὸ παρελθόν του διαφυλάττον ἔτι τεμάχιον τῆς παρωχημένης ποιήσεως, τῆς εὐδιαζούσης ἐξ ἀναμνήσεων τῶν θαλπερῶν ἡμερῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἐπανέβλεπεν ἐνίοτε πάντα ταῦτα, τὸ εὐρύχωρον πλακόστρωτον μαγειρεῖον, ἐν ᾧ πολλάκις ἠγρύπνησεν ἀκούων παραμύθια, καὶ τὸ δωμάτιον μὲ τὰ μεγάλα παραπετάσματα ἐν ᾧ ἐκοιμάτο—οὐκ ὀλίγον φοβούμενος πολλάκις—παραπλεύρως τοῦ μεγάλου κενοῦ θαλάμου τοῦ πατρός του καὶ τὴν σελήνην, ἣτις διὰ τῶν φυλλωμάτων τῶν γιγαντιαίων δένδρων τῆς αὐλῆς εἰσῆρχετο διὰ μέσου τῶν ἐξωφύλων τῶν παραθύρων καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀντικρῶ, ὡς τινα κινητὴν φανταστικὴν εἰκόνα ἐξ ἣς τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε τὸν θόρυβον τοῦ φοβεροῦ ἐκεῖνου ἑναερίου κυνηγίου, περὶ οὗ τῷ εἶχε διηγηθῆ, κάτω εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἡ γραῖα Κατερίνα, μετὰ φόβου.

Ἐδῶ λοιπὸν ἐπανήρχετο καθ' ἕκαστον ἔτος, νὰ διέλθῃ τὰς διακοπὰς του, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ εἶχε λάβει τὸ θάρρος ν' ἀποχωρισθῆ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν θέσῃ, ὡσεὶ βυθίζουσα αὐτὸν ἐν χειμῶνι ἐντὸς παγεροῦ ὕδατος, εἰς τὸ λυκεῖον τῆς Γρενόβλης, τὸ ὁποῖον τὸν ἔστειλε πάλιν εἰς Ἁγίον Λαυρέντιον «πολὺ ἀδύνατο τὸ καὶ μὲνο τὸ μικρὸ» ὡς ἔλεγε. Καὶ διὰ τοῦτο προσεπάθει νὰ τὸ δώσῃ εὐσαρκον εἰς τὸ λυκεῖον—πρὸς αἰσχος τοῦ οἰκονόμου!

Ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ὠραῖαι ἀναμνήσεις, οἱ εἰς τὸ δάσος περιπατοὶ ὑπὸ τὸ ἡλιακὸν θάλασπον, αἱ εἰς τὸ μοναστήριον Σιαρτρέζ ἐκδρομαί, ὁ τῆς πηγῆς φλοίσθος διαρρεούσης ἀναμέσον τῶν βράχων, οἱ ὑπὸ τὰ δένδρα σταθμοὶ του κατὰ τὴν πάνδημον σιγὴν τῆς φύσεως βεβαρημένης ἐκ τοῦ καύσωνος, ἡ ἀνάγκωσις βιβλίων, παρὰ τὴν ἀκτὴν ἐπὶ τῆς πρασίνης χλόης, διακοπτομένη ἐνίοτε ἐκ τῆς ἐν βρεβασμῷ θεᾶς τῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς διερχομένων ἐπὶ τοῦ κυανοῦ θόλου νεφῶν, τῶν συμπυκνωμένων, ἐξαλειφόμενων καὶ διαλυομένων ὡς καπνός. Πόσον ὠραῖαι ἦσαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι αἱ βραδεῖαι καὶ ἀόριστοι, αἱ πλήρεις ὀνείρων, ἃς θόρυβος ῥύακος ῥέοντος ἐπὶ τῶν χαλικίων ἀπεκοίμιζεν ὡς διὰ χαρμοσύνου ἄσματος, ὡς διὰ γλυκεροῦ νανουρίσματος τροφοῦ!

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑ.